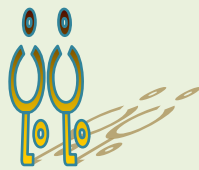

သူငယ်ချင်း မနော်ဟာရီ

<http://mmteashop.com>

စီစဉ်တင်ဆက်သည်

ကျွန်တော့်အဘိဓာန်ထဲမှာ
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုကို...
မထင်မှတ်ဘဲ... ပြန်ကောက်ရလိုက်တယ်...
အဲဒီစကားလုံးက...
'သူငယ်ချင်း...' တဲ့...။
တွေ့ရှိဖို့ ခက်ခဲသလို... မြေပုံအညွှန်းလည်း
အတိအကျ မပါတဲ့အရပ်မှာ
သူ... နေထိုင်ပါတယ်။

တကယ်ဆို မေမေမျက်နှာသာ ကြည့်စရာ မလိုခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီနေရာကို အခုလိုတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ခုတော့ ချစ်တဲ့မေမေမျက်နှာ ညှိုးလျလျပေါ်ကို မျက်ရည်စက်တစ်ချို့ ပြန်လိမ့်မကျခင် ကျွန်တော် ခေါင်းအမြန်ညှိတ်လိုက်မိတယ်။ မေမေ ကျွန်တော့်အတွက် ငိုရတာများနေပြီလေ။ မေမေမျက်ရည်တွေကို တိတ်စေချင်နေပြီ။

တကယ်တော့ ဒီနေရာကို မေမေမျက်နှာနဲ့ လာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဓိကက ကျွန်တော့်အတွက်ပဲ။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ခဲရာခဲဆစ်မွေးခဲ့သလောက်တော့ မခက်ခဲနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တင်းထားဖို့တော့ လိုတယ်။

ဒီစာသင်ခန်းတွေကို ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် ရောက်ခဲ့တုန်းက သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ရခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခဏဆို တကယ့်ခဏလေးပဲ။ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို ရက်စက်ကာ ကျွန်တော် စာသင်ခန်းတွေကို တစ်နှစ်စာ ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။ ခုတော့လည်း ဒီစာသင်ခန်းတွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို အစိမ်းသက်သက်ကြီး ကြုံဆိုလို့။

တကယ်တမ်းက ကျောင်းဖွင့်တာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းနားရောက်တဲ့ထိ မောင်းချလာ၊ ပြီးရင် ပြန်လှည့်ထွက်ပြီး ခြေဦးနဲ့ကားဦးတည့်ရာ မောင်းနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်၊ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းထဲဝင်မှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အတန်းရှိရာ ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

“ဟာ...”

“အတန်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး...”

ဒါနဲ့ အတန်းဝမှာ ကပ်ထားတဲ့ Time Table ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ

“ဟော... ဒါ practical ချိန်ပဲ...”

Practical တွေတောင် စပြီလို့ တွေးရင်း ညွှန်ပြထားရာ အခန်းဆီ ပြေးရပါတော့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူများတွေက စနေပြီ။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာမ...”

ဆရာမလှလှလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။

“ဘာလို့ နောက်ကျတာလဲ...”

“ကား... ကားမရလို့ပါ...”

မုသားကို သုံးလိုက်ရတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီစကားက အရမ်းတာသွားတယ်။ မျက်ခုံးအတွန့် ချိုးထားတာကို ဖြေလျော့ပစ်လိုက်ပြီး ဝင်ခွင့်ပြုတဲ့ ဆရာမလေးကို စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့မိလိုက်တယ်။ (ကုသိုလ်ရတာပေါ့။)

“နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ...”

“၁၃၆”

နောက်ဆုံး နံပါတ်ပါ။ ဆရာမကတော့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး တအံ့တသြ ရေရွတ်တယ်။

“ဒါဆို repeater ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မနှစ်က ကျွန်တော် မတက်လိုက်ရဘူး”

“ဪ... ဒါ... နောက်ဆုံး table ပဲ... ဒီဝိုင်းထဲဝင်လိုက်”

လူ ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ရှိတဲ့ စားပွဲမှာ လွတ်နေတဲ့နံပါတ်တစ်ခုသာ ဘယ်မှာလာရှိမလဲ။ ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ ခုံလှမ်းရှာရင်း ရပ်နေမိတယ်။

“ဆရာမစားပွဲနားမှာ ခုံတစ်လုံးရှိတယ်”

ဆရာမက လှမ်းပြောတာကြောင့် သူ့စားပွဲနားက ခုံကို သွားဆွဲပြီး ပြန်လာတဲ့ထိ နေရာမတွေ့သေးဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“လာ... ဒီမှာထိုင်လေ...၊ ခိုင်က... ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပေးနော်”

...ဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိတယ်...

ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်းအေးကြည်လင်စွာ ပြုံးပြနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မထိုင်ချင်ပေမယ့် သူတို့တိုးဖယ်ပေးတဲ့ နေရာမှာမှ မထိုင်ရင်လဲ ထိုင်စရာနေရာ မရှိဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။

“ကျေးဇူးပဲ...”

“ရပါတယ်...”

နေရာသာ ရသွားတယ်။ သူတို့တွက်ချက်နေတာတွေ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှမသိဘူး။ table ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ ဆရာမနားမှာက ကျောင်းသူတစ်စု အုံနေတယ်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်...”

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်နေရာပေးတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ မေးရတော့တယ်။

သူမက in charge ဆီ ထသွားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် practical စာအုပ်တစ်အုပ် ယူလာပေးတယ်။

“ဒါက...”

“practical guide book လေ”

“အင်း...”

“အခုဟာက... table 5, ကြည့်လိုက်... အဲဒီမှာ formula တစ်ခု တွေ့မယ်...”

သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ formula ကို သိတော့သိသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အသေအချာ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာစာမှမရှိတာ တစ်နှစ်ရှိတော့မယ်လေ။

“အင်း... တွေ့တယ်”

“လောလောဆယ် အဲဒီ formula မှာ ဒီဂဏန်းတွေ အစားထိုးပြီး အဖြေတွက်ထုတ်ထား၊ ပြီးရင် graph ဆွဲမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အပေါ်က formula derivation ကိုတော့ နောက်မှရှင်းပြမယ်...”

သူမက လိုရင်းကိုရောက်အောင် မြန်မြန်လေးပြောပြီး ဆက်တွက်နေတာမို့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ formula တွဲ။ ဂဏန်းအစားထိုး တွက်တာလောက်ကတော့ ထမင်းစားရေသောက်ပေါ့။ ‘စနေမိုး’ ဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်ညှဉ့်ညှဉ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ။

“အဲဒီ graph စာရွက်က”

“ဝယ်ရတာလေ”

“ဘယ်မှာဝယ်ရတာလဲ”

“စောစောက lab boy ရောင်းတာပဲ... ရော့ရော့... ဒီမှာ အပိုဝယ်ထားတာရှိတယ်... ယူလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ရှေ့ကို graph စာရွက် အသစ်ကလေးတစ်ရွက် ရောက်လာတယ်။ အင်း... ခုမှခက်တာ... ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်ထဲမှာက ဗလာစာအုပ် (၃) အုပ်နဲ့ ဘောလ်ပင် တစ်ချောင်းပဲပါတာ။ ဘယ်မှာလဲ graph ဆွဲဖို့ ခဲတံ၊ ပေတံ။

ကျွန်တော်ထိုင်နေတာကို တွေ့သွားပုံရတဲ့ ကောင်မလေးက ခဲတံလေးတစ်ချောင်းနဲ့ 6" ပေတံတစ်ချောင်း ထုတ်ပေးတယ်။

ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို သူက အံ့သြနေမလား မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အံ့သြမိတာအမှန်ပဲ။ ကြည့်လေ graph စာရွက်လည်း အပိုဝယ်ထားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ခဲတံအပို၊ ပေတံအပိုကလည်း ပါသေးတယ်။ အံ့ရော။

“ scale ပြောပါဦး”

“ 10ms^{-1} ကို 1cm ”

“အိုကေ... ကျေးဇူး”

ကျွန်တော် graph ကို စဆွဲတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမက ဆွဲပြီးနေပြီ။ X.Y ဝင်ရိုးတွေကို မင်နီနဲ့ သေချာပြထားပြီး အမှတ်တွေကို သေချာစနစ်တကျချလို့ ဆွဲထားတဲ့ သူ့ graph လေးက ရှင်းလင်းသပ်ရပ်လို့။ အလယ်မှာခေါင်းစဉ်၊ ညာဘက်ထောင့်မှာ scale ။ သပ်ရပ်မှုကတော့ အပြည့်ပဲ။

“ဆွဲလေ၊ ပြီးရင် viva ဖြေရဦးမှာ”

"viva..."

"အင်းလေ..."

"ကျွန်တော်မှ ဘာမှမသိတာ"

"အဲဒါ ရှင်းပြမလို့လေ"

"အာ... ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ... ခဏနော်"

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြီးလွယ်စီးလွယ်၊ မသေမသပ်၊ ကပျာကယာဆွဲထားတဲ့ graphကို သူမ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း စာကို စရှင်းတယ်။ သူစာရှင်းနေပုံက ဆရာမ တစ်ယောက်ကျနေတာပဲ။ စိတ်ထဲကရယ်ချင်တာကို အောင့်ထားလိုက်ရတယ်။ သူက တကယ့်စေတနာနဲ့ ရှင်းပြတာကိုး။ ရှင်းလည်း ရှင်းနိုင်ပါတယ်။

"နားလည်လား မသိဘူး၊ ငါလည်း ဆရာမရှင်းပြသလို ပြန်ရှင်းပြတာပဲ"

"အာ... နားလည်တာပေါ့၊ တကယ့်ဆရာမအတိုင်းပဲ"

သူက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တယ်။ နောက်တာလားပေါ့။

"ဟင့်အင်း... အတည်ပြောတာ"

သူ့ကြည့်ရတာ ယုံပုံမပေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောဘူး။

"လာ... ငါတို့ viva သွားဖြေရအောင်"

"ခုံနံပါတ်နဲ့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ပြီးတဲ့လူဖြေနေတာ နင်မတွေ့ဘူးလား"

"ဒါဆိုလည်း နောက်ဆုံးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေတာပေါ့"

သူမက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နားမလည်သလိုကြည့်တယ်။ ပြီး...

"ခုသွားဖြေရင် ပြီးမယ့်ဟာ" လို့ ရေရွတ်တယ်။

"လူတိုးနေရမှာပေါ့"

ဒါက ကျွန်တော် အတွန့်တက်တာ။

"တန်းစီမယ်လေ"

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ပဲ လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ တစ်တန်းလုံးက လူ ၁၅ ယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အဖက်လုပ်တာဆိုလို့ သူပဲရှိတာကိုး။ သူအရင်ဖြေတယ်။ ပြီး ကျွန်တော့်အလှည့်။ ကျွန်တော်ပြီးလို့ လှည့်ထွက်လာတော့ သူမကိုမတွေ့ဘူး။ တခြားလူတွေနဲ့ ပါသွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာသာ သူပစ္စည်းလေးတွေ ပြန်မပေးလိုက်ရဘူး။ ညနေအတန်းချိန်ကျမှပဲ...

ကျွန်တော် အတွေးနဲ့အတူ ပြုံးမိတယ်။

လာတုန်းက တစ်နေ့ကုန်။ အတန်းတက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမှ ပါမလာခဲ့တာ။ ခုတော့ ညနေအတန်းချိန်
ဆိုတာ ခေါင်းထဲဝင်လာနေပြီ။ မေမေသာသိရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာနေမှာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း.....။

အတန်းထဲကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မနက်က practical table မှာ တွေ့ခဲ့သူတချို့က အကြည့်တမျိုးနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် သုငယ်ချင်း အသစ်စက်စက်လေးရှိတဲ့ နေရာကိုရှာပြီး အသာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကံကောင်းတာက သူမက ခုံတန်းရှည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာပဲ။

“ရော... မနက်က ခဲတံနဲ့ပေတံ”

ကျွန်တော် သူ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီး မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မေးလိုက်မိသေးတယ်။

“နင် အဲလိုပဲ.. ဘာမဆို... အပိုဆောင်ထားတတ်လား”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် ခေါင်းညိတ်ပြတဲ့အကြည့်က တကယ့်ကို ပကတိကြည်ကြည်စင်စင်လေ။

“အင်း”

“လူထူးလူဆန်းပဲ”

“နင်လဲ လူထူးလူဆန်းပဲ”

သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ငါက ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ကျောင်းလာတာ ဘာမှမပါဘူးလေ”

“ဗလာစာအုပ်နဲ့ ဘောလ်ပင်ပါတာပဲ”

“နင်က ဝိဇ္ဇာကျောင်းသားမဟုတ်ဘူးလေ”

သူမပြောတာက မှန်နေတာမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် စကားကို လွှဲပစ်လိုက်တယ်။

“စာတွေသင်တာများလား...”

“သိပ်တော့များသေးဘူး.... နင်က ဒီနေ့မှ ကျောင်းလာတာလား”

“အင်း... ငါစာကူးချင်တယ်”

“နင် တစ်ရက်တည်း စာအကုန်ကူးနိုင်မှာလား”

သူ့စာအုပ်တွေ အကုန်ငှားရမှာစိုးလို့ မေးတာလား မသိဘူးဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်မိပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာတော့ အဲလိုဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး။

“ဘာလို့လဲ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ငါ... ကူကူးပေးရမလားလို့မေးတာ”

မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားကိုကြားရတာမို့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိတယ်။

“နင် တကယ်ကူပေးမှာလား”

“အင်း... နင် သူများလက်ရေးနဲ့ ရေးတဲ့စာကို ဖတ်တတ်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

Practical ခန်းထဲမှာတုန်းက သူ့လက်ရေးနဲ့ သေသပ်တဲ့ graph စာရွက်တွေ computing sheet တွေကို တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်လက်ရေးထက် အများကြီးသာတာ သေချာတာပေါ့။

“ဟာ.. နင့်လက်ရေးက လှသားပဲ”

သူမက ခေါင်းခါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါဆိုရင် သူများလက်ရေးနဲ့ ကူးပေးမယ့်စာကို ဘယ်လောက်လက်ရေးလှလှ မကျက်တတ်ဘူး။ အဲဒါ ငါ့ကြောင်ကွက်ပဲ”

သူမက ရယ်ဟဟလေးပြောတယ်။

“ရပါတယ်ဟာ၊ ငါကနင့်လို မကြောင်ပါဘူး၊ ရော့... ဗလာစာအုပ်အသစ်ယူသွား၊ ဘယ်နှစ်ဘာသာ ကူးပေးမှာလဲ”

“၅ ဘာသာရှိတယ်၊ ငါနင့်ကို နှစ်ဘာသာကူးပေးမယ်လေ၊ မကူးချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တချို့စာတွေက နင်ကူးလိုက်ရင် တစ်ခါတည်းမှတ်မိသွားမှာ၊ ဒါကြောင့် နင့်ဘာသာနင် ကူးဖို့ပြောတာ”

သူ့စိတ်ရင်းလေးက မဆိုးပါဘူး။ တကယ့်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းလေး၊ ပြောဆိုရှင်းပြနေပုံက စေတနာနဲ့မှန်းသိသာတယ်။ အံ့သြစရာပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုမှ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မပေါင်းခဲ့ဖူးဘူး။ ခု ဒီကောင်မလေးကျတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်မျိုးတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အရင်စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားနည်းနဲ့တော့ မတူဘူး။

“ရော့... နင်ဒီစာအုပ်သုံးအုပ်ယူသွား၊ အိမ်မှာကူးခဲ့”

လှမ်းပေးတဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို ကြည့်ရင်း ပြုံးမိတယ်။ စာအုပ်ကလေးတွေကို အဖြူရောင် စက္ကူခပ်ထူထူလေးနဲ့ ဖုံးထားတယ်။ ဖြူဖွေးနေတာပဲ။ အဲဒီပေါ်မှာမှ Roll No ကို ထင်းနေအောင် ရေးထားတယ်။ နာမည်မပါဘူး။

“နင့်နာမည်က...”

“နွေဝတ်မှုန်”

သူမက တွန့်ဆုတ်မနေဘဲ ချက်ချင်းဖြေတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြန်မေးရ ကောင်းမှန်းလည်းမသိဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ အလိုက်တသိ တင်ပြရတော့တယ်။

“ငါနာမည်က... စနေမိုးတဲ့”

သူမ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်တယ်။

“မစဲတော့ဘူးပေါ့နော်...” တဲ့။

“အင်း... မသိပါဘူးဟာ... မေမေပေးတာပဲ”

“စနေသားလား”

“အင်း...”

ပြောနေတုန်းမှာပဲ ဆရာဝင်လာတယ်။

“ခုသင်မှာက ဘာလဲ၊ နင်ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာပါလား”

“ဟင့်အင်း.. ငါယူထားတဲ့ထဲမှာပါတာ... ခု... နင်က ဗလာစာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ Lecture လိုက်ပြီး နားထောင်ထား၊ ပြီးမှ ငါပြန်ဖြည့်ပေးထားမယ်”

“အင်း...”

ကျွန်တော် Lecture ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် Text book တွေ တစ်အုပ်မှ မဝယ်ရသေးတာ သတိရတယ်။ မနှစ်က စာအုပ်တွေက မရှိတော့ဘူး။ အာ... အဲဒီမနှစ်က အကြောင်းက ဘာလို့ ခေါင်းထဲရောက်ရောက်လာရတာလဲမသိဘူး။

စိတ်ကိုအာရုံလွှဲဖို့ နွေဝတ်မှုန်ရဲ့စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ “အားလားလား” လို့ အော်မိ မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ သူမ Lecture လိုက်ထားတဲ့စာအုပ်နဲ့ လက်ရေးကို ကြည့်ပြီးတော့လေ။

တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး အရွယ်အစားထပ်တူကျတဲ့ ကွန်ပျူတာ စာလုံးတွေစီထားသလို လှနေတဲ့ လက်ရေးလေးတွေ။ ခေါင်းစဉ်ကြီးက သပ်သပ်၊ ခေါင်းစဉ်ခွဲက သပ်သပ်၊ မင်တစ်ရောင်စီနဲ့ ခွဲထားတဲ့အပြင် Formula တွေဆိုလည်း သေချာဘောင်ခတ် ထားလိုက်သေးတယ်။ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ ပုံနှိပ်စာအုပ်တောင် မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်။

ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးလေးပဲ။

လူက ထူးခြားတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူမရဲ့စိတ်နဲ့ ပြုမူပုံလေးတွေ၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံလေးတွေက ထူးခြားနေတာ။ လူကတော့ သာမန်ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေနဲ့ ခေတ်မီမီ ဝတ်စား ဆင်ယင်တတ်တာက လွဲလို့ ဘာမှထူးခြားဘူး။

“နင်.. ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း အတွေးလွန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူက အသာကပ်မေးတယ်။

“နင့်စာအုပ်ကို ကြည့်နေတာလေ”

“စာက ဟိုမှာသင်နေတာ”

“ငါသိပါတယ်”

“သိရင်နားထောင်လေ”

အံ့မယ်။ ဒါကတော့ တဆိတ်ကလေး ဆရာကြီးလေသံဆန်လွန်းတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆန်ကျင်တဲ့အနေနဲ့ သူ့စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ မမီတဲ့စာတွေကူးနေသလို ထိုင်ကူးနေလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဘာမှနားလည်ပုံမရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အလိုမကျသလို မျက်မှောင်လေးတစ်ချက် ကြုတ်သွားတာကလွဲရင် ဘာမှမပြောဘူး။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော်ပဲ မကောင်းပါဘူးလေဆိုပြီး သူ့စာအုပ်လေးကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“နင်... မမီလို့လား”

“အင်း.....”

“နောက်မှ ကူးလေ၊ နားပဲထောင်”

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး။ ဆရာစာသင်ပြီးတော့မှ “နွေဝတ်မှုန်” က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“နင်ဖတ်စာအုပ်တွေ မဝယ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း... ဘယ်မှာဝယ်ရမှာလဲ”

“ဌာနမှာ....”

“ဌာနက ဘယ်မှာလဲ”

ဒါက ကျွန်တော် တမင်ရစ်တာပါ။ ကျွန်တော်မနှစ်က ကျောင်းကို လပိုင်းပဲ တက်လိုက်ရတယ် ဆိုပေမယ့် ဌာနဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်။

“ငါ လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ခုလား”

“ဟင့်အင်း... ခုစာသင်ဦးမှာ၊ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ဆို သိပ်မသေချာတော့ဘူး။ ဆရာမတွေ မရှိလောက်တော့ဘူး၊ မနက်မှ စောစောလာခဲ့”

“မနက်စောစော”

“အင်းလေ... အတန်းမတက်ခင် ၁၅ မိနစ်လောက် စောလာခဲ့ပေါ့”

“အင်း”

ပြီးတာနဲ့ နောက်ဆရာတစ်ယောက် မဝင်ခင်စပ်ကြားမှာ ကျွန်တော့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး စာကူးပေးနေပြန်တာမို့ မကောင်းတတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ပြီး ကူးနေလိုက်ရတယ်။

ပျင်းစရာကြီး။

ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် စာကူးရတာတောင် ပျင်းတာ။ သူက သူများအတွက် စာကို မပျင်းမရိ ထိုင်ကူးပေးနေသေးတယ်။ အံ့ရော။ ကျွန်တော်သာဆို တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို အဲလိုလုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမိပါ့မလား မသိဘူး။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းကို မသိပါဘူး။

သေချာတာကတော့ “နွေဝတ်မှုန်” ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ပြုံးလိုက်ရင် သူမအပြုံးကို အရမ်းအေးချမ်းတယ် ဆိုတာပါပဲ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ထဲကို စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြတ်စီးသွားစေတဲ့ ခံစားမှုမျိုးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

“မေမေ... သား သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက်ရခဲ့တယ်”

မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းကို ဆီနဲ့ဆားနဲ့ သေချာနယ်ပေးရင်းက လှမ်းကြည့်တယ်။

“တစ်ယောက်တည်းလား သားရဲ့”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ... တခြားသူတွေကြည့်ရတာ အဆင်မပြေပါဘူး”

“သားကရော သူတို့ကို အဆင်ပြေချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်ပါ... သူတို့ကိုသားက အဆင်ပြေချင်ရင် အဲလိုခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူတို့က သားအကြောင်းတော့ သိမနေလောက်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော့် စိုးရိမ်စကားကြောင့် မေမေကပြုံးတယ်။ မေမေ့အပြုံးကလည်း ဟိုကောင်မလေးလို အေးချမ်းတာပဲ။ (မေမေနှင့်တူသော သူငယ်ချင်း)

“သားရယ်၊ ဘာသိစရာရှိလဲ... မနှစ်ကသားနဲ့ အတန်းတူတွေတောင် သားဘာဖြစ်လိုက်မှန်း သိတဲ့လူမှမရှိတာ.. ခုရော သူတို့နဲ့တွေ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း... မနှစ်က ငှပတ်လောက်ပဲ ကျောင်းတက်လိုက်ရတာ၊ ရှိတဲ့သူငယ်ချင်း ငါးယောက်ထဲက ဟိုသုံးယောက်ကြောင့် သား ဒုက္ခရောက်ပြီးပြီးလေ၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကလည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ၊ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းတက်တော့မယ်တဲ့”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ ဒီနေ့သား သူငယ်ချင်းအကြောင်းပြောပြပါဦး”

မေမေက ထမင်းပန်းကန်မှာ ဖွန်းခက်ရင်းပါ တပ်ပေးပြီး ရှေ့မှာလာချပေးတယ်။ ထမင်းကိုဆီဆမ်းပြီး ဆားနဲ့ နယ်တာချင်းတူတူတောင်မှ မေမေ့ထမင်းက ပိုအရသာရှိသလိုပဲလို့ ကျွန်တော်က အမြဲပြောနေကျ။

“သူနာမည်က နွေဝတ်မှုန်... တဲ့မေမေ”

မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြရိပ်တွေဖြတ်သန်းသွားတယ်။ သေချာတယ်။ မေမေတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမက ထင်သွားလောက်ပြီ။

“မိန်းကလေးကိုး၊ မေမေက ယောက်ျားလေးမှတ်လို့”

“အင်း... သူက စိတ်ဓါတ်ကလေးကောင်းတယ်မေမေ”

“ဟုတ်လား၊ ချောချောလေးလား”

မေမေ့လေသံက ရယ်သံများ ပါဝင်နေလေရောသလားဟု အကဲခတ်ရသေးသည်။ သို့သော် မှန်းလို့မရ။ မေမေက သူမွေးထားတဲ့သားအကြောင်း သူသိလောက်ပါတယ်ဟုတွေးရင်း ဖြေလိုက်ရသည်။

“အင်း ချောတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ မချောဘူးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ မေမေ”

“အင်း... ထမင်းစားသား၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ခေါ်ခွဲဦးပေါ့”

“အင်း... ခေါ်တာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းကျမှ သားတို့က ခုမှသိတာလေ”

ထမင်းကို စကားပြောရင်း ကယျာကယာစားနေတာမို့ မေမေက သတိပေးတယ်။

“ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းစားလေ၊ ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဘယ်မှသွားဘူးမေမေ... စာတွေလုပ်စရာရှိလို့”

စာကူးစရာရှိလို့ဆိုရင် မေမေက ဘာလို့ စာပြန်ကူးတာလဲတွေ့တာတွေ မေးနေဦးမှာ၊ စားပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲဝင်၊ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာအုပ်လေးတွေကိုထုတ်လိုက်တယ်။ ဖြူဖွေးနေတဲ့ စာအုပ်လှလှလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို လှောင်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကူးတစ်ခုရတာနဲ့ ပြကွဒိန်အဟောင်းတစ်ခုကိုဖြုတ်ပြီး အဖြူခံကြွေသားကို အလှဖက်ထားလို့ စာအုပ်တွေကို ဖုံးပစ်လိုက်ရတယ်။

ပြီးမှ စာစကူးရတယ်။

စာတွေက တစ်ဘာသာမှ ၃-၄ မျက်နှာပဲကူးရတာမို့ သိပ်မများပါဘူး။ သူပြောသလိုပဲ ကူးရင်းနဲ့ မှတ်သွားတော့ စာကြည့်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့လိုတော့ လက်ရေးလှလှလေးတွေနဲ့ စာမကူးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ရေးက လှမှမလှတာ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျ ကျွန်တော် အတန်းရှေ့ကို နာရီဝက်လောက် ကြိုရောက်နေမိတယ်။ ဘယ်သူမှ မလာသေးဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ငါးမိနစ်လောက်နေမှ နွေဝတ်မှုန် ရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ တအံ့တသြန့်။

“ဟင်... စောလိုက်တာ၊ ငါက... ငါစောနေပြီထင်တာ”

“အင်း... ငါက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်တည်းက ရောက်နေတာ”

“ဒါဆိုလာလေ၊ ငါတို့ ဌာနသွားရအောင်”

သူခေါ်သွားတဲ့ ဌာနဘက်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့သူလို လိုက်သွားလိုက်တယ်။ စာအုပ်တွေ ဝယ်ပြီးပြန်လာတော့ သူမက...

“နင်... ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး”

နွေဝတ်မှုန်က... ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြကြည့်တယ်... ဒီအချိန်မှာ Breakfast စားလာတာဟာ ဘာအံ့သြစရာရှိလဲ။

“ငါဘာမှ မစားရသေးလို့ ကင်တင်းသွားဦးမယ်”

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ခုချိန်ထိ ဘာမှစားမလာရသေးတဲ့သူကိုသာ ကျွန်တော်က အံ့သြရမှာလေ။

“သွားလေ... ငါ လက်ဖက်ရည်လိုက်သောက်မှာပေါ့၊ နင်ကဘာလို့ ဘာမှစားမလာတာလဲ”

“အချိန်မရှိတာရော၊ စားစရာမရှိတာရော၊ ငါစောထွက်လာခဲ့ရတယ်လေ”

“ဪ... ငါ့ကြောင့်လား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာလည်း ဘာမှ စားစရာမရှိတာ”

“နင့်အိမ်က နင့်ကို ဘာမှလုပ်မကျွေးလည်း နင့်ဟာနင်လုပ်စားပါလား၊ ဥပမာ ကော်ဖီတို့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တို့”

နွေဝတ်မှုန်ကရယ်တယ်။

“ငါမှခေါက်ဆွဲပြုတ်မကြိုက်တာ” တဲ့၊ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောတယ်။

“ငါ့အိမ်ကလည်း ငါ့ကျောင်းထွက်လာတဲ့ အချိန်ဆို ဘယ်သူမှမထကြသေးဘူး၊ ထလည်းအားလုံးက အိမ်မှာစားကြတာ မဟုတ်တော့ ဘာမှလည်း ဝယ်မထားဘူး၊ ချက်လည်း ချက်ချင်မှချက်တာ”

“အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့မိသားစုပုံစံက တစ်မျိုး”

နွေဝတ်မှုန်က သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်သလို ပြောတာမို့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရွတ်ကြည့်မိတယ်။

“ငါ့မိသားစုပုံစံကလည်း တစ်မျိုး”

“အဲဒီတော့ နှစ်မျိုးပေါ့ဟာ... ပျင်းစရာမကောင်းဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရယ်ဖြစ်ကြတယ်။ ကင်တင်းကျတော့ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်မှာပြီး သူက ထမင်းကြော်စားတယ်။

“နွေလည်စာပါတစ်ခါတည်း အပြီးစားလိုက်တာလေ”

လို့မမေးရဘဲ ပြောနေသေးတယ်။

“နင်အမြဲဒီလိုပဲလား”

“အင်း... တစ်ခါတစ်လေ စိတ်ကူးရရင်တော့ ငါ့ဘာသာငါချက်စားပါတယ်”

“နင်က ချက်တတ်လို့လား”

“သာမန်ဟင်းတွေတော့ ချက်တတ်တာပေါ့”

“ဘာလဲ... ဘဲဥကြော်လား”

“ဟင့်အင်း... ဘဲဥပြုတ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ ရယ်ဖြစ်ကြပြန်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူကသတိတရနဲ့ သူ့အိတ်ထဲက ကျွန်တော် စာအုပ်တွေကို ထုတ်ပေးတယ်။ အံ့မယ်.. အကုန်လုံးကို စက္ကူဖြူနဲ့ ဖုံးထားပေးသေးတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကပြကွဲဒီနဲ့ ဖုံးလာတဲ့စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ပြလိုက်တယ်။

“အံ့မယ်... နင်ကလဲ အလာကြီးပါလား”

“ငါလည်း လုပ်တတ်ပါတယ်”

“အေးပါ... စာအုပ်ဆိုတာ အဲလို သေသေသပ်သပ်လေးမှ စာကြည့်ချင်စရာကောင်းတော့မှာပေါ့”

သူ့စကားက သူ့အတွက်တော့ မှန်ရင်မှန်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ မသေချာပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မသပ်မရင်နဲ့ စာမေးပွဲတွေ အောင်လာခဲ့တာ။ စာအုပ်တွေကိုလည်း တစ်ခါမှ အဖုံးဖုံးပြီးသုံးရကောင်းမှန်းမသိခဲ့ဘူး။

“ဖတ်စာအုပ်တွေကိုတော့ သေချာပြန်ချုပ်ပြီးမှဖုံး သိလား”

နွေဝတ်မှုန်က ဖတ်စာအုပ်တွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ညွှန်ကြားပြန်တယ်။ ဒီဟာမလေးဟာ ဒီလို ဆရာကြီးမလုပ်တတ်ရင်ဖြင့် ပိုခင်စရာကောင်းမလား မသိပါဘူး။

“ကဲ... စားပြီးရင်သွားရအောင်”

ကျွန်တော်က ထမီပြင်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းတယ်။ သူကဝင်ထားတာမို့...

“ရတယ်... ငါနင့်ကို ကျွေးမှာပါ။ ငါ့ကိုစာတွေကူးပေးထားတယ်လေ”

“ဟင်း... အဲဒီလိုကြီးလား”

ကျွန်တော်က သဘောပြောတာကို သူကအတည်ကြီးယူတယ်။ အံ့ရော... ဒါကြောင့် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“နင့်ကို စေတနာရှိလှတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

ဒီလိုကျတော့လည်း ရွဲ့မှန်းသိပြန်တယ်။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးတယ်။ အံ့မယ်...။ ဒါကျမိန်းမဆန်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်စောင်းက မာယာမပါဘူး။ ဆိုလိုတာက “ပဲ” မပါဘူး။ ရှင်းလင်းစွာဖြူစင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ မျက်စောင်းအဆုံး အပြုံးတစ်ခုတွဲခဲ့ပါလားသေးတယ်။ ချမ်းအေးတဲ့အပြုံး။ ပြီးမှ ခပ်တည်တည်နဲ့ပြောတယ်။

“အင်းလေ... နင်ကုသိုလ်ရပါတယ်” တဲ့။

ဖြစ်ရပြန်တယ်။ သူ့လိုသူတော်ကောင်းကို ပူဇော်ပသခွင့်ရလို့ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရပါတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုး ရောက်မသွားဘူးလား။ “နွေဝတ်မှုန်” ဆိုတာ ဘာလေးမှန်းကိုမသိဘူး။ အရင်စိတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ အပေါင်းအသင်းတောင် လုပ်ဖြစ်ပွဲမလားမသိဘူး။ ခုဟာက “စနေမိုး” ဆိုတဲ့ကောင်က အသစ်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်မလေးမှာက စိတ်ကောင်းလေးရှိတာ သိနေပြန်တယ်လေ။

သုဇယံချင်းဆိုတာ အခိုင်မာဆုံး ကြိုးတွေနဲ့ ဖွဲ့တည်ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ရတနာသိုက်တဲ့။ မြေပုံအညွှန်းတွေ ဘာတွေ ရှိတိုင်းလည်း ရှာဖွေလိုရတတ်တဲ့ ရတနာသိုက်မျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ နွေဝတ်မှုန်ဆိုတာ အဲလိုသုဇယံချင်းမျိုးလေးလား။

ကျွန်တော်ကတော့ မြေပုံညွှန်းမလိုဘဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ ကံထူးသူလား။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်တည်းက အပေါင်းအသင်းများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ လူတချို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးတာမို့ လူတွေကိုမယုံရဲတာ ကျွန်တော့် အမှားမဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ကြောင်တစ်ကောင်လိုမျိုး ချောင်မှာ ပုန်းအောင်းနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မဟော်သမာ ဇာတ်တော်ထဲက ပုဏ္ဏားလိုတော့ ဖြစ်နေတတ်တာ ဝန်ခံရမှာပဲ။ “သတိ” ဆိုတဲ့အရာကိုလည်း လိုတာထက် ပိုထားမိနေပြီး အလိုလိုနေရင်းလည်း လူတွေကို သံသယဝင်နေမိတတ်တယ်။

ကျွန်တော့်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ပြောလိုရတာက နွေဝတ်မှုန်ပါ။ တစ်ခန်းလုံးမှာ သူနဲ့မခင်တဲ့လူ ရှိသေးရဲ့လားလို့ ထင်ရလောက်အောင် အကုန်လုံးနဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုမက ရင်းနှီးနေတယ်။ ဒီလိုအားလုံးကို အဆင်ပြေပြေ ပြောဆိုပေါင်းသင်းနေနိုင်တာလည်း အံ့သြစရာ။

“နင့် ကြည့်ရတာ ရှုပ်နေတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ Building ရှိရာကို လှမ်းလာနေတဲ့ နွေဝတ်မှုန်ကို ဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေတာ။ စာသင်ခန်း ရောက်တဲ့ထိ သူနှုတ်ဆက်လာတဲ့ လူဦးရေက ခါယောက်တိတိရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ဆီးပြောလိုက်တာ။ ဒါကိုသူက တလွဲတွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲနဲ့ကြည့်မိတယ်။ ဘာများရှုပ်စရာရှိလဲပေါ့။ ဒီလောက်ရှင်းနေတဲ့ စပို့ရှပ်ပြောင်ကလေးနဲ့ စကတ်ထမီအရှည် ရိုးရိုးလေးဝတ်ထားတဲ့ဟာကို။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... နင်ဝင်လာတည်းက ငါကြည့်နေတာ၊ ဟိုးလှေကား အတက်တည်းက ဒီထိ နင်နှုတ်ဆက်လာတာ စုစုပေါင်း ခါယောက်ရှိတယ်”

“ခါယောက်”

သူမက ကျွန်တော့် ဂဏန်းအရေအတွက်ကို မသင်္ကာပုံနဲ့ ပြန်ရေတွက်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ထဲကတွက်လိုက်မိပုံနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေပြီ။ အမှန်က ကျွန်တော်က ရစ်တာလေ။

“နင် အဲဒီလိုတွေအားလုံးနဲ့ ခင်လို့လား”

“ခင်လား... အဲ ခင်ပါတယ်၊ အားလုံးက ကျောင်းတက်တာ ၂ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ဟာ... အရမ်းမဟုတ်ပေမယ့် သိနေခင်နေကြပြီ”

“ငါကျ နင့်လိုမလုပ်ပါဘူး”

ကိုယ်က သူ့လိုမှမဟုတ်တာ သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် စထားပြီးပြီဆိုတော့ ဆက်ရစ်ရမယ့်တာဝန်က ကျွန်တော့်မှာရှိနေတယ်။

“ဪ... နင်ကခုမှ ကျောင်းစတက်တာ ၃-၄ ရက်ပဲ ရှိသေးတာကိုး”

“နောက်နှစ်ပတ်လောက်ဆို နင့်လိုဖြစ်လာမယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းခါတယ်။

"အဲ... အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါက နင့်အပေါ်မှာလည်း မူတည်သေးတယ်လေ၊ နင်ခုလို ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့လူတကာကို ကြည့်သေးတာပေါ့ဆိုတဲ့ ပုံစံကြီးမျိုးက မဖြစ်သေးပါဘူး"

"ဘာမဖြစ်တာလဲ"

"အားလုံးနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ဖို့"

"အားလုံးနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ဖို့လိုလား"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ"

စရစ်တာက ကျွန်တော်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သူကပြန်ဖြေပေးနေတော့ ကျွန်တော်ပဲ လက်လျှော့ လိုက်ရတယ်။

"ကဲ... လုပ်လုပ်... အစ်မ၊ ကင်တင်းသွားဖို့ စောင့်နေတာ"

"ဟင်... နင်ဘာမှ မစားခဲ့ဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူးလေ... နင်စားပေါ့၊ ငါက လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်၊ ကောင်မလေးတွေကို အားပေးမယ်"

သူကတရားဝင်မဟုတ်ဘဲ မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ပြီးမှ....

"အင်း.. အချိန်တောင် သိပ်မလိုတော့ဘူး"

"နင်ဘာမှမစားဘဲ အတန်းတက်မှာလား"

"အဲလိုတော့ မဖြစ်ဘူးဟ၊ တစ်ခုခုဝယ်လာပြီး ပြန်လာစားမယ်လေ"

"ဟင်... ငါကျတော့ရော"

"ကောင်မလေးတွေက အတန်းထဲမှာလည်းရှိတယ်လေ.. ခုလည်း ဥဒဟိုဖြစ်သွားနေတာပဲ"

"လက်ဖက်ရည်"

"ကျွတ်"

စိတ်ပျက်သလို စုတ်သပ်လိုက်ပုံက အမြင်ကပ်စရာ။

"ဘာ"

"ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့သောက်လေ"

ခပ်တည်တည်နဲ့ ရောချတယ်။ အံ့မယ် နွေဝတ်မှုန်ဆိုတာ ဒါမျိုးလည်း တတ်သေးတာပဲ။ ဘာရမလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ပါဆယ်ဆွဲလာပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်တာပေါ့။ သူကတော့ ဆင်းဒဝစ်ကို ရေနဲ့မျှောပြီး မျိုချလိုက်တာတွေ့ရတယ်။

စားပြီးတော့မှ သူမက သတိရဟန်နဲ့...

"ကြည့်စမ်း၊ ငါမေ့နေတာ"

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို ပေးစရာရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

သူ့လွယ်အိတ်လေးထဲက လက်နှိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်လာတော့ ပလပ်စတစ်ကြည်ကြည်လေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဘူးရှည်မျောများလေး ထွက်လာတယ်။

"အဲဒါဘာတွေလဲ"

"ကြည့်လေ"

ကျွန်တော် သေချာထောင်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင်နဲ့ ပေတံတွေ။

"အဲဒါ ဘာတွေလဲ"

"သေချာထုတ်ကြည့်"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ခဲတံဘောလ်ပင်က တစ်ချောင်း။ ခဲတံတစ်ဘူး၊ ဘောလ်ပင်က အပြာ၊ အနီ၊ အနက် တစ်ချောင်းစီ ပေတံက ၆ လက်မ ပေတံတိုလေး။ ခဲဖျက်က တစ်တုံး။ Correction Pen က တစ်ချောင်း။

"အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဟင်... နင်သုံးဖို့လေ"

"ငါ သုံးဖို့"

"အင်းလေ.. နင့်မှာ ဘာရှိလို့လဲ"

"ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ရှိရင်ရတာပဲ"

နွေဝတ်မှုန်က... ကျွန်တော့်ကို ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်လို ကြည့်တယ်။

"အေးလေ... နင်က... ဂျီးနီးယမ်(စ)ပဲ.. စက်ဝိုင်းဆွဲဖို့ ခဲတံမလို၊ ကွန်ပါမလို၊ မျဉ်းဖြောင့်ဆွဲဖို့ ပေတံမလိုဘူး... အမှားကလည်း နည်းတယ်လေ..

ဒါကတော့ အသိသာကြီးရွဲ့နေတာ...။

ဒါဆို... ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ သူ့စကားကို ငြိမ်နေလိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်ရာကျဦးမယ်။ သူ့ပစ္စည်းကို မယူပဲနေရင်ပေါ့။ ယူလိုက်ပြန်ရင်လည်း ကိုယ်က ဂျီးနီးယမ်(စ) မဖြစ်နိုင်တော့ပြန်ဘူး။

အဲလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ကံအားလျော်စွာပဲ ဆရာဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဘောလံပင်တွေထဲက တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒါက... မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ပစ္စည်းကို ယူလိုက်တာပဲပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ.. စုစုပေါင်း (၃၀၀၀) ဖိုးလောက်ရှိမယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်ငြင်းချင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရှာဝယ်စရာလည်း မလိုဘူးလေ။ အားလုံးက ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ကြီးကိုး။

အတန်းထဲဝင်လာပြီး စာတွေစသင်နေတဲ့ ဆရာကို ကျွန်တော်သိနေတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အတော်လေး မျက်မှန်းတန်းမိထားသလောက်ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ နေမထိထိုင်မသာနဲ့။ နေမထိထိုင်မသာဆိုတာ Repeater တစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်ရွံ့မှုနဲ့ အတော်လေး အလှမ်းကွာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေမထိ ထိုင်မသာမှုက ပိုဆိုးလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်တယ်။

တစ်ခန်းလုံးကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်ပြီး သေချာ စာသင်တတ်တဲ့ဆရာနဲ့ အကြည့်ချင်း မဆုံမိအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေမိတယ်။ ဒီတော့ စာထဲအာရုံမဝင်စားတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

“နင်ဘာမှ လိုက်မမှတ်ဘူးလား”

နွေဝတ်မှုန်က ဘာမှလိုက်မမှတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ညာလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း... နောက်မှပဲ.. နင့်ဆီက ကူးတော့မယ်၊ ခုနားထောင်နေတာလေ..”

“ဪ.. အင်း... အင်း... ကောင်းပါတယ်”

ဒီအကောင်းမြင်ဝါဒီမလေးကတော့ ဘာမှန်းမသိ ကောင်းနေတော့တာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူသာသိရင် ဆရာကြီးလုပ်နေဦးမှာ။

ဆရာက စာသင်နေရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်တော့်ဆီ အကြည့်ရောက်ရောက်လာတာကို မသိုးမသန့် ခံစားရရင်းက လူကအတန်းထဲကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေပေါက်မိတယ်။ မနှစ်က ဒီအတန်းထဲက သူ့တပည့်တချို့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သူအမှတ်ရမနေဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက သေသေချာချာနီးပါးကြီးကို မျက်မှန်းတန်းမိနေတာပါပဲ။

ကျွန်တော် နွေဝတ်မှုန်မသိအောင် သက်ပြင်းပူပူတွေကို ခိုးရှိုက်ထုတ်နေမိတယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး ဆရာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်မဆက်လိုက်လောက်ပါဘူးလို့ ဖြေတွေးရင်း ခေါင်းလည်း မော့မကြည့်ရဲသလိုပဲ။ အချိန်ရယ် မြန်မြန်ကုန်ပါတော့လို့ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ဆုတောင်းချင်နေမိတယ်။

တကယ်တော့ လူဆိုတာ စိတ်ရဲ့အကျဉ်းသားပါပဲ။

ခုပဲကြည့်လေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ မလုံခြုံမှုက ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်စေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို လွတ်မြောက်ခွင့် ပေးပါတော့။ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ချင်နေပါပြီ။

“ဒါက ဘယ်လဲ...”

ဟိုဆရာ အချိန်ပါတာမို့ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကိုကောက်အဆွဲ မရွှေ့မှန်က မေးပါတယ်။

“ဒီနားခဏ...”

“ဆရာလာတော့မှာ”

“အေး.. ပြန်လာခဲ့မယ်... ခုပဲပြန်လာမှာ”

မုသာဝါဒကို အတိအကျကြီး ကျူးလွန်ပစ်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ လူက ထွက်သာလာတာ၊ ဘယ်သွားရမှန်းလည်းမသိဘူး။ အခန်းလွတ်တွေထဲလည်း သွားမထိုင်ချင်ဘူး။ ကင်တင်းလည်း မသွားချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကားပေါ်ပြန်လာထိုင်ပြီး သီချင်းကို အကျယ်ကြီးဖွင့်၊ ကားကိုစက်နှိုးထားပြီး အဲကွန်းဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ အများအမြင်မှာတော့ မုန်းစရာကြီးနေမှာပါ။ ကျောင်းချိန်ကြီးမှာလေ။ ခက်တာက.. ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်...။ ကျောင်းကို လုံးဝဆက်မတက်ပဲ ပြန်သွားရအောင်လည်း မပြန်ချင်ဘူး။ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော်စာသင်ခန်းကို ချစ်နေမိပြီ။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကားမှန်ကို တတောက်တောက် လာခေါက်သံကြားမှ နိုးလာတယ်။

“ဟာ...”

နွေဝတ်မှုန်....။ မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မေးခွန်းက အရင်ခုန်ချလာတယ်။

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟိုလေ.... ဟို....”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။

“ငါ... အတန်းမတက်ချင်လို့”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တယ်။ နွေဝတ်မှုန်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောသေးဘူး။ အတန်းမတက်တာကို ဘာမှမပြောသေးတာ။

“နင် ခုဘာလုပ်မှာလဲ”

“အတန်းဆက်တက်မှာပါ”

“ဟဲ့... ခုဟာက နေ့လည်အားချိန်လေ၊ ပြီးရင် ပထမပြန်တက်ရမယ့်အချိန်မှာ အတန်းမယူဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး နှစ်ချိန်ဆက်ပဲရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ထမင်းသွားစားမယ်လေ”

“လာလေ... ဆင်း”

“လာပါဟာ... တစ်ခါတစ်လေ ငါတို့ အပြင်မှာသွားစားရအောင်”

“ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ကျောင်းကင်တင်းက သက်သာတယ်ဟ”

“ငါကျွေးမယ်”

“ဒါဆို ပြီးရော”

ဒီလိုကျတော့ မရွှေချောက ကားပေါ်စွေခနဲတက်လာတယ်။

“ကပ်စေးနည်းမ”

“ကပ်စေးနည်းတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင့်ကြိုက်မယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့”

“ရှိစမ်းပါစေဟာ.. အေးချမ်းတယ်”

အမှန်က ကျွန်တော် အတန်းမတက်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းဘက် လှည့်မလာအောင် လျှောက်ပြောနေမိတာ၊ နွေဝတ်မှုန်က တကယ်ကပ်စေးနည်းတဲ့သူ မဟုတ်ရှာပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကြေးအိုးသွားသောက်ကြတယ်။ စားနေရင်းကမှ နွေဝတ်မှုန်က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်စလေရဲ့။

“နင့်နဲ့ အဲဒီဆရာ ဦးဝင်းကျော်နဲ့ သိလို့လား”

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားရတယ်။

“မသိပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ”

“သူက နင့်ကိုမေးနေလို့”

“ငါ့ကိုမေးတယ်၊ စနေမိုးတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မနော့က သမီးဘေးက သူငယ်ချင်းရောတဲ့”

“ဪ”

“မနှစ်က နင်သူနဲ့ သင်ခဲ့ဖူးလား”

“ငါ မနှစ်က ငှာတ်လောက်ပဲ ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာ၊ မမှတ်မိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် တမင်စကားကို အပိတ်ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဆရာက တပည့်ကို မမှတ်မိဘူးပဲရှိမှာပါ။ တပည့်က မမှတ်မိတဲ့ဆရာဆိုတာ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကို နွေဝတ်မှုန်က ယုံတယ်။

“ဆရာက နင့်ကို မှတ်မိနေပုံပဲ”

ကျွန်တော် ကြောက်တာလည်း အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာတွေနဲ့ မွန်းကြပ်လာခဲ့တယ်။ စားလက်စတွေတောင် ဆက်မစားချင်တော့ဘူး။

“ဟင်.. နင်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ.. စိတ်တွေရှုပ်လာပြီ”

“ဘာလို့လဲ... နင်ကလဲ... ဆက်စားပါ။ အတန်းပြန်တက်မယ့်ဟာကို”

“မတက်ချင်တော့ဘူး”

ဒီတော့မှ နွေဝတ်မှုန် မျက်မှောင်လေးပြန်ကြုတ်သွားတယ်။

“နင်.. ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြော... နင်တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ”

“နင်က ဘာလို့သိပြန်တာလဲ”

“နင့်ပုံစံကိုကြည့်ရင် သိတာပဲ”

“သိရင် နင်ပဲပြောလေ”

ကျွန်တော့် အရွဲ့စကားကြောင့် မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီးမှ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ပြီး ရအောင် ပြောပါတော့တယ်။

“နင်.... ဆရာဦးဝင်းကျော်နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ထားပုံရတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ထားဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တောင် နင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိနေတာတော့ သေချာတယ်”

“ဆရာတပည့်ပဲ”

“ဟော... ဟော... ပေါ်ပြီ၊ စောစောကတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဆို”

“ငါမှတ်မိတယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ဆရာက မှတ်မိနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဪ.. နင်က မင်းသားဆိုတော့ ဆရာက မှတ်မိရမှာပေါ့”

ဒီလိုကျတော့လည်း နွေဝတ်မှုန်က ရွဲ့တတ်သားပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော့်မှာလည်း သူ့ကို ဘယ်လို ရှင်းပြရင်ကောင်းမလဲလို့ အသည်းအသန် စဉ်းစားနေရတုန်း။ ရှင်းပြတယ်ဆိုတာထက် ဝန်ခံပြောပြဖို့ စဉ်းစားနေတယ်ဆို ပိုမှန်မလားပဲ။

“မှုန်”

တစ်ခါမှ အဲလိုမခေါ်ဖူးတာကြောင့် နွေဝတ်မှုန် အံ့သြရိပ်သန်းတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။

“ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း”

“ငါ့ဘဝအကြောင်း ဆိုပါတော့... ရှင်းရှင်းပြောရရင် စောစောက နင်မေးတဲ့ ဆရာဦးဝင်းကျော်နဲ့ အနည်းငယ်ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပေါ့”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး စကားကိုရပ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ နွေဝတ်မှုန်က ဖြတ်ပြောတယ်။

“ဟို... ငါ... ငါ... အတင်းမမေးဘူးနော်... နင်.. ပြောချင်မှ ပြောပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မိသေးတယ်။ နွေဝတ်မှုန်ဆိုတာ တစ်ဖက်သားကိုတော့ အတော် Care လုပ်တတ်တဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာမှဆက်မထားချင်တော့ဘူး။ နွေဝတ်မှုန်ကိုတော့ ပြောပြမှဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်တယ်လေ။

“မဟုတ်ဘူးလေ... မှန်... နင်က ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းလေ၊ ငါနင့်ကိုတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်”

“အင်းအင်း... ဒါဆိုလည်း စားပြီးမှပြော”

“မစားချင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် အဲလိုပြောတော့ နွေဝတ်မှုန်က လက်ထဲကို တူပြန်လာထည့်ပေးပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောသလို ပြန်ချော့တယ်။

“ရော့... ရော့ စားပါဟာ၊ စားပြီး အတန်းမတက်ချင်လဲမတက်နဲ့လေ.. ငါစာကူးပေးမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။ သူ့စကားနဲ့ပြောပုံလေးက နားထောင်ချင်စရာလေးလေ။ ကျွန်တော် တူကိုပြန်ကိုင်ပြီး ဆက်စားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမက တခြားစကားတွေကို စပြောနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အာရုံပြောင်းနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့။ ကျွန်တော်ပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေဟာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေပုံပဲ။

“နင်... ဒီနေ့အတန်းထဲက ကွင်းကို တွေ့လိုက်သေးလား”

“အင်း... တွေ့သားပဲ၊ ဘာလို့လဲ”

“မိုက်တယ်နော်... သူက စတိုင်လ်ကို မိုက်တာ”

“အင်း.. သူ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ်”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“Smart ကျအောင် ဂရုစိုက်နေရတော့ မလွတ်လပ်တော့ဘူးပေါ့”

“သူ့အတွက်ကတော့ နင်ထင်သလို ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မလှဘူးလား၊ ဟဲ့... နင်စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဝင်စားပါတယ်... ဟဲဟဲ”

တမင်သက်သက် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြလိုက်တော့လည်း မရွှေ့မှန်က မျက်စောင်းထိုးပြန်ပါတယ်။ သူပဲစိတ်ဝင်စားအောင် တဖွဲ့တနွဲ့လာပြောနေပြီးတော့များ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်မှာနေတာ ဘယ်လိုနဲ့ ပြောနေပြန်တယ်။ သူပြောသမျှတွေက ကျွန်တော်သိပြီးသားတွေချည်းပဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လည်မလိုနဲ့ တုံးတဲ့ကောင်မလေးကို သနားလို့ပေါ့။

ပြီးရင်တော့ ငိုအလှည့်ပေါ့... မှုန်။

“မနှစ်က ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ရှိတယ်၊ ငါ့ပါ ပါရင် ငါးယောက်ပေါ့”

“အင်း”

“စနေမိုးရယ်၊ ဇွဲရယ်၊ သီဟနီရယ်၊ လတ်ဝဏ္ဏရယ်၊ စိတ္တရယ်ဆိုရင် အတန်းထဲကကောင်မလေးတွေ သည်းသည်းလှုပ်ပဲ”

“အရေးထဲ.....”

ကျွန်တော့်စကားကို သူက ယုံပုံမရပါဘူး။ အမှန်ကတော့ တကယ်ပါ။ စောစောက သူပြောတဲ့ကွင်း Style မိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုလိုက်ကတည်းက အဲလို Style မျိုးတွေလေ။ တမင်လုပ်ယူထားတာပါ။ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီထဲမှာမှ ကျွန်တော်နဲ့ လတ်ဝဏ္ဏက တစ်ဘာသာ၊ ကျန်သုံးကောင်က တစ်ဘာသာ။

“ဇွဲရယ်၊ သီဟရယ်၊ စိတ္တရယ်က နည်းနည်းဆိုးတယ်”

“နင်က လိမ္မာတယ်ပေါ့”

“အင်း... လိမ္မာတယ် မဟုတ်တောင် မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးပေါ့ဟာ”

“အင်းပါ”

“အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ”

“အင်း”

“လတ်ဝဏ္ဏကျောင်းမတက်လို့ ငါသူတို့အုပ်စုနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်”

“အင်း”

“အခန်းလွတ်ထဲမှာ သူတို့က တစ်ထောင့်ဆီမှာထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေကြတယ်၊ ငါက ဒီဘက်မှာ discman နဲ့ သီချင်းနားထောင်နေတာ”

“အင်း”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ စိတ္တက Toilet သွားဦးမယ် ခဏဆိုပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ငါ့စားပွဲပေါ် လာတင်သွားတယ်”

“အင်း”

တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာကို သိသလို မှုန့် မျက်နှာလေးက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသလိုပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေက ဝိုင်းလို့။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငါတို့ကို”

ကျွန်တော့်စကားတွေ ရပ်သွားရတယ်။ ဆက်ပြောဖို့ အားမရှိတော့သလိုပဲ။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ရုပ်ရှင်အနေပြကွက်တွေ တစ်ကဒ်ချင်း ပြန်ပြသလို ပြန်မြင်လာတယ်။ အရပ်ဝတ်တွေနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ဇွဲနဲ့သီဟတို့ကိုတော့ လက်ထဲက စီးကရက်ထဲမှာကို မူးယစ်ဆေးဝါးတွေတာမို့ ဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကျ ဘာမှလုပ်မနေဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ စိတ္တရဲ့အိတ်က ရှိနေတယ်။ သူတို့ စိတ္တကို လိုက်ရှာကြပေမယ့် မတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နဲ့အတူ အချုပ်ထဲမှာ လန့်ချီနေခဲ့ရတယ်။ မိဘမောင်နှမတွေရဲ့ မသင်္ကာမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် ဆေးစစ်ချက်တွေအရ ကျွန်တော်ဟာ သုံးစွဲသူ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ္တအိတ်နဲ့ အထဲကပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတွေ့တာ ဖြစ်နေတယ်။ စိတ္တကိုယ်၌က ဒါဟာ သူ့ပစ္စည်းပါလို့ လာဝန်ခံမှ ရတော့မှာလေ။ ဇွဲနဲ့ သီဟကလည်း ဒီအိတ်က စိတ္တဟာပါလို့ ဘယ်သူကမှ ထောက်ခံမထွက်ပေးကြဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သုံးလလောက်ကြာမှ စိတ္တကိုတွေ့တယ်။ အားလုံး စစ်ဆေးပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော် အမှန်တရားအတိုင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး။ ဒီ Case တွေအားလုံး ကင်းရှင်းကြောင်းနဲ့ ကျောင်းတက်ခွင့်ရဖို့ မေမေ တော်တော်လေး လိုက်ရှင်းလိုက်ရတယ်။ ခက်တာက ဒီနေ့ထိ ဖေဖေ၊ ကိုကိုနဲ့ မမက ကျွန်တော့်ကို မယုံကြသေးဘူး။ လူဆိုးတစ်ယောက်လို သဘောထားတဲ့အကြည့်တွေကို ကျွန်တော်မခံစားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်မှုက အဲဒီက စတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်စကားတွေကို သေချာ တလေးတနက် နားထောင်နေတဲ့ နွေဝတ်မှုန်တစ်ယောက် စကားအဆုံးမှာတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့တဲ့ပုံနဲ့ တအံ့တဩလေး ကြည့်နေတယ်။

“တကယ်ဆို... နင်ဘာမှ မှ မလုပ်ခဲ့ဘဲ”

“ဒါပေမယ့် ငါအကုန်ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကံလို့ပဲ ပြောရတော့မလား”

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်တယ်။ မေမေဆီကကြားနေကျ နှစ်သိမ့်တဲ့ဖြေဆေးတွေလို စကားမျိုး မှုန့်ဆီက ကြားရတော့ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီးလေ။ ဒါပေမယ့် မရွှေမှုန်က အဲလိုမပြောပါဘူး။ ခုကိစ္စကိုပဲ ပြောတယ်။

“အဲဒါနဲ့ ဦးဝင်းကျော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဦးဝင်းကျော် သိတယ်လေ”

“ဪ”

“ဦးဝင်းကျော်ကြည့်ရတာ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ငါ့ကို မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးဖူးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို့ တွေးရင် တွေးနေမှာပေါ့”

“နင့်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ပြန်လွတ်လာတာ ဆရာ မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဟင်.. ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ သိရမှာပေါ့”

အဲဒီစကားကို သူဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ပြောမှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။

“ငါက လိုက်ကြည့်နေရမှာလား၊ ငါသည် အပြစ်မရှိ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း”

"ငါဆိုလိုတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး"

"ဘယ်လိုလဲ"

"သူသိခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုရဲ့ နောက်ဆုံးရလဒ် အခြေအနေကို သူသိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ"

"ဆရာတွေလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်နေရတာ၊ ငါတို့ကို ဘယ်ဂရုစိုက်အားမှာလဲ"

"ဒါက ဒါပေါ့"

"ဟိုဟာက ဟိုဟာပေါ့"

ကျွန်တော်ဖြတ်နောက်လိုက်တော့မှ မှုန်က စိတ်ကလေးလျှော့ချလိုက်ပုံနဲ့ ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ....

"ခု... နင်က လူကောင်းပဲ... ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ"

"ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင် ဆရာကို ရှောင်နေတာ"

"သူကြည့်တဲ့ အကြည့်ကို ငါ မခံနိုင်ဘူး"

"ဒါကြောင့် သူ့ကိုသိအောင် ပြောပြသင့်တယ်လေ"

"ငါက လိုက်ရှင်းနေရမှာလား"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ"

"မဟုတ်ရင်လည်း ပြောမနေနဲ့၊ တော်ကြာလူကြားထဲ လာမေးနေရင် ဒုက္ခဖြစ်ဘူးလား"

"ဟယ်.. အဲလိုတော့ ဆရာ မလုပ်လောက်ပါဘူး"

"နင် အာမခံလား"

"ခံတယ်... ပြီးတော့ ငါဆရာကို အဲဒီအကြောင်း မကြုံ ကြုံအောင် သွားပြောပြဦးမယ်"

မှုန်က လက်သီးကလေး ဖွဖွဆုပ်ရင်း ပြောတယ်။ ဒီကောင်မလေးဟာ အဲဒီလောက် ပေါင်းရကောင်း လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်ထားခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အဲလိုကြီးတော့ မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ မလုပ်ပဲ နေပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်အခြေအနေက အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်အခြေအနေ အဆင်ပြေဖို့က ဒီဆရာအမြင်တွေ ကြည်လင်သွားဖို့ အဓိကလိုအပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ကျန်တဲ့ဆရာ/ဆရာမတွေက ပြောင်းကြရွှေ့ကြ၊ မသိကြတာနဲ့ သိပ်အရေးမကြီးဘူး။ သူတစ်ယောက်ပဲ လူဟောင်းရှိတာကိုး။

"အဲဒီလိုကြီးတော့ တကူးတက သွားမပြောပါနဲ့ မှုန်ရာ"

"ဆရာက ဒီနေ့ငါ့ကို မေးသွားတယ်လေ"

“အင်းလေ”

“ခပ်တည်တည်နဲ့ ငါစာမေးသလိုနဲ့ သွားမေးရင်း ပြောခဲ့မယ်လေဟာ”

“အတင်းကြီး လိုက်ရှင်းပြသလို ဖြစ်နေမလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှန်က နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့ပြတယ်။

“အရေးထဲ.. နင့်ဟာက ဒီကိစ္စက သမီးရည်းစားကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြောသင့်တာပြောရမှာပဲ”

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ.. ဒါဆို ငါတို့ကျောင်းထဲပြန်ဝင်ရအောင်”

“အတန်းချိန်ကြီးမတက်ဘဲ နင်ကဆရာ့ဆီ သွားဦးမလို့လား”

“ရပါတယ်ဟာ”

ကျွန်တော်ကားကို ကျောင်းထဲပြန်မောင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ မှန်ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်လာတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောင်းတက်ရင် အတူတွဲထိုင်ဖြစ်တယ်။ (ပူးပူးကပ်ကပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့)။ ကင်တင်း အတူသွားတယ်။ ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကြတာပဲ။ ဒီနေ့ထိ မှန် ဘယ်မှာနေမှန်း ကျွန်တော် မသိသလို ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေမှန်းလဲ မှန်သိပုံမရဘူး။ သိချင်ပုံလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် (စနေမိုးဟာ စနေမိုးပဲ) ဆိုတာလောက်နဲ့ ပြည့်စုံပုံရတယ်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ ပွင့်လင်း ရင်းနှီးဖို့လိုတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အရမ်းကြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘာလုပ်ပြီး ဘယ်မှာနေတယ်၊ သူမိဘက ဘာဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခုထိ အရေးကြီးမှုတွေ အရေးမကြီးမှုတွေအကြောင်း မဆွေးနွေးရသေးပေမယ့် တူညီမှာ သေချာတယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ မှန်က နင်နေခဲ့ဦးဆိုပြီး ဌာနဘက်ကို သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားလေရဲ့။ ကျွန်တော် သူပြန်မလာကို စောင့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာလုပ်လို့ရဦးမှာတဲ့လဲ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းရောက်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေခဲ့တယ်။ ဆရာဦးဝင်းကျော်ကို သွားပြောပြလိုက်တာဟာ အားလုံးကို confession ပေးလိုက်ရသလို ခံစားရစေတာမို့ မူန့်ကို ကျေးဇူးတင်မိတာ အမှန်ပဲ။

“ငါ နင့်အတွက် မုန့်ယူလာတယ်.. မူန့်”

“မုန့်... ဟုတ်လား၊ ဝယ်လာတာလား”

“အာ... ကြံကြီးစည်ရာ မေမေလုပ်ပေးတာ”

“ဟုတ်လား ဘာမုန့်လဲ”

“ဆီထမင်းနဲ့ ငါးခြောက်”

“ဟယ်... တကယ်”

“နင်ကြိုက်လား”

“အင်း”

“ရော့... ကားသော့၊ ကားထဲမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားယူ”

ခုနက ကျေနပ်သွားတဲ့မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။

“နင်ကတော့လေ” ဟု စုပ္ပပ္ပပြောတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်မှ အဲဒီဘူးကြီးကိုငြိမ်းဆင်းမလာချင်တာ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို နားလည်တာလား၊ ဆီထမင်းကို နားလည်လာတာမသိတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကားဆီလျှောက်သွားလေရဲ့။ ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကင်တင်းမှာ အတူထိုင်စားကြတယ်။

“နင်က စားမလာခဲ့လို့လား”

“အင်း”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“အချိန်မရှိဘူးဆိုပြီး ထည့်လာလို့ နင်ပါစားရတာပေါ့”

“ဟင်.... ငါ့အတွက်ဆို”

“အင်းလေ.. ပိုထည့်ခိုင်းထားပါတယ်”

“ပြီးရော... ငါက စားမှာပဲ”

“စားပါ... ငါ့ကိုကျော်ပြီး စားနိုင်ရင်ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ တကယ့်ကို အပြိုင် လုစားကြတာ။ ထမင်းဘူးတစ်ဘူးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ဆီထမင်းက ကုန်ရော။

“နင်... ဒီနေ့ အတန်းတက်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဦးဝင်းကျော်အချိန် မပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ရသေးတယ်။

“နင်မနေ့ကပြောတော့ ဆရာက ဘာပြောလဲ”

“ဆရာက နင့်ကို သေချာမှတ်မိနေတာ၊ နင်ပြန်လာတက်နေတာကိုတွေ့လို့ အံ့သြနေတာလည်း ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင်ဘာမှမလုပ်တာသေချာလို့ ဒီလို ကျောင်းပြန်တက်နေနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သူမှန်းမိပါတယ်တဲ့”

“သူက နင်ပြောတာကို ယုံလား”

“ငါပြောတာကို ယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ယုံတာပါ”

ကဲ... ဘယ်လောက်ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စကားလဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေမိတာအမှန်ပဲ။

“ရော... ဒီဘူး ကားထဲသွားထားလိုက်ဦး”

“ဟာ.. မထားပါဘူး၊ အပြန်ကျမှ ငါလိုက်တင်ပေးမယ်”

“အေး.. ကောင်းတယ်၊ အပြန်ကျမှ တင်ပေးလိုက်”

“ဒါနဲ့”

“ဘာလဲ”

“နင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ရှစ်မိုင်မှာ”

“ဟင်... ငါက ၇မိုင်မှာနေတာ”

“တကယ်”

“တကယ်... ဒါဆို နင်ငါနဲ့ ပြန်လိုက်လို့ရတာပဲ၊ ငါ့ကိုကားခတော့ပေးပါဟာ.. နော်”

ကျွန်တော့်စကားကို သူက မျက်စောင်းထိုးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပေးဘူးလို့တော့ ပြန်မပြောပါဘူး။ ပြောပုံကို ကြည့်ပါ။

“တစ်လတစ်ခါ ရှင်းမယ်၊ စာရင်းမှတ်ထားလိုက်” တဲ့။

“နင့်ကြည့်ရတာရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမကြီးတွေကျနေတာပဲ” ဆိုတော့ သူရယ်ပါတယ်။

အတန်းထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒေါ်နွေဝတ်မှုန်တို့ မအားတော့ပါဘူး။ ဟိုလူ့နှုတ်ဆက်ရ၊ ဒီလူ့နှုတ်ဆက်ရ၊ ဟိုကလာ နှုတ်ဆက်၊ ဒီကလာ နှုတ်ဆက်နဲ့ တစ်တန်းလုံးက သူပဲ လာဦးတိုက်နေလား မှတ်ရတယ်၊ အမြင်ကပ်ချင်စရာ။ ဘေးက ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ရှိတယ်တောင် မထင်ကြပါဘူး။

“ဟိုနေ့က ဆွဲထားတဲ့ Graph လေး ကြည့်ချင်လို့ နွေ”

“ဟဲ့... Paper 2 စာအုပ် ခဏလောက် ငှားပါဦး ဝတ်မှုန်ရယ်၊ ပလိပ်”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ဟိုနေ့က ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်၊ နင်ပြန်ရှင်းပြမယ်ဆိုတာလေ”

“ရော့... ရော့... ငါနင့်ဆီက မနေ့က ငှားသွားတဲ့ သင်္ချာစာအုပ်”

ကျွတ်... ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်နေတာပဲ။ အများနဲ့တစ်ယောက် သူပဲ တတ်နိုင်လွန်းပါတယ်။

ဆရာဝင်လာမှပဲ မျက်စိနောက်၊ နားနောက် သက်သာတော့တယ်။ ဒါတောင် ပေါ်တင်ကြီး ဒီနားလာထိုင်ပါလားခေါ်တဲ့လူက ရှိသေးတယ်။

“နင့်ဟာတွေက ငါ့ကိုရှိတယ်ထင်ကြရဲ့လား”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်တာမို့ ခပ်တိုးတိုးလှည့်မေးလိုက်တယ်။

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“နင့်ပဲဝိုင်းပြီး ပြောချင်ရာပြောပြီး ခေါ်နေတာ၊ ဒီမှာ ငါတစ်ကောင်လုံးထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဟာ... နင်ကလဲ”

သူ နင်ကလဲက ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းမသိပါဘူး။ ဘာမှပြောစရာမရှိလို့ ပြန်ပြောတဲ့စကားလုံးလို့ပဲ ကျွန်တော်သတ်မှတ်တယ်။ ခက်တာက သူ့ကို ဒီလူတွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့လို့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာမှ မရှိတာ။ ဖြစ်ပုံကလည်း ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ရှုတည်တည်နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်နေတတ်ပြီး သူ့ကျတော့ အမြဲတမ်း ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြုံးနေတတ်တော့ တခြားစီကိုဖြစ်လို့။ ကျွန်တော်သာဆိုလည်း ကျွန်တော့်လိုကောင်မျိုးကို ခုလိုပဲ လျစ်လျူရှုဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမိပြီး စိတ်ကိုလျော့ထားလိုက်ရတယ်။

အတန်းချိန်ကျတော့မှ နွေဝတ်မှုန်က ပြောတယ်။

“ငါ.. အဲလိုအားလုံးနဲ့ခင်တာ နင်မကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်”

“သူတို့က နင့်ကိုခင်တာလား၊ နင့်ကို အလိုရှိတာလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေဝတ်မှုန် မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားတယ်။

“မတူဘူးလား နေမိုးရယ်”

ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို “မှုန်” လို့ ခေါ်လို့တဲ့။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြန်ဖြတ်ခေါ်ပုံက “နေမိုး” တဲ့။ သူက “မှုန်” ဆိုတာတော့ သူမနာမည်နဲ့ တူတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကျတော့လည်း သူနဲ့ အဲဒီစာလုံးနဲ့က အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ထင်တယ်။ ဘာတတ်နိုင်လဲ။ ဒီတော့သူက “နေမိုး” ဆိုလဲ “နေမိုး” ပေါ့။ “စနေမိုး” မဟုတ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ။

“မတူပါဘူး၊ ခုကြည့်လေ၊ အားလုံးက နင့်ကိုအလိုရှိလို့ ပေါင်းနေကြတာ”

“အလိုရှိလို့”

“အင်းလေ.. နင့်ဆီက စာအုပ်ငှားလို့ရလို့ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ သေချာပြည့်စုံတဲ့ စာအုပ်ရမှာ၊ Graph စာရွက်ကအစ ကူးဆွဲတယ်၊ စာရှင်းပြခိုင်းတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ၊ နင့်အတွက် သူတို့ တုန့်ပြန်မှု”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတစ်ခါမှ မကြားထားဖူးတဲ့၊ မစဉ်းစားထားဖူးတဲ့ Topic တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

“တုံ့ပြန်မှု... ငါမှ မလိုချင်တာ၊ ငါလိုချင်တာ.. အားလုံးအဆင်ပြေသွားဖို့ပဲ”

“ဘာလဲ.. နင်က ခေတ်သစ် ပေါ်လီယာနာ လုပ်ချင်လို့လား”

“အာ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး”

“လုပ်ချင်လို့လည်း မရဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးနဲ့ မတန်ဘူး”

“ဒီခေတ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“လူတွေက တစ်ယောက်မှ မယုံရတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား... နင်ရော”

“ငါလည်း မယုံရပါဘူး”

သူ့အတွက် အကောင်းပြောနေတာကို နင်ရောလို့ ပြန်မေးလာလို့ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ငါပါမယုံရဘူးလို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုကျတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြီး ပုခုံးလေးတွန့်ပြတယ်။

“နင့်ကိုတော့ ငါယုံပါတယ်”လို့ ချောတယ်။

“မယုံနဲ့ ငါလည်း နင့်ကိုမယုံဘူး”

ဆိုတော့ ရယ်တယ်။ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲလည်း ရယ်တာပဲ။ ပြီး အလကားနေ အားလုံးကို ပြုံးပြနေတတ်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တရားချတော့တယ်။

“နေမိုးရယ်၊ သူတို့ဘယ်လိုပဲ ရှိရှိလေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်စိုက်တဲ့အသီးပဲ ကိုယ်စားရမှာပါ။ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ဘယ်လိုပဲ စိတ်ထားထား၊ ငါ့ဘက်က စိတ်ထားမှန်ရင် ကောင်းတာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါက ခံယူထားတယ်။”

“ကိုယ်စိုက်တဲ့အသီး သူများဝင်စားတာကို နင်မတွေ့ဖူးသေးဘူးထင်တယ်”

“ရှိလည်း အဲဒီလူက တန်ပြန်တဲ့အကျိုးကို ခံရမှာပဲလို့ ငါယုံတယ်လေ”

“နင်က တရားပေါက်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း စိတ်ထားတတ်တာ”

ကျွန်တော်ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်လျှောက်တဲ့လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော် လျှောက်မှာပဲ။ သူလည်း သူလည်းပေါ် သူလျှောက်မှာပေါ့လို့ တွေးထားလိုက်တယ်။ သို့သော် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ပေါ့။ ဒါတော့ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ စကားနိုင်လုရတာ ကျွန်တော်မှ ဝါသနာမပါဘဲ။

အိမ်ကထွက်မယ်အလုပ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ အစ်ကိုလုပ်သူရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ မေမေက အကြည့်လေးတစ်ချက်နဲ့ တားလိုက်လို့သာပဲ။ ပြောပုံကလည်း.....

“ဘယ်တော့ ဘာထပ်ဖြစ်မယ် မသိဘူး၊ မင်းပြဿနာကို ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပဲ ရှင်းရမှာနော်”

တဲ့။

ထင်သလောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှအမှားမလုပ်မိဘူးထင်တာပဲ။ မနက်က မေမေနဲ့အတူ Breakfast ထိုင်စားရင်း မုန့်ဖိုးတောင်းမိတယ်။ မေမေက ညက မနက်ကျသတိပေးနော်လို့ မှာထားလို့။ ဒါကို ဘာတွေထင်သွားလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငွေများများရှိရင် မဟုတ်တာကျူးလွန်ဖို့ အခွင့်အရေးများမယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ။ အရင်ကတော့ ကျွန်တော်တကယ်ပဲ။ ငွေကိုထင်သလို သုံးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘာမဆို Branded မဟုတ်ရင် မကိုင်ချင်အောင်လည်း ရှေ့ကအစ်ကိုနဲ့ အစ်မက ညွှန်ပြခဲ့တာကိုး။ Smart ကျကျနနဲ့ စတိုင်လ်မိုက်နေအောင်လည်း နေခဲ့ဖူးတယ်။

ခုခါမှာတော့ အဲလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အမှန်က အလိုလို စိတ်ပြောင်းသွားတာ။ စိတ်ကျသွားတာဆို ပိုမှန်မလားပဲ။ တစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် အပြင်လည်းမထွက်၊ ဘာမှလည်း မဝယ်ခဲ့ဘူး။ ခုကျောင်းပြန်တက်မှ လိုအပ်တာ ဝယ်တာလောက်ပဲရှိတာ။

အမှန်ဆို မတော်တဆခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂရုဏာသက်ကြရမှာလေ။ ခုတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မလှစုန်းရိုး ဆိုသလို ရိုးစွပ်ဖို့ပဲ ချောင်းကြည့်နေကြသလိုပဲ။ မမကဆို အချုပ်ထဲမှာနေခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မသတိစရာကောင်လို သဘောထားနေတုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဘက်ကကျတော့လည်း ကျွန်တော် တကယ်မှားခဲ့လို့ဆိုရင် ခံသာသေးတယ်။ တကယ်လည်း မမှားခဲ့ဘဲနဲ့ မတရားသဖြင့် ခံခဲ့ရတာကို သူတို့က အမှန်လည်းသိနေလျက်သားနဲ့ အဲလိုဆက်ဆံတာကို စဉ်းစားမရဘူး။

ထုံးစံအတိုင်း မူန့်ကို ကျွန်တော် ၈ မိုင်မှာ ဝင်ခေါ်တယ်။ မူန့်က ကားဂိတ်အကျော်လေးမှာလာ လာစောင့်တယ်။ ကားပေါ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မူန့်က သုန်မှုန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ နေမိုး”

“စိတ်ညစ်လာတာ”

“ဟင် တူတူကြီးပဲ..”

“ဘာတူတာလဲ၊ နင်ရော စိတ်ညစ်လာလို့လား”

“အင်းလေ”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော့်လိုလည်း သုန်မှုန်မနေဘူး။ မျက်မှောင်လည်း ကြွတ်မနေဘူး။

“နင့်ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်လာတဲ့ပုံလည်း မပေါက်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်ကရယ်ပါတယ်၊ ရယ်လည်း ရယ်နိုင်နေသေးတယ်၊ အံ့သြပါရဲ့။

“ငါက ငိုနေရမှာလား နေမိုးရယ်”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ငါ့အတွက်က ရိုးနေပါပြီ၊ သိပ်တော့လည်း မထူးဆန်းပါဘူး”

“ဘာရိုးတာလဲ”

“စိတ်ညစ်ရတာလေ”

သူမက စိတ်ညစ်ရတာကို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မို့ ရိုးနေပြီဆိုပဲ။

အင်း... သူ့လိုသာဆို ကျွန်တော်လည်း Use to ဖြစ်သင့်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“နင်ဘာလုပ်မှာလဲ... မှုန်”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မှုန်က နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်တယ်။

“နင်လည်း စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျောင်းတက်ဦးမှာလားလို့ မေးတာ”

“မတက်လို့မရဘူး နေမိုး... ငါ့အိမ်က ငါ့ကို ကျောင်းတက်နေလို့ ပြဿနာရှာနေတာ၊ သူတို့က ငါ့ကို ကျောင်းမတက်စေချင်ဘူးလေ”

“အံ့ရော”

“အေး... သူများတွေကျ မိဘကဖြစ်စေချင်ပြီး၊ သားသမီးက မလုပ်တာ၊ ငါ့ကျတော့ ငါဖြစ်ချင်ပြီး ငါ့မိဘက မိသားစုက မလုပ်စေချင်တာ”

“သူတို့က ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“သူတို့လိုပဲ ဈေးမရောင်းစေချင်တာပေါ့”

“ဘာရောင်းတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်ဖြင့် မှုန်တို့မိသားစု ဘာလုပ်ကိုင် စားသောက်မှန်းတစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးဘူး။

“အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေလေ”

မှုန်ဖြေပုံက သာမန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သာမန်ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရောင်းသလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ နယ်နယ်ရရလောက်ဆိုရင်တောင်မှ အတော်လေးကို အဆင်ပြေမှာပါ။ ခုဟာက မှုန်ကို ကျွန်တော်ဝင်မခေါ်ခင်က မှုန်ကျောင်းကို ဘတ်စ်ကား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းကားနဲ့ တက်ရတာပါ။ ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆို ကားရှိတယ်လို့တောင် မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့ စိတ်ညစ်တဲ့ အခြေခံချင်းတူပေမယ့် အဖြစ်အပျက်က မတူဘူး။ ပြီးတော့ မှန်က လွယ်လွယ်နဲ့ ကျွန်တော့်လို စိတ်လျှော့တတ်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး။

“ကဲပါဟာ ကျောင်းပဲသွားစမ်းပါ။ ကျောင်းတက်ပြီး အားလုံးကိုမေ့ထားရအောင်”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘူး။ ကျောင်းကိုပဲ မောင်းခွဲလိုက်တယ်။

“နင့် ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ မှန်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ နင်ရော”

“ငါက ပြီးခဲ့ပြီ၊ နင်တစ်ခုခုစားဦးလေ”

“ကျောင်းကျစားတာပေါ့ဟာ”

ကျောင်းကျတော့ အတန်းကစနေပြီ ဒါကြောင့် မရွှေ့မှန် ဘာမှမစားလိုက်ရဘူး။ အိတ်ထဲမွှေနှိုက်ရှာပြီး ထွက်လာတဲ့ သကြားလုံးနှစ်လုံးကို ဖောက်စားလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ အဆင်တော့ ပြေနေတာပဲ။ လောလောဆယ်ပေါ့။ ပြီးမှ ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူး။

နှစ်ချိန်ပြီးတော့ အနားမှာ ရေသွားသောက်တယ်။ ပြီး လာညည်းသေးတယ်။

“ဆာလိုက်တာဟာ” တဲ့။

“ဒီအချိန်မတက်နဲ့တော့လေ၊ လာ ထမင်းသွားစားမယ်”

“ဟာ ခဏလေးဟာကို၊ ဒီတစ်ချိန်ပြီးရင် ပြီးပြီလေ”

“နင့်တစ်ချိန်က မိနစ် ၅၀ ဟ”

“ဪ.. သိပ်တော့ မထူးတော့ပါဘူး”

“ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော်ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ပြောလည်း ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ reason တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်ကျလာမှာပဲ။ အမှန်တော့ နွေဝတ်မှုန်ဆိုတာလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ထင်ရပေမယ့် အတော် ခေါင်းမာပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။

နေ့လည် ထမင်းစားချိန်ကျ နွေဝတ်မှုန် တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ပါတော့တယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ... မှန်”

“ဗိုက်အောင့်တော့.. ဆေးဘယ်ကရမလဲ မသိဘူး”

“ဘာဆေးလဲ...”

“ဂျဲလ်မက်လိုဟာမျိုးပေါ့... အဆာလွန်ပြီး အောင့်နေပြီ”

“နင်က စကားမှန်းမထောင်တာ”

ဒီလိုကျတော့လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောရှာဘူး။ ငြိမ်နေတယ်။ အမှားကိုဝန်ခံတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ပဲ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ကင်တင်းမှာ ဆေးမေးဝယ်ပေးလိုက်ရတယ်။

“ရလား မှုန်... နင်ပြန်ရင် ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ်... ခဏနေ သက်သာသွားမှာပါ။ ငါ့အစာလည်းစား၊ ဆေးလည်းသောက်ထားတယ်လေ”

“ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော့်တာဝန်က ကုန်ပြီ။ အဲဒီဗိုက်အောင့်အောင့်ကြီးနဲ့ အာရုံရလို့ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုလည်း တက်ပေါ့။ ကျွန်တော် တားစရာအကြောင်းမရှိသလို တားလို့ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ မျက်နှာလေးက အေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးနဲ့ ခေါင်းတော့မာသား။

ညနေ အတန်းပြီးလို့ပြန်တော့ မှုန်အခြေအနေက မဟန်တော့ပါဘူး။ အတော်ခွေချင်နေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

“မှုန်.. နင် ဆေးခန်းသွားမလား”

“ဆေးခန်း”

“အင်းလေ”

“အေး.. သွားမယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်သူကမှ ဆေးခန်းပို့မပေးနိုင်တဲ့အတူ သွားတာပေါ့။ ဘယ်မှာသွားပြရင် ကောင်းမလဲတော့ ငါမသိဘူး၊ နင့်ဘာသာ နင်သွားမေးကွာ”

“ဘယ်သူမှ မေးစရာမလိုဘူး၊ ကြုံတဲ့ဆေးခန်း ဝင်မယ်”

“ဟင်... အဲလိုရလား”

“ရတယ်...”

ဆေးခန်းဝင် ဆရာဝန်နဲ့ပြပြီး ထွက်လာတဲ့ထိ မှုန် အောင့်နေသေးပုံပဲ။ အမှန်က ကျွန်တော်က အဲလို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးရတာ ဝါသနာမပါပါဘူး။ လုပ်ချင်တာက “တက်ချင်ဦး အတန်း၊ ဘာမှမစားဘဲ တက်ဦးလေ” လို့ အားရပါးရ ဆူပစ်ချင်တာပါ။ ခက်တာက အဲလိုလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မရွှေမှုန်ပုံစံက အတော်လေးကို ခွေနေပြီ။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့ကိုအိမ်အထိ ပြန်ပို့လိုက်ရတော့တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဘယ်ကွေ့၊ ညာကွေ့နဲ့ ကွေ့ဝင်လိုက်ကြတာ။ “ရပြီ” လည်းဆိုရော ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ အားပါး.... ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ကြီး။ ဒါပေမယ့် ကြိုဆိုမယ့်သူ မရှိဘူး။ နွေဝတ်မှုန်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သော့ဖွင့်ဝင်သွားလေရဲ့။

ကျွန်တော်ပဲ အာရုံတွေနောက်ကျန်ခဲ့ရတယ်။

“နင့်တို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာလို့လဲ”

“အိမ်ဖော်ရော”

“ရှိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သော့မှမကိုင်ရတာ”

“ကျွန်တို့သူတွေလည်း သော့ကိုယ်စီနဲ့လား”

“အင်း”

“သူတို့တွေက”

“ဆိုင်.. တစ်ဆိုင်စီကို ဦးစီးနေကြတာဆိုတော့ မအားကြဘူး”

“ကျွတ်.. ဆိုင်တွေက အများကြီးလား”

“အင်း.. မများပါဘူး၊ ၄ ဆိုင်ထဲပါ။ အဖေ တစ်ဆိုင်၊ အမေ တစ်ဆိုင်၊ အစ်မနှစ်ယောက်က တစ်ဆိုင်၊ အစ်ကိုက တစ်ဆိုင်”

“အားလုံးက”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာ မှုန်ကဖြတ်ပြောတယ်။ စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံမျိုးနဲ့။

“အားလုံးက... စီးပွားရှာကောင်းကြတယ်”

အင်းလေ... စိတ်ကမရှည်ချင်စရာပဲ။ ဒီမနက် ကားပေါ် ရောက်လာကတည်းက ကျွန်တော်ချည်း မေးလာတာကိုး။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနဲ့ အိမ်ဖော်တွေနဲ့လည်း နေသေးတယ်။ ဘာမှစားစရာမရှိလို့ မစားလာဘူးဆိုတာက တမျိုးကြီး ခံစားနေရတုန်းပဲ။

“နင့်အိမ်က အိမ်ဖော်တွေက ဘာစားလဲ”

မှုန်... တစ်မျိုးလေးကြည့်တယ်။ ပြီးမှ ထောင့်မကျိုးတဲ့ လေသံနဲ့ဖြေတယ်။

“ထမင်း” တဲ့။

“သူတို့စားဖို့ချက်တဲ့ထဲမှာ နင့်အတွက် မပါဘူးလား”

“ညနေစာဆိုရင်တော့ ပါတာပေါ့”

“မနက်စောစောကျ”

“သူတို့က အိမ်က အမေနီးလာမှ.. ရော့.. ဒါချက်စားဆိုတာမျိုး ထုတ်ပေးပြီးမှ ချက်ရတာလေ၊ ငါထွက်လာချိန်ဆို ဘယ်သူမှ မနီးသေးဘူး၊ အားလုံးကလည်း ဆိုင်နားပါးနီးမှာ ထမင်းချိုင့်မှာစားကြတာချည်းပဲ”

“သူတို့က နင်ရှိနေတာ မေ့နေကြတာလား”

“ဟင့်အင်း.. သတိကိုမရတာ”

ကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကန့်လန့်တိုက် ပြောနေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားက အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်။ မေ့နေတာနဲ့ သတိကိုမရတာက တူမှမတူဘဲ၊ ပြီးမှသူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးတယ်။

“နင်ဘာလို့ ဒါတွေခုမှ လာမေးနေတာလဲ” တဲ့။

“ခုမှ သိတာကိုး”

နွေဝတ်မှုန်က ပြုံးပြုံးလေးကြည့်တယ်။ သိတော့ ဘာထူးလို့လဲဆိုပြီး ပြုံးပြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပါ။ မပူပါနဲ့ဆိုတဲ့အပြုံးမျိုး။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေသလိုပဲ။

“နင့်အိမ်မှာရှိတဲ့ ကားတွေက”

“မအားကြဘူးလေ”

“နင်ရော ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒရိုင်ဘာရော”

“ဒရိုင်ဘာက ဆိုင်ကားမောင်းတဲ့သူတွေပဲ ရှိတယ်။ အိမ်မှာက အားလုံး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ မောင်းကြတာ”

“နင်ကျဘာလို့ မမောင်းလဲ”

“သူတို့မှ ပေးမမောင်းတာ၊ မောင်းလည်း မမောင်းချင်ပါဘူးဟာ၊ ခုလိုပဲ ဘေးကထိုင်လိုက်ချင်တာ”

ကျွန်တော် ယောက်ျားတန်မဲ့ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိပြန်ရင် မကောင်းရှိတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်ကန်ဆက်ပြောတယ်။

“ကားက ငိုထက်တန်ဖိုးရှိတယ်လေဟာ၊ ငါ့အတွက် သူတို့ ကားတစ်စီးပေးထားလောက်အောင် ငါလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ငွေမှမရတာ၊ ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ကားတစ်စီးနဲ့ တယုတယလုပ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိကြပါဘူး”

ဒီစကားကို သူက ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်နဲ့ ပြောပေမယ့် ဘယ်လောက်ခံရခက်တယ်ဆိုတာ နားလည်တယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှ ဒီလောက်အခွင့်အရေးတွေ ရနေပါလျက်နဲ့ အစ်ကို၊ အစ်မနဲ့ အဖေက အမြင်တွေမကြည်လင်တာကို ရင်ထဲနင့်နေအောင် ခံစားရသေးတာပဲ။

“မပူပါနဲ့ဟာ.. ငါ့လိုသူငယ်ချင်းကောင်းကို နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေက နင့်ဆီ ပို့ထားတာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှန်က ရယ်တယ်။ မှန်ရဲ့ထူးခြားမှုက အဲဒါပဲ။ ပြုံးရင် ကြည်လင်အေးချမ်းပြီး ရယ်ရင်တော့ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ တကယ်အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲ။ ဒါနဲ့တောင် သူ့မိသားစုက သူ့ကိုမချစ်ဘူးလားလို့ ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိတယ်။

“အေး.. နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ဆိုမှ သတိရတယ်”

မှန်က တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရသလို စကားကိုဖြတ်ပြောတယ်။

“ဘာလဲ”

“ငါတို့အတန်းထဲက အမြွှာလေ၊ နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“မြင်ဖူးတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်နာမည်က နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်တဲ့၊ သူတို့က နင့်ကို ငါ့ဆီခေါ်လာတာလား”

ရယ်ကျဲကျဲလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတဲ့ မှန်ကို ကျွန်တော်မယုံသလို ကြည့်မိတယ်။

“နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဟဲ့.. တစ်တန်းတည်းချင်းပဲဟာ၊ သိတာပေါ့”

“ငါကျ ဘာလို့ မသိတာလဲ”

“သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေမို့ နေမှာပေါ့”

“ဪ.. ဒါကြောင့် နင်ကသိနေတာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို မခံချင်အောင်ပြောပြီး သူပြန်ပြောတော့မှ မှန်ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်ရဲ့ကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုက စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး။ စိတ်မကောက်တတ်ဘူး။ အမူမပိုဘူး။

“နင်ငါ့ကို အဲလိုပြောတယ်”

“နင်စပြောတာ”

“ငါကနင့်ကို စတာပဲ”

“ငါလည်း နင့်ကိုစတာပဲ”

“ပြီးရော”

ဘယ်လောက်များ ရိုးရှင်းလိုက်သလဲ။ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားပြီ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ပျင်းစရာတော့ နည်းနည်းကောင်းချင်ကောင်းနေလိမ့်မယ်။ တခြားသူတွေအတွက် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်တော်ကအဲဒီလို Straight ဖြစ်တာကို ကြိုက်တယ်လေ။

“အဲဒီနှစ်ကောင်ရဲ့ မိဘတွေက အံ့ရော”

“ဘာလို့လဲ၊ အဲလို နာမည်ပေးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကြားလိုက်တာနဲ့ နားရွက်တော့ထောင်သွားစေတဲ့နာမည်မျိုးလေ ‘စနေမိုး’ ဆိုတဲ့ နာမည်လိုတော့ ဘယ်ဂန္ထဝင်ဆန်ပါ့မလဲ”

မူနီက အဲဒီလိုပြောတယ်။ သူ့ပုံစံက အတည်ကြီးပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို နောက်ချင်တဲ့လေသံ မပါဘူး။ သူနဲ့ကျမှပဲ ကျွန်တော့်နာမည်က ဂန္ထဝင်ဆန်ရတော့တယ်။

“နင်က သူတို့နဲ့ရော ခင်လား”

“ခင်တော့ မခင်ပါဘူး၊ တွေ့ရင်တော့ နှုတ်ဆက်တတ်တယ်၊ ငါလည်း ဘယ်တစ်ယောက်က နတ်ကောင်း၊ ဘယ်တစ်ယောက်က နတ်မြတ်မှန်း မသိပါဘူး၊ ရမ်းသမ်းရယ်ပြတာပဲ၊ သူတို့ကလည်း အမြွှာသာဆိုတယ်၊ တစ်နေရာစီ ထိုင်ကြတယ်၊ ခုံနံပါတ်ကလည်းကွာတော့ table ကလည်း မတူဘူးလေ”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ခွဲလို့ရရင် နင့်အတွက် ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဘာမှ မထူးပါဘူး”

“မထူးလည်း ပြောမနေနဲ့တော့လေ၊ ကဲ ကဲ ဆင်းတော့၊ ကျောင်းမတက်ခင် တစ်ခုခုသွားစားဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် နင့်ပိုက် ပြန်အောင့်နေဦးမယ်”

“အေးပါ... ဒီနေ့ဆေးလည်း သောက်ရဦးမှာ”

ဒီတော့လည်း သူ့အိမ်အကြောင်းက မဖြစ်မနေ ပြန်ရောက်သွားရပြန်တယ်။

“နင်မနေ့က အဲလိုဖြစ်တာ နင့်အိမ်က သိလား”

“မသိပါဘူး”

“နင်က မပြောဘူးလား”

“ပြောမနေတော့ဘူးလေ၊ ဆေးခန်းပြခဲ့ပြီး ဆေးတောင်သောက်နေပြီပဲကို”

ကျွန်တော်ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ကတူမလိုနဲ့ မတူဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မေမေက ကျွန်တော့်ကို Care လုပ်တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ ကျွန်သူတွေကလည်း အမှန်က လိုက်ပြောနေနိုင်တာကိုက Care တစ်မျိုးပဲလို့ အကောင်းဘက်က မြင်လည်းရတယ်။ ဪ... ငါ့ကို ကောင်းစေချင်လွန်းလို့ လို့ တွေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ် မတွေးနိုင်ဘူး။

မူနီတို့အိမ်က မူနီကို Neglect လုပ်လွန်းအားကြီးတာ။ လုပ်နိုင်တာ။ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ရင် ငါတို့လည်း နေတတ်သလို နေမယ်ဆိုတဲ့ပုံမျိုးလို့ တွေးလို့ရတာပဲ။ မူနီကြည့်ရတာလည်း ဒါကို use to ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။ သိပ်ထူးပြီး ခံစားတော့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဟန်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ကင်တင်းက ထလာခဲ့တဲ့အထိ ကျွန်တော့်မှာ အတွေးတွေက မပြတ်ဘူး။ မရွှေ့မှန်တစ်ယောက်ကတော့
ကင်တင်းမှာထိုင်နေကတည်းက မအားတာ။ အတန်းထဲရောက်တဲ့အထိပဲ။ လူတကာကို နှုတ်ဆက်နေရတာလေ။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တစ်ည notes တွေကို အကြမ်းထဲကနေ အချောကို ကူးထည့်နေတုန်း မမ မြင်သွားတယ်။

“နင်က စာပြန်ကူးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နင် ကျောင်းပြေးပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘယ်မှာ ကျောင်းပြေးလို့လဲ”

“ဟေ့.. ကျောင်းမပြေးဘဲ ဘာစာကူးစရာအကြောင်းရှိလဲ”

“မယုံရင်လာကြည့်၊ နှစ်ခုလည်း ကျွန်တော့် လက်ရေးချည်းပဲ။ Lecture လိုက်ထားတဲ့ notes အကြမ်းကို အချောပြန်ကူးနေတာ”

အဲဒီလိုကျတော့လည်း သေချာလာကြည့်ပြီး တစ်မျိုးပြောပြန်ရော။

“မေမေ့သားတော့ ဘယ်ကောင်မလေးကို စာတွေကူးပေးနေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်လုပ်ဦး၊ တစ်မျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်” တဲ့။

ကျွန်တော် ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် မေမေက ကြားဝင်လိုက်တယ်။

“သူက ကောင်မလေးကို စာကူးပေးစရာမလိုပါဘူး၊ သူ့ကိုကူးပေးမယ့် ကောင်မလေးတော့ ရှိရင်ရှိမှာပေါ့”

မေမေက တကယ့်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က လိုက်ပြောတယ်လို့လည်း မထင်ရဘူး။ မမကို တမင်ပြောလိုက်တာနဲ့လည်း မတူဘူး။ အကြောင်းရင်းတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး ရေရှည်သလို ပြောလိုက်တာမို့ မမလည်း မကျေမနပ်နဲ့ ထွက်သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော် မေမေ့နား သွားထိုင်လိုက်တယ်။

“စိတ်ထဲဘာမှ မထားနဲ့သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အချိန်တစ်ခုတော့လိုတယ် သား”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“သားဟာ ဘယ်လိုလူဆိုတာ သူတို့သိဖို့ ဒီကြားထဲမှာ သားကြုံခိုင်းဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ မေမေ့သားက လိမ္မာပါလို့ပြောရမယ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မေယုံတာပဲ”

“စိတ်ချပါမေမေ”

“ကဲ.. စာဆက်ရေးလေ”

“ခုလို Lecture ကို အကြမ်းလိုက်ပြီး ပြန်ကူးတာဟာ စာကျက်ပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားတယ်မေမေ”

“ဒါပေါ့၊ ဒါကိုသားသူငယ်ချင်းမလေးက ပြောတာလား”

“အင်း.. သူကတော့ အဲလိုမလုပ်ပါဘူး၊ သူက စရေးကတည်းက အချောပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူကအိမ်မှာ ပြန်ရေးကျက်တတ်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ သားသူငယ်ချင်းနဲ့ မေမေ ဘယ်တော့တွေ့ရမှာလဲ”

“အဆင်ပြေတဲ့အချိန်ပေါ့ မေမေရယ်၊ အံ့မယ်လေး သူငယ်ချင်းကျတော့ အတင်းခေါ်လာခိုင်းနေတယ်၊ သားကောင်မလေးကျရင်လည်း အဲလိုခေါ်လာခိုင်းနော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မေမေတစ်ချက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ အဲဒီအကြည့်မှာ အံ့သြသွားတဲ့အရိပ်တချို့ ပါတယ်။

“အဲဒီကောင်မလေးကိုရော သားက စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. သူက သားသူငယ်ချင်းလေ”

“ဪ.. ဪ”

မေမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ယုံကောယုံရဲ့လား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က မိစ္ဆေမှုန်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။ ခု ကျွန်တော့်အာရုံထဲရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခန်းကျော်က အဲဒီအခန်းက ဘာမေဂျာမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကောင်မလေးနာမည်လည်း တစ်စွန်းတစ်စမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး။ အသားဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးနဲ့ ဆံပင်တွေက နက်မှောင်နေတာပဲ။ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့ရွှန်းစိုလို့။ မျက်တောင်ရှည်ရှည် ကော့ကော့ကြီးတွေနဲ့ ဘာမှကို ပြင်မထားဘဲ လှနေတာ။ နောက်နေ့မှ မှုန်ကို စုံစမ်းခိုင်းဦးမယ်။ သူက ကျောင်းစောင့်နတ်လိုပဲ အားလုံးနဲ့ ခင်နေ သိနေတာလေ။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းမရောက်ခင် လမ်းမှာ မှုန်ကိုမေးမိတယ်။

“မှုန်”

“ဘာလဲ”

“ငါမေးတာ မှန်အောင်ဖြေနိုင်ရင် ဒီနေ့ နေ့လည်စာကျွေးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြန်မေးတယ်။

“တကယ်လား” တဲ့။

သူ့ကိုယ်သူ အားလုံးကို သိနိုင်ဖြေနိုင်မယ့် ပညာရှိများထင်နေလား မသိပါဘူး။

“ငါတို့ တစ်ခန်းကျော်က ဘာအခန်းလဲ”

“ဟင် ဒါများ အဲဒါ Maths တွေလေ၊ နင်ကျွေးပေတော့”

“အဲလောက်နဲ့ နင့်ကိုမေးမလား”

“ဟင်.. ဒါဆိုဘာလဲ”

“အဲဒီအခန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ပြမယ်၊ နင်သူ့နာမည်ကိုသိရင် နေ့လည်စာကျွေးမှာ”

“ဒါဆို.. ခုဘာမေ့ရှာလဲပြောပြတာက မနက်စာပေါ့”

“နင့်ဟာကလဲ”

“ဒါလည်း data တစ်ခုပဲ”

“အိုကေလေ.. ဒီလောက်တော့ ပူဇော်ထားရမှာပေါ့၊ နင်က ကျောင်းစောင့်နတ်ပဲဟာ”

“ဘာ..”

မူန့် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး ဆတ်ခနဲ အော်တယ်။

“နင်ကလဲ.. အော်လိုက်တာ၊ နင်အဲလိုလည်း မအော်ဘူးဘဲနဲ့”

“နင်ငဲ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ကျောင်းစောင့်နတ်”

“ဘာလို့ အဲလိုခေါ်ရတာလဲ”

“နင်က လူတကာနဲ့ သိတယ်လေ”

“သိတာနဲ့ ခေါ်ရရောလား”

“အရာရာကို သိနိုင်တာ လူမှမဟုတ်တာ၊ နတ်ကိုး”

“သေလိုက်”

မူန့်ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာပို့ပါတယ်။ မူန့်က စရင် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊ ခက်တာက တစ်ခါတစ်လေ စနေမှန်း နောက်နေမှန်းကို မသိတာ။ အားလုံးကို သူ့စိတ်နဲ့နှိုင်းနေပုံပဲ။

“ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပြော.. ရည်းစားစကားဆိုရင်တော့ နောက်ကျသွားပြီ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မူန့်လက်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်က ကျွန်တော်ကားမောင်းနေတဲ့လက်ပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျလာပါတော့တယ်။

“ဟ... ကားမောင်းနေတယ်လေ”

“ရည်းစားစကားက ပြောခွင့်ရှိတောင် နင့်တော့မပြောဘူး”

အံမယ်.. အလာကြီးပါလား။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောတာလား၊ အတည်ပြောနေတာလားဆိုတာ လှမ်းအကဲခတ်တော့လည်း မှန်းလို့မရဘူး။

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟို.. နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ဆိုတဲ့နတ်ကောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ.. နင့်အမျိုးတွေပဲ.. နင်လည်း နတ်ပဲဟာ”

“အရေးထဲ နေမိုးရယ်၊ ငါအကောင်းပြောမလို့”

မှုန်က မျက်မှောင်လေးဖွဖွကြုတ်ပြီး စိတ်မရှည်သလို ပြောတယ်။

“ကဲ.. ပြောပါ.. နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်က ဘာဖြစ်လဲ”

“မနေ့က ငါ့ဆီက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ငှားကြပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသတဲ့”

“ဟင်.. တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့ဟာ.. တစ်ယောက်ယူရင်တစ်ယောက်လည်း ကူးလို့ရပြီဟာ”

“အေးလေ.. ငါလည်း အဲလိုပြောလိုက်တာပဲ.. ဒါတောင်ရန်ဖြစ်ကြသေးတယ်”

မှုန်စကားထဲမှာက အဓိပ္ပါယ်တစ်ခု ပါနေသလိုပဲ။

“ဒါဆို မဟုတ်မှလွဲရော”

ကျွန်တော့်စကားနဲ့ လေသံကြောင့် မှန်မျက်လုံး အဝိုင်းသားလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

“ဘာ... ဘာလဲဟင်”

“သူတို့စာအုပ်ငှားတာ မရိုးသားဘူး၊ စာအုပ်ငှားဖို့ စာကူးဖို့ကိစ္စမဟုတ်လောက်ဘူး”

“အံမယ်လေး.. ဧကရီလည်း ငါ့ကိုအဲလိုပဲ ပြောတယ်”

“ဒါပေမယ့်”

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ”

“ခက်တာက သူတို့က အမြဲဖြစ်နေတော့ အကြံတူပြီး ဘာသာတူ ငှားမိလျက်သားဖြစ်နေတာ.. ငါသာဆို Paper ပြောင်းငှားမှာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက နင့်ဆီက စာအုပ်ငှားရဖို့ပဲလေ”

မှုန်တစ်ကောင် ကျွန်တော့်စကားကို မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနဲ့ သေချာနားထောင်နေရှာတယ်။ ပြီးတော့မှ အသေအချာကြီး သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့ ပြောတယ်။

“ဒါဆို ငါ.. နောက်မငှားတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါ နင့်သဘောလေ”

“ဟုတ်တယ်.. မငှားတော့ဘူး”

“ငါ့ကိုတော့ ဟိုကောင်မလေးဆီက တစ်ခုခုရအောင် ငှားပေးနော်”

ကျွန်တော့်အဆုံးသတ် စကားကြောင့် ရွှေမှုန်တစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးပါတယ်။ ကျောင်းရောက်နေပြီ ဖြစ်တာမို့ ထုံးစံအတိုင်း နွေဝတ်မှုန်တို့ လုပ်ငန်းက စပြီဆိုတော့ မအားတော့ဘူး။ ကားပေါ်က မဆင်းပြင်တည်းက ရယ်ပြတဲ့သူတွေအားလုံးကို လှမ်းရယ်ပြနေရပြီလေ။

အလကား ကျောင်းစောင့်နတ်။

ဒါကြောင့် နင့်ကို နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်က စိတ်ဝင်စားတာလို့ စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြောရင်း ပြုံးမိသေးတယ်။ မှန်က မမြင်ပါဘူး။

ဦးဝင်းကျော်နဲ့ နားလည်မှုရသွားပြီးကတည်းက ဦးဝင်းကျော်အတန်းဆို မပြေးတော့ဘူး။ သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခန်းလုံးကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်ပြီး စာသင်တာ။ ဂရုအစိုက်ဆုံးလူက ကျွန်တော်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နွေဝတ်မှုန်ဆီက တိကျယုံကြည်ရတဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံပုံက နွေးထွေးလာတယ်။ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ ကောင်းသား။

တစ်ရက် ကျောင်းကပြန်မယ်လုပ်တုန်း ဦးဝင်းကျော်ကို အပြန်လမ်းမှာတွေ့လို့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဆရာ ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းလေ”

“ဆရာက အဲဒီမှာ အိပ်ရတာလား”

“အိမ်မဟုတ်ဘူးလေ.. အဆောင်”

“ဪ..”

ဆရာနဲ့တစ်လမ်းလုံး စကားတွေပြောလာခဲ့ကြတာ ဆရာများဆောင် ရောက်တဲ့အထိပဲ။ ဆရာများဆောင် ရောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာမှ ဇာတ်လမ်းကစတာ။

“ဟာ”

နွေဝတ်မှုန်က လွှတ်ကနဲ အာမေဇိုတ်ပြုတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မှုန်”

“ငါ့အစ်ကို”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဘေး.. ဘေးမှာ နင့်ဘေးကကားက သူကားပေါ့”

အားပါး...။ SURF ကားနက်ပြာရောင်ကြီး။ တောက်ပနေတာပဲ။ ကျွန်တော်မောင်းနေတဲ့ စူပါဆလွန်း ဖြူဖြူလေးနဲ့ကတော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးပေါ့။

ဟိုဘက်က အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူက သူ့ညီမကို တင်ခေါ်လာတဲ့ကျွန်တော့်ကို ဘာကောင်လဲလို့ check နေပုံပဲ။ အဲလိုလုပ်မယ့်အစား သူ့ညီမကို ခေါ်ပါတော့လား။ “လာ.. ငါပြန်ပို့မယ်ပေါ့” ။ ခုတော့အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ထဲက ဗီလိန်တစ်ယောက် မင်းသား မင်းသမီးကို လိုက်ကြည့်ပုံကြီးမျိုးနဲ့။ ဟားဟား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အော်ရယ်မိတယ်။ သူမကြားရတာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့။

“မှုန်.. နင်ဘာလုပ်မှာလဲ.. နင့်အစ်ကိုနဲ့ ပြန်လိုက်သွားမှာလား”

“အာ.. လိုက်ပါဘူး၊ သူက ငါ့ကိုခေါ်နေလို့လား”

“ခေါ်တော့ မခေါ်ဘူးပေါ့”

“မခေါ်တာ ဘာလိုက်စရာအကြောင်းရှိလဲ”

“အေးလေ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ခုလောလောဆယ်ပေါ့၊ အိမ်ကျမှ အကြောင်းက ရှိလာမှာလေ”

ကျွန်တော် နည်းနည်း ဖြေချောက်လိုက်တယ်။ မှုန်က ဆတ်ခနဲခေါင်းလေးကိုမော့ပြီး အားတင်း လိုက်ပုံနဲ့ပြောတယ်။

“Don't Care ပါ” တဲ့။

သူ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့။ သူ့အသံက ခါတိုင်းလိုပဲ။ ပုံမှန်ပဲ။ ခုနကဘေးကကားကို ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ကားကြီးက ဘေးကလိုက်လာတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ မောင်းနေတုန်းပဲ။ မှုန်ကလည်း လှည့်မကြည့်တမ်းလိုက်လာတယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့ Akon ရဲ့ သီချင်းကိုတောင် ရသလောက် လိုက်ဆိုနေသေးတယ်။ သူ့အစ်ကိုကားက မှုန်ကြီးပိတ်ထားလို့ပေါ့။ မဟုတ်လို့က ကြားရရင် မုန်းနေဦးမယ်

ကျွန်တော်မှုန်ကို အိမ်ထိ တမင်ဝင်ပို့တယ်။ မှုန်ကလည်း လမ်းထိပ်မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ဆင်းမယ်ဘာညာ မပြောဘူး။ သူ့အစ်ကိုကလည်း အိမ်ပြန်တာလား မသိဘူး။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်တာပဲ။ ဒါများ သူ့ညီမကိုခေါ်သွားရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ဆီပိုကုန်မှာလည်း မဟုတ်။

မှုန်ကားပေါ်ကဆင်းတော့ မှုန်အစ်ကိုက ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ ကြည့်နေသေးတယ်။ မရွှေမှုန်က စိတ်လိုလက်ရနဲ့ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသေးတာမို့ (တမင်လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ) ကျွန်တော်လည်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်နေပုံက ရယ်ချင်စရာကြီး။ ကျွန်တော့်ကိုက ဒီနေ့ အူမြူးလာလို့လား မသိဘူး။ မမြူး ခံနိုင်မလား။ မှုန်ကျေးဇူးနဲ့ တစ်ခန်းကျော်က ကောင်မလေးနာမည်နဲ့ နေရာကို သိခဲ့ရတာလေ။ ကောင်မလေးနာမည်က ‘ရဲရဲမော်’ တဲ့။ ဘယ်လိုနာမည်မှန်း မသိပါဘူး။ ယောက်ျားဆန်သလိုပဲ။ ခု.. မှုန်ကို ချပြီးသွားတာနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး နေတဲ့လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားမလို့ဟာ။ ခု မှုန်အစ်ကို ကြည့်နေပုံကြီးက ရယ်ချင်စရာဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော် ဂီယာကို ငုံ့ထိုးပြီး ကြိတ်ခိုးရယ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

အင်း ‘မှုန်’ တစ်ကောင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်ဖြစ်တာတွေကတော့ မိုက်တယ်။ ‘ရဲရဲ’ တို့လမ်းထဲဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ရဲရဲကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ သူတို့အိမ်ရှေ့က ဒန်းကလေးမှာ ထိုင်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ အိတ်တွေ စာအုပ်တွေ ဘေးမှာရှိနေသေးတာမို့ အိမ်ထဲတောင် ဝင်ရသေးပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကားကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ရပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကား ရပ်လိုက်တာနဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီးသား။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဒီတိုင်းထိုင်ကြည့်နေရလောက်အောင်တော့ ‘စနေမိုး’ က သတ္တိမကောင်းပြန်ဘူး။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားဘောနက်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဗီဒီယိုပြကွက်ထဲက ပြကွက်တော့ဆန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်လို ဒီအတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူအတွက်ကတော့ ဒါလည်း ယူသုံးသင့် သုံးရမှာပဲ။ ကောင်မလေးကထွက်လာပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲဟင်” “ဘာကူရမလဲဟင်” တော့ အမေးမခံရလောက်ပါဘူး။ (ထင်ရတာပဲလေ)

အဲဒီအတွေးနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားဘောက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ အထဲမှာ မနက်တိုင်းမြင်နေကျ အင်ဂျင်ခန်းရဲ့မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို “ဘာမှမမှားပါဘူး” လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ ဘတ်ထရီခေါင်းတွေကိုကြည့်၊ အင်ဂျင်ပိုင်ကို ထောက်ကြည့်။ “အား” အင်ဂျင်ခန်းက ပူနေတယ်။ တော်ပြီ ပိတ်လိုက်တာကောင်း...။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

အား... သွားပြီ။

ကျွတ်... ဘယ်လိုဖြေရရင်ကောင်းမလဲ။

“အသံတစ်ခုကြားလို့... ဘာများပြုတ်နေတာလဲလို့ ဆင်းကြည့်တာပါ”

လွှတ်ကနဲဖြေပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်ဂုဏ်ယူသွားတယ်။ တယ်လည်းတော်တဲ့ ငါပါလားပေါ့။ ရဲရဲနဲ့ သုဇယံချင်းမလေး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြတယ်။ ပြီးမှ...

“ဘာကောင်တွေလဲဟင်” တဲ့။

သေစမ်းပါတော့။ ဟုတ်လှပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထင်နေတာ။ ခုမှပဲ။ အတည်ပေါက်လာကြပ်တဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတယ်။

“ဟိုလေ...”

“ပင့်ကူဆိုရင်တော့ အကိုက်ခံလိုက်သိလား.. စပိုက်ဒါမင်းဖြစ်အောင်”

ဒါက ရဲရဲသုဇယံချင်းက ပြောတာ။ မျက်နှာပေးလေးက ရုပ်တည်လေး။ ဆွဲထိုးချင်စရာကောင်းတယ်။

“ဂေါ်ဒီလာထွက်လာရင်တော့ မီးရှို့ပြီး ထွန်းလိုက်။ ခြင်ပြေးတယ်”

“အမ်”ခနဲ မမြည်သွားအောင် ဂရုစိုက်လိုက်ရတယ်။ ခေတ်ကာလ မိန်းကလေးတွေများ မလွယ်လိုက်တာလို့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ပျက်တွေးပစ်လိုက်တယ်။ မတွေးလို့လည်း မရဘူးလေ။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမှ မသိတာ။ ရဲရဲပြောတာက သူ့သုဇယံချင်းထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆွဲထိုးချင်စရာ မကောင်းဘူး။ ချစ်စရာပဲကောင်းတယ်

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော်.. ကျွန်တော့်ကား ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်တာပဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ပြီး သမ္ဘာရင့်နေတဲ့ လူကြီးသူမတစ်ယောက်လို သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။

“မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ဖြစ်ရင်လည်း ကျောင်းထဲမှာတည်းက မြည်နေတာ၊ ဒီထိမောင်းလာပြီး ဒီရှေ့မှာ လာကြည့်လို့ရလောက်အောင် မခံပါဘူး”

“ဗျာ.....”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်ဘဲ အာမေဇွတ်က ထွက်ကျသွားရတယ်။ ရဲရဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အတော်တော့ လျှော့တွက်လို့မရတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ သူ့ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့တစ်ကျောင်းတည်း ဆိုတာ သိထားတယ်။ သူသိနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ကိုရအောင် အသိပေးသွားတယ်လေ။

ဒီတိုင်း ဆုတ်ပြေးလောက်အောင်တော့ စနေမိုး မညံ့သင့်ဘူးထင်တာပဲ။ ကဲ..... စဉ်းစားပါဦး။ ရှိသမျှ တက်ကနီကာလာဉာဏ်တွေနဲ့။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာနေတာလား၊ အတော်ပဲ ကျွန်တော် တပင်ရွှေထီးလမ်းကို ရှာနေတာ... ဘယ်နားမှာများလဲ မသိဘူး”

အမှန်က စောစောက ဒီလမ်းကိုရှာရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ လမ်းနာမည်ကို ကောက်ရွတ်လိုက်တာ။ ကံကကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းလို့လားမသိဘူး။ သူတို့ပုံစံက ယုံသွားသလိုပဲ။

“ဟိုဘက် နှစ်လမ်းကျော်လေ”

“ဟိုဘက်ဆက်သွားရမယ်၊ ဟုတ်လား”

အကယ်ဒမီအိုက်တင်နဲ့ မသိသလိုပြန်မေးလိုက်တော့ ‘သေချာတာပေါ့’ လို့ဖြေတယ်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဆိုပြီးထွက်လာတဲ့ထိ မရွှေရဲရဲတို့နှစ်ယောက်က ကားနောက်ကိုရပ်ကြည့်နေတုန်း၊ နောက်ကျောမလုံစွာနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားပြီး အဲဒီလမ်းမှာ ခဏရပ်၊ ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အောင်မြင်တယ်ထင်တာပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒီရှေ့ထိ မောင်းလာတာဟာ တမင်ကြီးဆိုတာလည်း မှန်းမိပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ဟန်ကိုယ်ဖို့ လုပ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုတော့ ရှိသွားပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ကို သူမြင်ဖူးသိဖူးနေတာ သေချာတယ်လေ။

အင်း..... ကံဇာတာတော့ တက်လာပြီထင်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းအသွားမှာ မှုန်ကို ဝင်ခေါ်တော့မှပဲ မှုန်မနေ့က အခြေအနေကို သတိရတော့တယ်။

“နင် မနေ့က အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်”

ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ဖြေတယ်။ ဒါ နွေဝတ်မှုန်ရဲ့ ဒီဇိုင်းလေ။

“နင့်အစ်ကိုတော်က ဘာမှမပြောဘူးလား”

“မပြောတော့ရှိမလား၊ ပြောတာပေါ့၊ လွဲနေတာတစ်ခုပဲ”

“ဟမ်... ဘာလွဲတာလဲ”

“ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အရက သူက ငါ့ကို ဘယ်ကောင့်ကားနဲ့ လိုက်လာတာလဲ၊ နင်နဲ့ဘာတော်လဲ၊ သူငယ်ချင်းလား၊ ရည်းစားလား မေးရမှာ”

“အင်းလေ”

“ခုဟာက လွဲနေတယ်၊ မေးပုံကိုကြည့်ဦး”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒါ ဘယ်သူကားလဲတဲ့။ ငါကနင့်ကား၊ သူငယ်ချင်းကားလို့ ပြောတော့ နင်သူများကားလိုက်စီးတာ မရှက်ဘူးလားတဲ့”

Oh My God လို့ စိတ်ထဲက အော်ပစ်ချင်သွားတယ်။ အံ့ရော။ မှုန်ကတော့ ရယ်စရာ တစ်ခုလိုသဘောထားပြီး ဆက်ပြောနေတယ်။

“ ‘ငါတို့တွေက နင့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့’ တဲ့။ ‘မဟုတ်လို့လား’ လို့ ပြန်မေးတော့ ‘နင့်လို ဘယ်သူမှ အားမနေဘူးလေ’ တဲ့”

“ဒါများ”

“ခု ငါ့ကို ဘာပြောလဲသိလား”

“ကားမောင်းသင်တဲ့..... နင့်ကို ကားတစ်စီးစီစဉ်ပေးမယ်ဆိုပဲ”

“နင်ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဟင့်အင်း... ငါစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝုန်းခိုင်းကြ၊ ငါ့ကို အသုံးမကျဘူး ဆိုတာတွေ ပြောတော့တာပေါ့၊ ကားမောင်းတတ်တာ အသုံးမကျတာဆိုရင်လည်း အင်း..... ငါ အသုံးမကျဘူးပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်အစ်ကို အစ်မတွေနဲ့ မူန့်အစ်ကို အစ်မတွေလည်း မတူပြန်ပါဘူး။ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး ပေါင်းရင် သူပြောသလို နှစ်မျိုးတော့ ရတာပေါ့။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒီလို တစ်မျိုး၊ တစ်မျိုးစီကို ရင်ဆိုင်ရ ခက်ခဲနေတာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ မေ့လျော့ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်တော် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်လိုက်တယ်။

“ငါမနေ့က ရဲရဲတို့လမ်းထဲ ရောက်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား.... တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့၊ စကားတောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

မူန့်က ကျွန်တော့်ကို မယုံသလိုကြည့်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း မနေ့က ‘တစ်စိတ်ကို’ ‘တစ်အိတ်’ လုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။ မူန့်ကတော့ ရယ်ပါတယ်။ ပြီး ‘မဆိုးပါဘူး’ လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။

“ဘာ မဆိုးတာလဲ”

“ဪ... ကောင်မလေးက နင့်ကိုသိနေတာလေ”

“အေး..... မဆိုးရုံဘယ်ကမလဲ.... မိုက်တာ”

“သိပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မနေနဲ့ဦး”

“ထင်တော့မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အားတက်တာပေါ့”

ကျောင်းရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်အလုပ်က တိုးလာပြီမို့ မူန့်ကို canteen မှာထားခဲ့ပြီး ‘ရဲရဲ’ အခန်းကို အရင်သွားရပါတယ်။ ရဲရဲက ရောက်နေပါပြီ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရာကနေ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မှတ်မိနေတဲ့အကြည့်ကို လက်ခံလိုက်ရတာမို့ ပြုံးပြလိုက်တော့ သူပြန်ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ကဲ..... ဘာဆက်လုပ်လို့ရမှာလဲ။ အသာလေး လှည့်ပြန်လာရုံပေါ့။

Canteen ပြန်ရောက်လို့ မူန့်ကိုပြောပြတော့ မူန့်က နှာခေါင်းရှုံ့ပါတယ်။

“ညွှံ့လိုက်တာနော်”လို့ ရေရွတ်တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုပြောမှန်း ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီ မုန့်ဟင်းခါးလား..... ဟုတ်တယ်.... ဟိုဘက်ဆိုင်ကမှ ကောင်းတာ”

“အံ့မယ်..... နင့်ကိုပြောတာ”

“ဘာညွှံ့စရာရှိလဲ.... ဒီလို situation မျိုးကို နင်ကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့တဲ့အခါကျမှ သိလာလိမ့်မယ်၊ ငါညွှံ့လားဆိုတာ”

“ညွှံ့တာပေါ့”

“ကဲ.... ပြောပါဦး၊ ဒေါ်စိန်မူနီရယ်၊ နင်သာဆို ဘာလုပ်မလဲ”

မူနီက သူ့ကိုယ်သူပညာရှိလိုလိုနဲ့ ခေါင်းကလေးမော့၊ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး အိုက်တင်ခံလိုက်သေးတယ်။
ပြီးမှ....

“မနော့က လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကားက အသံမြည်၊ လမ်းရှာမတွေ့နဲ့ စိတ်ညစ်နေတာ မင်းနဲ့တွေ့ပေလို့ပဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ canteen သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ပါဦးလား”

.....လို့ အိုက်တင်နဲ့ပြောတယ်။

သွားရှာပြီ။ မူနီတစ်ယောက် မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေကြည့်တာ များသွားတာလား။ ဝတ္ထုတွေဖတ်တာ များသွားတာလားမသိဘူး။ ဒီလိုခပ်ကြောင်ကြောင် အကွက်မပါ၊ ပညာသားမပါတဲ့ ကိစ္စမျိုး ကျွန်တော့်လို အမျိုးသားကောင်းက မလုပ်ဘူးဆိုတာ သူသိသင့်တာပေါ့။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါတော့ သူမနေနိုင်ဘူး။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နင် နားမလည်သေးတာကို စိတ်ပျက်တာ”

“နင်ညံ့တဲ့ကိစ္စကို ငါက ဘာနားလည်စရာရှိလဲ”

“ခက်တယ်.....မူနီ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဒီလို အရမ်းအရမ်းလုပ်လို့ မရဘူး၊ နင့်ဝတ္ထုထဲက အလွတ်ကျက်လာတဲ့စာသားတွေ ရွတ်ပြသလောက် မလွယ်ကူဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မူနီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ လေသံအေးအေးလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ကဲပါ.. မလွယ်ရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို ပြောပါဦး”

“အခွင့်အခါဆိုတာ မသင့်ဘဲ ယူလို့မရဘူး။ အချိန်စောင့်ရတယ်၊ ခုလည်း နင်ပြောသလိုဝင် ပြောလို့မရဘူးလားဆိုတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆုလာဘ်က ကောင်းချင်မှကောင်းမယ်။ လူဆိုတာ တစ်ခါတည်း အရှည်တွေ့ရတယ်၊ မျက်တောင်မွေးတစ်ဆုံးလောက်ပဲ တွေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်လို တစ်ရက်တည်း အသက်ရှင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

ဒီလိုကျတော့ ကျွန်တော့်စကားက သိပ်လေးသွားလို့လား မသိပါဘူး။ မူနီ... မျက်လုံးလေးပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ဆုံးအောင်နားထောင်ရှာတယ်။ သိပ်ပြီးလက်ခံချင်တယ်ရယ် မဟုတ်တဲ့တိုင် သူ့ပုံက ကျွန်တော့်ကို စောဒကထပ်တက်ဖို့တော့ ရှိပုံမပေါ်ဘူး။

“ပထမဆုံး impression ကောင်းမှ တန်ဖိုးရှိတော့မပေါ့ မူနီရာ”

မူနီက မျက်စောင်းထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ရွဲ့တယ်။

“အေးပေါ့.. နင်ကယောက်ျားလေးဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိအောင်နေပေါ့”

“ယောက်ျားလေးရယ် မိန်းကလေးရယ် မဟုတ်ပါဘူး မှုန်၊ ဘယ်သူမဆို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ် မပြုတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြု တန်ဖိုးထားရမှာပဲ၊ ဒါမှ နေလို့ရမှာလေ၊ ငါတို့ဆို မိသားစုထဲမှာ အနှိမ်ခံတွေ့ပဲ၊ နင်ကတစ်မျိုး၊ ငါကတစ်မျိုး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ကြားက ပြန်တင်းထားရတတ်တာမျိုးလေ”

“အေးပါ.. အေးပါ... ကဲ... သွားမယ်... အတန်းတက်တော့မယ်”

“သွားပါမယ်.. အဲဒီအခန်းမှာ နင့်သုဇယံချင်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ.. ရှိလို့ပဲ နာမည်နဲ့လိပ်စာရခဲ့တာပေါ့”

“နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းဦးလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ ကယောင်ခြောက်ခြားနဲ့ စကားမှားပြောမိသလားပေါ့။

“နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ နင်နဲ့အဆင်ပြေသွားမှ ငါနဲ့ထပ်မိတ်ဆက်ပေး၊ အဲလို step by step သွားတာကောင်းတယ်”

“ဟင်.. နင့် step by step ထဲ ငါက ဘာလို့ ပါနေပြန်တာလဲ”

“နင်က..... အားလုံးနဲ့ ခင်လွယ်တယ်လေ”

“နင်ပဲပြောတာ.... အဲလိုလူတကာနဲ့သိတာ မကောင်းဘူးဆို”

မှုန်က ပြုံးစိစိနဲ့ ရစ်ပါတော့တယ်။

“အဲဒီတော့ ငါကနောက်အဲလို လူတကာနဲ့သိအောင် မနေတော့ဘူးလားလို့”

ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ နွေဝတ်မှုန်ရယ်။ ဒီလောက်ကတော့ စနေမိုးအတွက် ပျင်းစရာကြီး။ နွေဝတ်မှုန်ရဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ကလေးက ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားတာပဲ။

“အေးပါ.. နင်ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မချရသေးဘူးမဟုတ်လား။ အဲလိုဆုံးဖြတ်ချက်မခင် ငါ့အတွက်အရင် ကုသိုလ်ဖြစ်ကူညီလိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ နင်နေချင်သလို လူတကာနဲ့ မပတ်သက်ပဲနေပေါ့”

မှုန်က ကျွန်တော့်ကို မနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

“ငါက အရင်ခင်အောင်ပေါင်း၊ ပြီးရင် နင့်ကို ကောင်းကြောင်းထောက်ခံချက်တွေပေးပြီး နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး၊ ပြီးမှ နင်က ရည်းစားစကားပြော၊ အဲလိုလား”

“နင်သဘောပေါက်လွယ်တယ်နော်”

“ဒါလည်း စောစောက နင်ပြောသလို ဝတ္ထုထဲက အကွက်တွေပဲ”

“ဝတ္ထုဆိုတိုင်းလည်း တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ရေးတဲ့သူရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေမှ မတူတာ၊ ဥပမာ”

“တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. ရပြီ၊ ငါနားလည်ပြီ”

မှုန်က ကျွန်တော့်စကားကို ဆက်မကြားချင်သလို ပြောပြီး၊ ရှေ့ အမြန်လျှောက်သွားတာမို့ နောက်ကနေ အသာချန်ပြီး လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတန်းမရောက်ခင်မှာ ရဲရဲအတန်းကို ဖြတ်ရဦးမှာလေ။ မှုန်အရည်အချင်းက ဒီနေရာမှာတော့ အသုံးဝင်မယ်ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော် သူတို့အတန်းရှေ့ကဖြတ်တော့ ရဲရဲ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံတယ်။ ဒီလိုကျတော့လည်း လောကကြီးက ရင်ခုန်စရာ အကောင်းသား။

နတ်ကောင်းက ခပ်တည်တည်နဲ့ မှုန်ထိုင်တဲ့နေရာမှာ လာချသွားတဲ့ စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ရယ်ချင်သွားတယ်။ မရွှေမှုန်ကဖြင့် အိတ်တွေ စာအုပ်တွေ ထားခဲ့ပြီး သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကော်ရစ်ဒါမှာ စကားပြောနေတယ်။ စာအုပ်က အသစ်။ အထဲမှာ စာညှပ်ထားရင်ထား၊ မထားရင် အဖွင့်စာမျက်နှာမှာ စာရေးထားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသား။ နတ်ကောင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်တော့ ကြည့်သွားသေးတယ်။ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

“ဘုတ်”

ဟ... လာပြန်ပြီနောက်တစ်အုပ်။ ဒါက နတ်မြတ်။

အင်း.. ဒီနေ့ ဘာကုသိုလ်မှ မလုပ်ခဲ့ပါဘဲနဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် လာမနေသလိုပဲ။ နတ်မြတ်က သူ့ရှေ့မှာကြိုရောက်နေတဲ့ စာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“ဒါက ဘယ်သူစာအုပ်လဲ”

“မင်းအစ်ကို လာထားသွားတယ်လေ၊ မင်းတို့ ဆင်တူဝယ်ထားတာ ထင်တယ်”

လူက နေပေမယ့် စိတ်ကမနေတဲ့အတွက် ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောလိုက်မိသေးတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ တစ်ယောက်လာချသွားတဲ့စာအုပ်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်လာချတဲ့စာအုပ်က ဆင်တူကြီး။ လူကလည်း ဆင်တူကြီး။ အထဲကစာသားတောင် တူရင်တူနေဦးမှာ။ မိရွှေမှုန်တို့ကတော့ ပြန်ကြိုက်ချင်ရင်တောင် ဘယ်တစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိမှန်း သူ့ဟာသူ သိပါ့မလားပဲ။

နတ်မြတ်ကတော့ နတ်ကောင်းချသွားတဲ့ စာအုပ်ကို ကြည့်ပြီ တစ်ခုခု ကြံစည်နေပုံပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ.....

“ဆရာလာနေပြီ”

... ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း နေရာယူကုန်တာမို့ နတ်မြတ်လည်း လက်လျှော့ပြီး ထားခဲ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြည့်ပြီး လူက မျက်နှာပိုးသတ်လို့ မရချင်ဘူး။

ကိုယ့်နေရာကိုယ် ခုမှပြန်ရောက်လာတဲ့ ‘မှုန်’ က သူ့စားပွဲပေါ်က စာအုပ်လှလှလေးနှစ်အုပ် ဆင်တူကိုတွေ့တော့ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဒါ ဘယ်သူစာအုပ်တွေလဲ နေမိုး၊ နင် ယူလာတာလား”

“ထပ်.. ကြံကြီးစည်ရာ.. အဲဒါ ဟိုနတ်နှစ်ပါးလာထားသွားတာ၊ နင့်ဆီက ငှားထားတာလား မသိဘူး”

ကျွန်တော် တမင်အူတူတူ လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

“ငါ့စာအုပ်က ဒီပုံစံလားဟဲ့ နေမိုးရဲ့”

ပြောပြီးစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲလှန်ကြည့်တယ်။ ပြီး အထဲမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင် တွေ့လိုက်သလို ဆတ်ခနဲလွှတ်ချပြီး ကျွန်တော့်ဘက် စာအုပ်တွေကို တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။

“ဟင်.. ဘာလဲဟ”

“ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

“စာအုပ်တွေလေ”

“နင်ပြောမှလား”

“ဒါဆိုရင် နဂိုကတည်းက သိတယ်ပေါ့”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

ဆရာက ရှေ့ကိုရောက်နေပြီ၊ မှုန်နဲ့ ကျွန်တော်က ကြိတ်ပြီး စကားများနေတုန်း။

“နင်တစ်ယောက်လုံး အဲဒီမှာထိုင်နေပြီး ဒီစာအုပ်တွေလာထားသွားတာ ကြည့်နေလား”

“ကြည့်မနေပါဘူး၊ မျက်နှာလွှဲထားတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်လက်တစ်ဘက် မြောက်တက်လာပြီးမှ ပြန်အရှိန်သတ်သွားတယ်။ ဆရာက လှမ်းကြည့်တာကိုး။ အဲဒါနဲ့ မှုန် စာအုပ်အကြမ်းကို ထုတ်ပါတော့တယ်။ သူ lecture အကြမ်းလိုက်သလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောတော့မယ်။ စာနဲ့ရေး ပြောမှာလေ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခဏနေကျ စာအုပ်က ရှေ့ရောက်လာတယ်။

“အဲဒီစာအုပ်တွေ လာထားတာကို နင်က ဘာမှမပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဟင်.. ပြောတာပေါ့၊ ရှေ့တစ်အုပ်က နတ်ကောင်းထားသွားတာလို့၊ နတ်မြတ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်”

“သေလိုက်ပါလား နေမိုးရယ်၊ နင်ဟာ ဘာမှအားမကိုးရဘူး”

“နင်က ငါ့ကိုအားကိုးချင်တာလား”

“တော်ပြီ.. သေလိုက်”

ပြီးတာနဲ့ စာအုပ်ကို ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူတော့တယ်။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပေါ့။ ခုဆို ရဲရဲနဲ့ မှုန်က တော်တော်လေးခင်နေပြီ။ နောက်သုံးလေးရက်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့မှာ။ အဲဒါကို မကူတော့ရင် ဒုက္ခ။ ခက်တာက ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလိုကိစ္စမှာ ကူညီတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြားမဝင်ချင်ဘူး။ (ဝဋ်လိုက်မှာ ကြောက်တယ်) နတ်ကောင်းနဲ့နတ်မြတ်ကိုတော့ ကျွန်တော်က ဘာမှကူစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ မှုန်ကိုကူဖို့ပဲ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတာ။ ဒါကျတော့လည်း ကြားဝင်ရမှာ ခက်နေတယ်။

အဲဒါမှ ပြဿနာ။

ဆရာအတန်းထဲက ထွက်သွားတာနဲ့ မှုန်တစ်ယောက် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး နတ်ကောင်းထိုင်နေတဲ့ နေရာကို လျှောက်သွားတယ်။ နတ်မြတ်က ဘယ်မှာလဲမသိဘူး။ မှုန်က ခပ်တည်တည်ပဲ။ နတ်ကောင်းရှေ့မှာ စာအုပ်လေးနှစ်အုပ်ကို အသာချခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးပုံ မပေါက်သလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်လည်း မရှိဘူး။ မှုန်အားသာချက်က အဲဒါပဲ။

သူငှားထားတဲ့စာအုပ်ကို ပြန်ပေးခဲ့သလိုမျိုး ပေးခဲ့တာ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကျန်ခဲ့တာက နုတ်ကောင်း။ စာအုပ်ဆင်တူကြီး နှစ်အုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါနဲ့ သူပေးတုန်းက တစ်အုပ်ပဲ။ ခု နှစ်အုပ်ဖြစ်နေတယ်လို့ စဉ်းစားနေတာလား မသိပါဘူး။

မှုန်က ကျွန်တော့်ဘေး ပြန်ရောက်လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး စာထိုင်ဖတ်နေပြန်တယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ခုမှ နေမသာထိုင်မသာဖြစ်လာတာက ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော့်အမှားလည်း ပါတာပဲ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျ ကူညီခိုင်းပြီး သူများအလှည့်ကျ မသိတတ်သလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။

“မှုန်”

“ဟင်”

“နင်နေ့လည်ကျ ရဲရဲနဲ့ ကင်တင်းသွားမှာလား”

မှုန်တစ်ယောက် ဟိုဘက်ခန်းက သူသူငယ်ချင်းရယ်၊ ရဲရဲတို့ရယ်နဲ့ နေ့လည် canteen အတူထိုင်နေတာ ၃-၄ ရက်ရှိနေပြီလေ။

“အင်.. နင်လိုက်မလား”

ထင်မထားတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားရတယ်။ Guilty ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ခုမှ တိတိပပ ခံစားလိုက်ရသလိုပဲ။

“ဟို.. အဲ”

“နင်လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ.. နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့၊ အရင်က နင်နဲ့ငါအတူ ထမင်းစားနေကျဆိုတာ သူတို့က သိနေတော့ ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဪ.. အေး”

“နင့်မှာစိတ်ကောင်းမရှိပေမယ့် ငါကခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ဆိုတာကလည်း ဗီအေရဖြစ်တာကိုး၊ ပြင်ရ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ မွေးရာပါမကောင်းစိတ်ဆိုတာ ပြင်ရခက်တာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒီတော့ နင်ငဲ့အပေါ် မကောင်းတိုင်း ငါမကောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

သေလိုက်ပါတော့ စနေမိုးရယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မေတ္တာအထပ်ထပ်ပို့လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ‘မှုန်’ တို့ ပြောအားရှိသွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲလေ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ချေပခြင်းငှာလည်း မစွမ်းသာပါဘူး။ နောက်ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

နောက်တစ်ချိန် ဆရာအဝင်မှာတော့ ကျွန်တော့်စာကို စိတ်ဝင်တစား သင်ယူဖြစ်သွားပြီ။ မကြာခင် တွေ့ရတော့မယ် ရဲရဲကိုတောင်မှ ခဏမေ့သွားသလိုပဲ။ ဒါကို မှုန်က မသင်္ကာသလို ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

“နင် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းသရုပ်ဆောင်နေတာလား” တဲ့။

မေးပုံကိုက အချိုးမပြေလိုက်တာ။

ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ ဘာမှမပြောသာဘူး။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတကယ် စာလုပ်နေတာပါ”

“ဪ...ဪ”

သူကတော့ ထုံစံအတိုင်း ဘာမှအရိပ်အယောင်ဖမ်းလို့မရတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့။

တကယ်တမ်း နေ့လည်ထမ်းစားချိန်ကျတော့ အဆင်ပြေပြေပါပဲ။ မှန်က မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမျိုးမမည်တဲ့ မိတ်ဆက်ခြင်းမျိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“နေမိုးကို သိတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ခါ ရဲတို့ဘက်မှာ လမ်းလာရှာတုန်း အဲဒီနားမှာ ကားတစ်စုခုဖြစ်လားဆိုပြီး ဆင်းကြည့်ရင်း ရဲနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတာလေ”

အဲဒီလို အစချီလိုက်တော့မှတော့ အားလုံး တရင်းတနီး စကားပြောလို့ အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ‘ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက စနေမိုး၊ ဒါက ရဲရဲ’ ဆိုတာမျိုးကမှ အသားလွတ် ရယ်ပြရ၊ ရင်းနှီးမှုကို ပြန်အစပျိုးယူနေရဦးမယ်။ ဒီလိုကျတော့လည်း မှန်က မော်ဒန်ဖြစ်သားလို့ ကြိတ်ပြီး မှတ်ချက် ချရသေးတယ်။

ကောင်းကင်က ဖြာကျလာတဲ့ နေရောင်စူးစူးရဲရဲတွေကတောင် အဲဒီနေ့မှာ ပူတယ်လို့ မခံစားရသလိုပဲ။ မြင်မြင်သမျှ လူတွေကလည်း အဆင်ပြေနှစ်လိုဖွယ်တွေ ဖြစ်လို့။ ယုတ်စွအဆုံး ကြိတ်မှိတ်မျိုချရတတ်တဲ့ ထမင်းဆိုင်က အညံ့စားဟင်းရည်ကတောင် အတော်အရသာရှိနေသလိုပဲ။ အားလုံးကို ‘ရဲရဲ’ ရဲ့ အပြုံးအရယ်တွေ၊ စကားလုံးတွေနဲ့ ရောစပ်လိုက်မိလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေလည်း ပြောင်းသွားတယ်။

“မှန်”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို နောက်တစ်ခါ နတ်ကောင်းနဲ့နတ်မြတ် တစ်စုခုနှောင်ယုတ်လာရင် ပြောနော်..... သိလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှန်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးတယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ အပြုံးလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မလုံမလဲဖြစ်သွားရစေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အိမ်မှာ ကျွန်တော်အဆင်မပြေမှုတွေကို မေမေက ကျားကန်ပေးထားခဲ့တာမို့ စင်းလုံးချောမဟုတ်တောင် အတော်လေး အဆင်ပြေခဲ့တယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော် မေမေနဲ့ မှုန်ကို တွေ့မပေးရသေးဘူး။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်က မေမေ့ကို မှုန်နဲ့ပေးမတွေ့ရဲသေးဘဲ ရဲရဲနဲ့ တွေ့ပေးချင်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရဲရဲက အတော်လေးကို အဆင်ပြေနေပြီလေ။ ရှေ့လထဲမှာ စာမေးပွဲဖြေရမယ်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ရဲရဲက ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးမယ်တဲ့။ သူများတွေသာဆို ကျွန်တော် အော်ရယ်မိမှာပဲ။ မခံချိမခံသာအောင်လည်း ပြောမိမှာပဲ။ ဗီဒီယိုတွေကြည့်တာ များသွားလို့လား၊ ဘာညာပေါ့။ ခု... ရဲရဲကျ.. ကျွန်တော်က အဲလိုမမြင်တော့ဘူး။ အံ့ရော။

ပြီးတော့ ဝတ္ထုရေးပျက်ကွက်တယ်ပဲ ပြောမလား။ မှုန်ကို ထားခဲ့ပြီး ရဲရဲဆီ ရောက်နေတတ်တာ။ ကျွန်တော် ပြောသမျှစကားဆယ်ခွန်းမှာ ရှစ်ခွန်းက ရဲရဲနဲ့ ပတ်သက်နေတာ။ မှုန်အခြေအနေတွေကို မေးဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့မိတာ စတာတွေပေါ့။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး Revision အတူလုပ်မှပဲ မှုန်နဲ့ကျွန်တော် နဂိုလိုပြန်ဖြစ်သွားတော့တယ်။

“စာမေးပွဲတော့ ဖြေရမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့.. စာမေးပွဲရှိမှ အဖြေရှိမှာလေ”

“ဟမ်...”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သိတယ်ထင်နေတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးသလို ဖြစ်သွားမိပြီထင်တယ်။

“ရဲက နင့်ကိုပြောတာလား”

“ဒါပေါ့... ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ငါလည်းသိတယ်၊ ‘စုဝေ’ လည်း သိတယ်”

အမှန်တော့ မှုန်ပြောတာမမှားပါဘူး။ မှုန်က ကျွန်တော့်ကို သေချာ စူးစူးလေးကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“နင် ကံကောင်းမှာပါ”

“ဟာ.... တကယ်လား”

“နင်က မမှန်းတတ်ဘူးလား”

“မှန်းတတ်ပေမယ့် မမျှော်လင့်ရဲဘူး”

“အင်းလေ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လူတွေက ဒီလိုပါပဲ”

“အင်း.. အဲ.. နေပါဦး၊ နင်က ဘယ်လိုသိရပြန်တာလဲ”

ထောက်ခံသလို... ‘အင်း’ လိုက်နေမိပြီးမှ သတိရတာနဲ့ ပြန်မေးမိတယ်။ မှုန်က ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး ရယ်တယ်။

“နင်က နင့်ကိုယ်နင် ဒီကိစ္စမှာလည်း Senior မှတ်နေတာလား”

“မမှတ်.. ဟာ.. ဒါဆို နင်က Seniorလား၊ ဘုရား ဘုရား ပြောစမ်း၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တော့ နတ်သက်တွေ ကြွေကုန်တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာအုပ်နဲ့ လှမ်းရွယ်တာကြောင့် အသာရှောင် ပေးလိုက်ရတယ်။

“နင့်နတ်တွေ နင်ပဲရှာဖွေဆက်သလိုက်”

“ကျွတ်.. ထားစမ်းပါ၊ နင့်ကိစ္စ အရင်ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ.. ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“နင်က Senior ဆိုတဲ့ကိစ္စ”

မူန်က ခပ်လဲ့လဲ့လေး ပြုံးတယ်။

“အချစ်ကို တွေ့ဖူးတာ နင့်ထက်စောတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အင်းလေ.. ဘယ်မှာလဲ ဘယ်သူလဲ”

“အချစ်က ဘယ်မှာရှိတယ်ရယ်လို့ နင် ကြားဖူးလို့လား၊ နင်မေးတာက ‘ချစ်သူ’ လေ ငါပြောနေတာက ‘အချစ်’ တူမှတူတာ”

မူန်က ကပ်ရှပ်နေပြန်ပြီလို့ မပြောဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ မှန်နေတာကိုး။ ‘အချစ်’ ဆိုတာက ခံစားမှုလေ။ ‘ချစ်သူ’ ဆိုတာက အဲဒီခံစားမှုကို ဖလှယ်လို့ရတဲ့သူ။ ဒါဆို.....

“နင်က အချစ်ကိုပဲသိခဲ့တာ.. ချစ်သူ မရှိဘူးပေါ့”

“ချစ်သူတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ချစ်သူဆိုတာ အပြန်အလှန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်တာ၊ ချစ်တဲ့သူတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှိနေတယ် ရှိနေဆဲပဲ”

မြတ်စွာဘုရား။

မထင်ရဘူး။ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ရဘူး။ ခုလည်း မထင်ဘူး။ နွေဝတ်မှုန် ပြောနေပုံက သူ့အကြောင်း သူ့ခံစားချက်နဲ့ ပြောပြနေတာနဲ့ မတူဘူး။ သူများအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေသလိုပဲ။

“အဲဒီလူကို နင်က ချစ်တာ”

“အင်း”

“သူက နင့်ကို မချစ်ဘူးလား”

အားနာစရာ ကောင်းပေမယ့် စိတ်ထဲမျိုသိပ်မထားနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမို့ မေးလိုက်မိတယ်။ မူန်က ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါပြီး..

“မသိဘူး၊ မသေချာဘူး၊ မမျှော်လင့်ဖူးဘူး၊ မမှန်းတတ်ဘူး” တဲ့။

ဪ... ဒါကြောင့် စောစောက ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ရဲဘူးဆိုတာကို သူက ခံစားလို့ရနေတာကိုး။

“မူန့်”

“ဟင်..”

“ခု.. အဲဒီလူက ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ဒီကျောင်းမှာပဲလား”

“ဟင့်အင်း.. သူက ငါ့ထက် ၅နှစ်ကြီးတယ်၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီကကျောင်းပြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကတခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်တာ”

“ဟင်.. နင်နဲ့ ဘယ်လို...”

“သူက အိမ်နားမှာ နေတာလေ”

အိမ်နားမှာဆိုလို့ မူန့်တို့ရဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့အိမ်ကြီးနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မူန့်မိသားစုတွေကို ပြေးမြင်မိသွားပြီ။

“နင့်အိမ်နဲ့ရော သိလား”

“မသိဘူး”

ကိစ္စက ပြတ်သွားပြီ။ အဆင်ပြေကြလား ဆက်မေးရအောင်ကလည်း ဘာမှမှ မဟုတ်သေးတာ။ သေချာတာက မူန့်က ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ။

“မူန့်”

“ဘာလဲ”

“နင် အချစ်ကို ဘယ်လိုခံစားနေလို့လဲ”

“အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ ခံစားတယ်လေ၊ ဘာမှမပါဘူး။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို စွန့်လွှတ်တာတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ၊ အနစ်နာခံတာတွေ၊ နားလည်တာတွေ တစ်ခုမှမပါဘူး နေမိုး၊ အဲဒါတွေက လူတွေကိုယ့် အတ္တနဲ့ကိုယ် ဖြည့်စွက်ထားတဲ့ စိတ္တဇနာမ်တွေ”

မူန့်ပြောသလိုပါပဲ။

“ဒီတော့ နင်တို့အခြေအနေက”

မူန့် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။

“ဘာအခြေအနေလဲ နေမိုး.. သူက ခု ဒီမှာပြန်ရောက်နေတယ်၊ ငါတို့ ညနေဘက်တွေ တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ကြတယ်၊ နှုတ်ဆက်စကားပြောတယ်၊ ဒါပဲလေ”

“ဟင်.. ဒါပဲလား၊ နင် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမှ မမြင်ရဘူးလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် မူန့်က ရယ်ပြီးမေးတယ်။

“နင်ရော ရဲရဲ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမြင်ရလဲ”

“ငါမပြောရဲဘူး.. မထင်တတ်ဘူး”

“ငါလည်း နင့်လိုပဲပေါ့၊ ပြီးတော့..”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ မှန်”

“ငါက နင့်မို့ပြောတာနော်၊ ငါ သူ့ကိုချစ်တာကို သိတာဆိုလို့ လောကမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ ခေတ်ကြီးက ဘယ်လောက်တိုးတက်တိုးတက် နွေဝတ်မှုန်ဟာ မြန်မာမိန်းကလေးဖြစ်တာမို့ ငါ့ဘက်က ဘာမှ ကျွံထွက်မသွားအောင် ငါနေမှာပါ၊ အကြည့်၊ အပြောတွေက အစပေါ့”

ကျွန်တော် ‘ဟူး’ ကနဲနေအောင် သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမလေး သနားပါတယ်။

“နင် အရမ်းပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း.. မပင်ပန်းပါဘူး၊ အဓိကက စိတ်ထားတတ်ဖို့ပါ။ ငါချစ်တဲ့အချစ်က ငြိမ်းချမ်းတယ်လေ”

ကျွန်တော်တောင် မှုန်လိုစိတ်မျိုး မထားနိုင်ပါဘူး။ ပြီး ဒီကိစ္စမျိုးက ကျွန်တော့်ကို မှန်ကူညီပေးသလိုမျိုး ကျွန်တော်က ပြန်ကူညီပေးလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေး၊ မှန်က မိန်းကလေး ဖြစ်နေတာကိုး။

“ကဲပါ.. စာလုပ်ရအောင်၊ နင်သိပ်တွေ့မနေနဲ့၊ နင်ကံကောင်းမှာပါလို့ ငါတော့ထင်တာပဲ”

“ကံကောင်းချင်တယ်”

“နင့်အိမ်ကရော သိလား”

“ဘာမှမဖြစ်သေးဘဲ အသိပေးစရာမလိုသေးဘူးထင်တယ်လေ”

“အင်း.. ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

မှန်ကို မေမေနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ သတိရပေမယ့် ရဲရဲနဲ့ကျမှ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတော့မယ်လို့တွေးပြီး ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘူး။

မှန်ကျေးဇူးနဲ့ စာကြည့်ရတာ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ စာတွေက အကုန်လုံးလိုလိုသိပြီးသား ရပြီးသား ဖြစ်နေတာကိုး။ စာမေးပွဲပြီးရင်ဆိုတဲ့ တွန်းအားလေးတစ်ခုကလည်း ရှိနေတော့ ကျွန်တော်စာကြည့်ရတာ အရမ်းကို ပေါ့ပါးနေတာအမှန်ပဲ။ မပေါ့ပါးနိုင်တာက ‘မှန်’ အတွက်ပါ။ သိပ်ပြီးစပ်စုတတ် ပူပန်တတ်သူမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ မှန်ချစ်တဲ့သူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာသိချင်ပြီး သူတို့ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားမှာလားလို့ပါ ပူပန်နေမိတာပါပဲ။

တကယ်ဆို မှန်ဟာ ကျွန်တော့်ညီမလေးတစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း မမှားတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။

ရဲရဲဆီက အဖြေရတဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနဲ့ မထိသလိုပါပဲ။ ရဲရဲနဲ့အတူ ကျောင်းထဲကထွက်လာပြီး လျှောက်သွားလိုက်တာ နေရာအနံ့။ ညနေ ပြန်ခါနီးကျမှ သတိရတယ်။

“ဟာ...”

ကျွန်တော့်ရေရွတ်သံကြောင့် ရဲရဲက လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“မှုန်လေ”

“မှုန်.. ဝတ်မှုန်ကို ပြောတာလား”

“အင်း”

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို မေ့ပြီးထားခဲ့တာလေ၊ ခုမှသတိရလို့.. သူဘယ်လိုပြန်မလဲမသိဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရဲရဲက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးလေးကြည့်တယ်။ အန္တရာယ်အနံ့ပါတဲ့ အကြည့်မျိုး။

“ကိုမိုးနဲ့ ဝတ်မှုန်က အရမ်းခင်ကြတာပဲလား”

“ဒါပေါ့”

ရဲရဲ ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ရိပ်တော့ရိပ်မိသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ညာလည်း မညာချင်ဘူးလေ။

“အတူကျောင်းလာ၊ အတူပြန်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နောက်ကော.. အဲလိုပဲ အတူပြန်၊ အတူကျောင်းလာ၊ အတန်းထဲမှာ အတူထိုင်ကြမှာလား”

ကျွန်တော့်အာရုံတွေ နောက်စပြုလာပြီ။ စောစောက ပျော်နေတာတွေတောင်မှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သလိုပဲ။

“ဘာလို့မေးတာလဲ ရဲ”

“ရဲမှာ မေးခွင့်မရှိလို့လား”

“ရှိပါတယ်”

“ရှိရင်ဖြေလေ”

“ဟုတ်တယ်.. အတူသွားလာနေကျကို”

“အရင်က ရဲနဲ့ ကိုမိုးက ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ခု ရဲနဲ့ ကိုမိုးက ချစ်သူတွေလေ”

“မှုန်နဲ့ ကိုယ်က သုဇယံချင်းတွေ”

“စာကပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုမိုးက အတန်းထဲမှာ ဝတ်မှုန်နဲ့တွဲထိုင်၊ ပြီးရင် ရဲနဲ့ လာတွဲ၊ လူတွေက ဘာထင်မလဲ၊ ဝတ်မှုန်နဲ့တွဲနေရင်း ရဲနဲ့ လာတွဲတယ်ထင်မှာပေါ့”

“ကိုယ်နဲ့မှုန်က ခုမှတွဲကြတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မှန်တစ်ယောက်ပဲ အတန်းထဲမှာ သုဇယံချင်းရှိတာ၊ ကိုယ့်ကို မှန်ဘယ်လောက် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ ရဲရဲ သိပါတယ်၊ ရဲရဲနဲ့ ပတ်သက်လို့တောင်မှ သူပဲ ကူခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါက အရင်ကလေ”

“ခုရော ဘာထူးလို့လဲ၊ မှန်နဲ့ ရဲနဲ့လည်း သုဇယံချင်းပဲဟာ”

“မတူဘူး၊ ရဲ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မှုန်နဲ့ အဲလို ဆက်တွဲနေမှာကို”

မြတ်စွာဘုရား။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရဖို့ သုဇယံချင်းတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား၊ ဒါတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့လပိုင်းလောက်ကတည်းက ကျွန်တော် သိခဲ့မိရင်ကော၊ ဒီလိုဖြစ်လာစရာအကြောင်း ရှိဦးမှာလား။

ခုတော့ ဒီနေ့မှ အဖြေရတယ်။

ချစ်သူသက်တမ်းမှ နာရီပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဇာတ်လမ်းက စလာနေပြီ။

“ကိုယ်နဲ့ မှန်နဲ့က အရမ်းရိုးသားတယ်”

ရဲရဲက ကျွန်တော့်စကားကို ပြုံးတယ်၊ သူ့အပြုံးက ကျွန်တော့်ရင်ကို တောက်လောင်စေတယ်၊ အရင်တည်းကလည်း ရဲရဲရဲ့ အပြုံးဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ဗလောင်ဆူစေခဲ့တာပဲ။

“ရဲက မရိုးသားဘူးလို့ ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ”

“လူပြောစရာဖြစ်မယ်”

“အာ.. အားလုံးက ကိုယ်နဲ့မှုန်ဟာ သုဇယံချင်းတွေဆိုတာ သိတာပဲ”

“ဒါက ကိုမိုးအထင်လေ”

“အထင်မဟုတ်ပါဘူး၊ မှန်နဲ့ကိုယ်တွဲပြီး ရဲကိုကြိုးပမ်းနေတာ အတော်များများသိတာပဲ”

“သိတယ်ပဲထားဦး၊ ရဲမှ လက်မခံချင်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုမိုးနဲ့ ဝတ်မှုန် အဲလိုကြီး တစ်ပူးတွဲတွဲဆက်နေမှာကို”

အဲဒါမှ ပြဿနာ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် အလျှော့ပေးချင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဟာကလည်း တစ်ခက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခက်တောင်။ မှန်နဲ့ကျွန်တော် ဆက်မခင်ဖို့ မတွဲဖို့ဆိုတာ လုံးဝမှမဖြစ်နိုင်တာ။ ပြီးတော့ ရဲရဲကိုလည်း ဒီလိုစစ်ချင်းရက်မှာ အဲလိုမပြောစေချင်ဘူး။ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း မိန်းမချင်းတိုတာလို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တော့ သဘောထားမသေးသင့်ဘူး ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ လုံးဝမသိတဲ့ ကောင်မလေးမို့ ပြောတာဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်ခံသာဦးမှာ။ ခုဟာက မှန်နဲ့ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းမှန်း သိရုံမကဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား မှန်ကတောင် ကူညီချဉ်းကပ်ပေးခဲ့တဲ့သူက လာပြောနေတာလေ။

ကျွန်တော်ငြိမ်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်နေတာမို့ ရဲရဲက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကိုမိုးက မှန်ကို စွန့်ရခက်နေတာလား”

ရဲရဲစကားက အဓိပ္ပါယ်အရမ်းများတယ်။ ဒါဟာ စွန့်တာခွာတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။

“မှန်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး”

“အပြစ်ရှိတယ်လို့ ရဲက ပြောမိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပြစ်မရှိဘဲ အဲလိုလုပ်ရမှာလား”

“ဘာလဲ.. စွန့်တယ်ဆိုတာ စကားအရပြောတာလေ၊ ပေါင်းသင်းတာက ပေါင်းလို့ရတာပဲ၊ တတွဲတွဲ တွဲမထိုင်ဖို့၊ ကျောင်းအတူလာအတူပြန်မလုပ်ဖို့ ပြောတာလေ”

“ဖြစ်မှမဖြစ်တာ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားကြောင့် ရဲရဲက မျက်လုံးလေးစွေကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ မခိုးမခန့် ရယ်သံလိုမျိုး။ ပြီးမှ..

“အဲလောက်ကြီးဖြစ်နေလည်း စဉ်းစားပါဦး၊ ခုကျောင်းပိတ်ထားမှာပဲ၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင်သာ”

ရဲရဲက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ကားကန်ဆက်ကိုလှမ်းပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်တယ်။ ကားထဲမှာ သီချင်းသံလေး လွှမ်းသွားတော့မှပဲ လူလည်း နေရခက်တာ လျော့သွားသလိုပဲ။ စိတ်တွေ ပင်ပန်းပြီး လေးလံလိုက်တာ။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင်သာ.. တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ သေချာစဉ်းစားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်လို့ ရာအသံပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ မပြတ်သားရင် ရလာမယ့်ရလဒ်ကိုတော့ ကျွန်တော်က ကြိုသိခွင့် မရှိပြန်ဘူး။ သေချာတာကတော့ ကောင်းတဲ့ရလဒ် မဖြစ်နိုင်တာ။

ဘာလဲကွာ။

ဘာလဲ။

ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ သုဇယံချင်းတစ်ယောက် လဲလှယ်ပွဲလား။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နှစ်ယောက်လုံးကို အလိုရှိတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ ဘဝပဲ။ သူ့အကန့်နဲ့ သူပဲ။ ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကျွန်တော်မစွန့်ချင်ဘူး။ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ရင် သူမှန်ပါတယ်။ မိန်းကလေးပဲ။ တွေးပူတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့မှန်ဟာ သာမန်တွေမဟုတ်ကြဘူး။ ဒါကို ဘယ်လိုနားလည်အောင် ရှင်းပြရမှာတဲ့လဲ။

တော်သေးတာပေါ့။

သီချင်းသံက အာရုံကို လှည့်စားသွားလို့။ မဟုတ်ရင်တော့ လူက နေထိထိုင်မသာနဲ့ အတော်ပြဿနာတက်မှာ။

ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပူပန်မှုရဲ့အကျဉ်းသား ဖြစ်ရတော့မယ်။ ခုပဲဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် ကျောင်းဖွင့်မှ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် အဖြေက တစ်ခုပဲထွက်မှာပဲ။ ရလာမယ့်အကျိုးဆက်ကပဲ မသေချာတာ။

မိမ့်ရေ။ အချစ်ဆိုတာကြီးက ဘာကြီးလဲ။

ခု.. ငါက ကံကောင်းတာလား။ ကံဆိုးတာလား။

သူက ငါ့အပေါ် လောဘကြီးတာလား။ ငါက လောဘကြီးနေတာလား။

ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကရော ဘာလဲ။

ကျွန်တော်ကသာ ကားမောင်းရင်း အတွေးတွေနဲ့ နှစ်နေတာ။ သူကတော့ သီချင်းကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ဆိုနေတယ်။ ပြီး အဲဒီ သီချင်းခွေအကြောင်းတောင် ပြောနေလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပြီးသာ ပြောနေတယ်။ စိတ်ကရှုပ်တုန်း။

မှောင်စပျိုးနေပြီမို့ တစ်ခါတုန်းက လမ်းမှားချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ လမ်းကလေးဆီကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ရဲရဲအိမ်ကိုပါ။

"ရဲအိမ်နဲ့ ကိုမိုးအိမ်က ဘယ်လိုမှလမ်းကြောတော့ မသင့်ဘူးနော်"

ကားပေါ်က မဆင်းခင် အဲဒီလိုရအောင် ပြောသွားသေးတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လား မသိဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော်က သူနဲ့လမ်းကြောသင့်အောင် အိမ်ပြောင်းရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းကြောသင့်အောင် သူကအိမ်ပြောင်းသင့်သလား။ ကျွန်တော့်ကို ကူပြီး စဉ်းစားပေးကြပါဦး။

ကျောင်းကပိတ်ထားပြီမို့ ကျွန်တော်နဲ့ မှုန်လည်း မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ရဲရဲနဲ့ကတော့ တွေ့လိုက်၊ ဖုန်းပြော ဖြစ်လိုက်နဲ့ ဘာမှမတွေးချိန်မှာ ကြည်နူးရပေမယ့် တွေးမိချိန်မှာတော့ စိတ်တွေ ရှုပ်လာတတ်တယ်။ ဘာမှမတွေးနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တားမြစ်ရတာလည်း လောကမှာ အခက်ဆုံးကိစ္စ ဖြစ်နေပြန်တယ်လေ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မှုန်ကို သတိရပေမယ့် မှုန်ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူမထားလိုက်မိတာကြောင့် ကိုယ်တိုင်သွားမှ တွေ့ရတော့မယ့် အခြေအနေကြီး။ သွားပြန်ရင် သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘာတွေပြောဦးမလဲ။ ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

ကျွန်တော် မှုန်အစ်ကိုကို တွေးပြီးပြုံးတာကို ရဲရဲကမေးတယ်။ အဲ.. အမှန်အတိုင်းဖြေရင် ရှုပ်ကုန်ဦးမလား မသိဘူးနော်။ အဲဒါနဲ့ မုသာဝါဒလည်းမပါ အခြေအနေလည်း မပျက်အောင် ပြန်ပြောရတယ်။

“ဪ.. လူတစ်ယောက်အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီလူက ကိုယ့်ဒီကားလေးကို အစုတ်တဲ့။ စီးတဲ့သူသိက္ခာကျတယ်ပေါ့။ ခု ရဲရဲ ကိုယ့်ဘေးပါလာတာသာ အဲဒီလူမြင်ရင် ဘာပြောမလဲတွေးမိလို့”

“သူနဲ့ ကိုမိုးက ရန်သူမို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား၊ တချို့လူတွေက ဒီလိုပဲ”

“အင်းလေ.. ဟုတ်တယ်နော်”

တော်သေးတာပေါ့။ ဒီလောက်နဲ့ပြီးသွားလို့ နောက်ဆို ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကယ်ဒမီ မင်းသားတစ်ယောက်လို ကျင့်ကြံနေထိုင်ရတော့မယ် ထင်တယ်။ ခံစားချက်တွေကို မျက်နှာဆီမပို့နဲ့၊ တစ်ချက်မှားတာနဲ့ ရှုပ်ကုန်မှာလေ။

ဘုရား.....ဘုရား။

ဒါဆို ကျွန်တော်ဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ပင်ပန်းလေးလံနေတော့မှာပေါ့။ ခုတောင်မှ ကျွန်တော် တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဖုန်းပြောတိုင်း ၄ ခါမှာ ၃ ခါလောက်က ‘ဝတ်မှုန်နဲ့တွေ့သေးလား’ ဆိုတာက တစ်ခါဆီလောက်တော့ မေးတယ်။ မတွေ့လို့ မတွေ့သေးဘူး ဖြေရတာက အမိပွယ်ရှိတယ်။ ရဲရဲက မှုန်နဲ့လည်း သိတာပဲ။ မှုန်ကတော့ ဘာကိုမှမသိတဲ့ပကတိနလုံးသားနဲ့ တွေ့ရင်တွေ့တယ်ဖြေမှာပဲ။

“ရဲရဲကိုယ် မှုန်ဆီသွားရအောင်”

ရဲရဲက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး တစ်ချက်စဉ်းစားသလို လုပ်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘာကိုတွေးမိတယ် မသိဘူး။

“သွားလေ” တဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်မူန့်အိမ်ကို မောင်းသွားလိုက်တယ်။ မူန့်တို့အိမ်ရှိရာလမ်းသွယ်လေးထဲကိုဝင်တော့ ရဲရဲက မေးတယ်။

“ဝတ်မှုန်က ဒီမှာနေတာလား”

“အင်း”

“ဒီထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေက အပျံစားတွေချည်းပဲ”

ရဲရဲက သူသိထားတာကို ပြောပြနေတာလား။ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်တာလားမသိတဲ့ စကားမျိုးပြောတယ်။ အဲဒီထဲမှာမှ မူန့်အိမ်က အပျံဆုံးဆိုလို့ရလောက်တာတော့ ကျွန်တော်ဘာလို့ ပါးစပ်က ပြောနေတော့မှာလဲ။ မကြာခင် တွေ့ရတော့မယ့်ဟာ။

မူန့်တို့ခြံရှေ့ကို ကားထိုးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားတဲ့ ငွေရောင် ခြံတံခါးလှလှကို လူတစ်ယောက် လာဖွင့်တယ်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“နွေဝတ်မှုန်”

ကျွန်တော် အဲလိုပြောတော့ တံခါးဖွင့်တဲ့လူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။ သူ့ကြည့်ပုံက မလိုကြည့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မျိုးပဲ။ ကားဝင်သွားတော့ ရပ်ရမယ့်နေရာကို အဲဒီလူက တစ်ခါတည်းပြတယ်။ ကားပါကင်လို နေရာတစ်ခုကို သေချာလုပ်ထားပြီး ဧည့်သည်ကားအနည်းဆုံး ရှစ်စီးလောက်ဆန့်အောင် လုပ်ထားတယ်။

ကားရပ်ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မူန့်ပြေးလာတယ်။

“ဟာ.. နေမိုးနဲ့ ရဲရဲ လာ လာ”

မူန့်လက်မှာက မြေကြီးတွေနဲ့ ပေကျံလို့။

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရဲရဲက မေးတယ်။

“အပင်စိုက်နေတာ”

“ဘာပင်လဲ သစ်ခွလား၊ ပန်းပင်လား”

“ဟင့်အင်း စံပယ်တွေ.. ခွဲပြီးပြန်စိုက်နေတာ၊ ငါ့စံပယ်တွေက အရမ်းပွင့်တာပဲ ... မွှေးနေတာ”

မူန့်က ပျော်ရွှင်စွာပြောတယ်။ မူန့်ရဲ့လန်းဆန်းနေမှုက ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ကူးစက်လာပြီး ကျွန်တော်ပါ ပြန်လန်းလာသလိုပဲ။

“သွားကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်က စံပယ်တွေသွားကြည့်မယ် ဆိုတာကြောင့် မှန်က လာလေဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ရဲရဲကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်လာတယ်။

“စံပယ်တွေ အမျိုးအစားစုံစုံတော့ စုထားတာပဲ။ တောစံပယ်က အစပေါ့၊ ဒါက အထပ်တစ်ရာလို့ တချို့က ခေါ်တယ်၊ တချို့ကတော့ စံပယ်အိုးပုတ်လို့လည်း ခေါ်တယ်”

“အပွင့်ကကြီးပြီး လှလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်.. ရော... ဒါ ရဲရဲဖို့”

ပန်းဖြူဖြူဆုပ်ဆုပ်ပတ်လေးတွေ ပွင့်နေတဲ့ အခက်တစ်ခုကို မှန်ကလှမ်းခူးပြီး ရဲရဲကိုပေးတယ်။ ရဲရဲက လှမ်းယူပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ကမ်းပေးတယ်။ ဘာမှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ယူလိုက်တယ်။

“ရဲက ပန်းမကြိုက်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကိုမိုးကို ပြန်ပေးတာ”

“ဪ..”

မှန်ကမှ ‘ဪ’ နိုင်သေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူ ပန်းမကြိုက်မှန်း မသိတာ ကျွန်တော်ညွှတ်တာ။ ကိုယ့်လက်ထဲ သေချာလာထည့်တဲ့ ပန်းကို ချက်ချင်းလက်ဆင့်ကမ်းပြီး မကြိုက်ဘူးလို့ ဝန်ခံတာက ရဲရဲညွှတ်တာလား။ ရိုးသားပွင့်လင်းတာလား။

“ဟိုဘက်က သစ်ခွတွေကရော ဝတ်မှုန်စိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်း.. အဲဒါက မေမေနဲ့မတို့ စိုက်တာ၊ အဲဒီအတွက် ပြုစုတဲ့သူ သပ်သပ်ရှိတယ်လေ၊ မှန်က အဲဒီပန်းတွေကို ဂရုစိုက်ပေးစရာ မလိုဘူး”

“ဪ”

“နှင်းဆီတွေလည်း ရှိတယ်.. ရဲရဲ”

“အင်း.. လှတယ်နော်”

ပန်းမကြိုက်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဆီက ဒီလောက်မှတ်ချက်ရတာပဲ တော်လှပြီလို့ တွေးရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ခက်တာက ကျွန်တော်က ရဲရဲကို ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့အထာလေးတွေကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပိုသိလာတယ်။ ရဲရဲဟာ ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်။ မာယာလည်း သုံးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟန်ဆောင်နေလို့ ဟန်ဆောင်မှန်းမသိအောင် မာယာသုံးလို့ သုံးမှန်းမသိအောင်တော့ နေတတ်တယ်။

“လာ.. အထဲသွားရအောင်”

မှန်က အထဲကိုခေါ်သွားတယ်။ ပြီး ‘ခဏနော်၊ လက်ဆေးဦးမယ်’ ဆိုပြီး ဝင်သွားတာမို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက ကျန်ခဲ့တယ်။

“ဧည့်ခန်းကြီးက ခမ်းနားပြီး လူကို ရှိန်စေတယ်နော်”

ရဲရဲက ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ပြောတယ်။ သာမန်ရပ်ကွက်ကလေးက သာမန်ထက်ပိုတယ်ဆိုရုံ အိမ်ကလေးမှာ နေတဲ့ ရဲရဲလို မိန်းကလေးမျိုးအတွက် မပြောနဲ့။ ကျွန်တော့်လိုကောင်အတွက်တောင်မှ ဒီဧည့်ခန်းရဲ့ရှိန်ပုံက လူကို comfort (သက်တောင့်သက်သာ) မဖြစ်စေဘူး။

ခဏနေကျ မှုန် ပြန်ထွက်လာတယ်။

“လာလာ.. ငါ့ဧည့်ခန်းသွားရအောင်၊ ဒီထဲမှာ ကြာကြာနေရင် နင်တို့တော့ မသိဘူး၊ ငါ အသက်ရှူလို့ မဝဘူး”

“နင့် ဧည့်ခန်း ဟုတ်လား”

ရဲရဲက တအံ့တဩမေးတယ်။

“အင်းလေ.. ငါ့အခန်းနဲ့တစ်ဆက်တည်းမှာ ငါ့ဧည့်ခန်းရှိတယ်၊ ငါ့ဧည့်သည်တွေ၊ သုငယ်ချင်းတွေ အတွက်လည်း သက်တောင့်သက်သာ ရှိတယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့ ဧည့်သည်ရှိနေရင်လည်း အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒီမှာက ကိုယ့်ဧည့်ခန်းကိုယ် ခွဲပေးထားတာ”

မှုန့်စကားအဆုံးမှာ ရဲရဲက ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးလေးကြည့်တယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ မှုန်ဧည့်ခန်းလေးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်သွားပြီလေ။ မှုန်ဧည့်ခန်းလေး ထဲမှာက သာမန်ထိုင်ခုံလေးတွေနဲ့ Artificial ငါးပင်လေးတွေ၊ တကယ့်ပန်းအိုးသေးသေးလေးတွေနဲ့လည်း အလှဆင်ထားသေးတယ်။ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ ရေတံခွန်သေးသေးလေးတစ်ခုနဲ့ ကန်လေးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ငါးသေးသေးလေးတွေ ကူးလို့၊ ဟိုဧည့်ခန်းထဲကလို ရာဇက္ခန္ဓာနဲ့ ကူးနေတဲ့ Lucky fish မျိုးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်စရာလေးတွေ။

“အင်း.. ခုမှပဲ အသက်ရှူလို့ဝတော့တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်က ရယ်တယ်။ ရဲရဲကတော့ ပြုံးတယ်။ မှုန်က ကျွန်တော်တို့ကို ညနေစာစားပြီးမှပြန်တဲ့။ ရဲရဲက လက်ခံလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်တောင် အံ့သြနေတာ။ ဘာပဲပြောပြော အရင်နေ့တွေက နှစ်ယောက်တည်းသွားလာနေရတဲ့ အချိန်နာရီတွေထက် ပေါ့ပါးနေမိတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း အံ့သြမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ စားစရာမရှိလို့၊ မနက်တိုင်း ဘာမှမစားခဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ မှုန် အလွယ်တကယ် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ဟာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စားကောင်းခဲ့ကြတာကို အမှတ်ရနေတယ်။

အဲဒီနေ့လေးကတော့ အတော်သာယာသား။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်မျှင်ပါးပါးတချို့ လွင့်မျောနေတာကလွဲရင် ပြာစင်လို့။

အိမ်တွင်ဘုရားတစ်ဆူပင့်သောနေ့မှီ အခွင့်သင့်တုန်း ကျွန်တော်မှန်ကိုရော ရဲရဲကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။ မှန်နှင့် ရဲရဲ ချိန်းကာ အတူလာကြ၏။

“မေမေ.. ဒါ သားသူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ.. လာလာ သမီးတို့ ဘုရားခန်းသွားရအောင်၊ ဪ ဒါနဲ့ နွေဝတ်မှုန်ဆိုတာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ မသိဘူး”

“သမီးပါ၊ ဒါက ရဲရဲတဲ့ အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ အန်တီက သားပြောလို့ တွေ့ချင်နေတာကြာပြီ”

အကွက်ဆင်ကာ လုပ်ထားသော ဇာတ်ကွက်တစ်ခုဆိုလျှင်တောင် ဒီလောက်အံ့ဝင်ခွင့်ကျဖြစ်မှာ မဟုတ်။ မေမေကလည်း ရိုးသားစွာ မေးခြင်းပင်။ မှန်ကလည်း ရိုးရှင်းစွာဖြေတာပဲ။ ရဲရဲကိုတောင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေးတာ။ မျက်နှာပျက်သွားရသူက ‘ရဲရဲ’ ။ ရဲရဲကို အရိပ်လိုကြည့်နေသူမှီ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။ ရဲရဲက ချက်ချင်းမျက်နှာကို ပြင်လိုက်နိုင်တာမှီ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်။ ကျွန်တော်ပဲ သိလိုက်တယ်လို့ ပြောရင်ရတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ မှန်နဲ့ရော ရဲရဲနဲ့ပါ မေမေနဲ့အဆင်ပြေသွားတယ်ထင်တယ်။ စကားတွေပြောလို့။

“အန်တီသားက သူငယ်ချင်းသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုခုလိုသည်းခံခွင့်လွှတ်ပေါင်းသင်းပေးတာကိုပဲ အန်တီက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိတာမဟုတ်ဘူး မေမေ ရှိကိုမရှိတာ ကျောင်းမှာလည်း ဒီနှစ်ယောက်ပဲ သိတယ်”

“အင်းပါ၊ မေ့သားအကြောင်း မေသိပါတယ်၊ ကဲသား.. သူငယ်ချင်းတွေကို စားဖို့ပြောပါဦး.. ဟိုဘက်မှာ စားပွဲတွေပြင်ပြီးနေပြီ”

“ကဲ.. လာ... ဟိုဘက်သွားရအောင်”

“ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလား နေမိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းလိုကတာ.. ငါ့ အကြိုက်ပဲ”

“မေမေလည်း ကြိုက်တယ်၊ ဒါမေမေကိုယ်တိုင် စီမံထားတာ၊ ရဲကော ကြိုက်လား”

“ဟင့်အင်း.. ဒါပေမယ့် ရပါတယ်”

“ရဲမကြိုက်ရင် တခြားဟာစားလေ၊ ကိုယ်သွားလုပ်ပေးမယ်”

“အာ... ရတယ် မလုပ်နဲ့”

ကျွန်တော်ထွက်ဖို့ လုပ်တာမို့ ရဲက လှမ်းဆွဲတယ်။

“ရတယ်.. ရဲ ဒါပဲစားမယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ စားတာပဲ”

“အချို့ပွဲစားပါလား ရဲ”

“ဟင့်အင်းရတယ်၊ ရဲ ဆာနေပြီ”

ဒီလိုကျတော့လည်း ရဲက လိမ္မာသားလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပြီး ကျေနပ်ရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ညကျတော့ ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ရတော့တယ်။

ပထမဆုံး စပြောတာက မေမေ။

“သား ရဲရဲဆိုတာက သူငယ်ချင်းအသစ်လား”

“ဟင့်အင်းမေမေ သူက သားချစ်သူ”

“ဘုရားရေ သား တကယ်ပြောတာလား”

မေမေအသံက မယုံကြည်နိုင်တဲ့ လေသံမျိုး။ လက်ကလည်း ရင်ဘတ်လေးတောင် ဖိလို့။ သေချာတယ်။ မေမေ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ မေမေစိတ်ထဲမှာ ရဲရဲဟာ အဆင်မပြေဘူး။ ဒါက ညှိယူရမယ့်ကိစ္စ။ ဒီထိအဆင်ပြေနေတယ်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ.. သားတို့ ချစ်သူဖြစ်တာ မကြာသေးဘူး”

“ဝတ်မှုန်ကိုဘာလို့ မရွေးတာလဲသားရယ်”

ထင်မှတ်မထားတဲ့ မေမေစကားကြောင့် ကျွန်တော် တအံ့တသြဖြစ်သွားရတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရွေးချယ်မှု မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ရွေးချယ်တာ။ ဘာညာစတဲ့ စကားလုံးကြီးကြီးတွေနဲ့ မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“မှုန်က သားသူငယ်ချင်းလေ မေမေ”

“မေမေက မှုန်ကို ပိုချစ်တယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ရဲရဲကိုပိုချစ်တယ်လို့ မပြောချင်ပါဘူး။ အချစ်ခြင်းမှ မတူတာ၊ ကျွန်တော် ရဲရဲကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်သလို၊ မှုန်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို မောင်နှမရင်းခြာလို ချစ်တယ်။

“သားက မှုန်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်နိုင်တယ်လေ”

“အင်းလေ သားစဉ်းစားပေါ့၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

မြတ်စွာဘုရား။ စဉ်းစားဖို့အချိန်တွေ ပေးသွားပြန်ပြီ။ ဘယ်အချိန် စဉ်းစားစဉ်းစားတစ်ခုပဲ သေချာပေါက် ထွက်မယ့် အဖြေကြီးကို ဘာလို့များ အချိန်တွေလာပေးနေကြလဲ မသိဘူး။ ‘အချိန်’ ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ခံစားချက်ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ monster ကြီးလား။

မေမေထွက်သွားလို့ မောကျန်ခဲ့တုန်းရှိသေးတယ်။ ဖုန်းပြည်လာတယ်။ ရဲရဲဆီက..

“ကိုမိုး”

“ပြောလေ.. ရဲ”

“ကိုမိုးက ကိုမိုးအမေကို ဝတ်မှုန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် ပြောထားလို့လဲဟင်”

“ဘာပြောလို့လဲ.. ဘာမှမပြောပါဘူး”

“တစ်ချိန်ကျ ပတ်သက်ရမယ့် ရဲကိုကျ မသိဘဲ.. ဝတ်မှုန်ကျမေးယူရတဲ့ထိ တလေးတနက်ဖြစ်နေတာတော့ ဆန်းတယ်”

အဲဒါမှ ပြဿနာ။

“ဟိုအရင် ကျောင်းစတက်တုန်းက မှုန်နဲ့ စသိခဲ့တာလေ၊ မှုန်က အစကူညီလို့ မေမေ့ကို ပြောပြရင်းနဲ့ သိနေတာပါ”

“ကိုမိုးက ဘာလို့တစ်တန်းလုံးမှာမှ မှုန်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ ခင်ရတာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သေချာတာက ကိုယ်လူများများ မပေါင်းချင်ဘူး၊ မသိချင်ဘူး၊ လူတွေကို မယုံဘူး”

“လူတွေကို မယုံဘူး.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. အတော်များများကို မယုံချင်ဘူး”

“ရဲကိုရောလား”

“ဟာ.. ဘာဆိုင်လို့လဲ.. ယုံခြင်း မယုံခြင်းနဲ့ ရဲက ကင်းလွတ်တယ်လေ၊ ရဲက ကိုယ့်ရဲ့အထူးသီးသန့်ပဲ”

ရဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မျက်နှာမမြင်ရတဲ့အတွက် သူဘယ်လို ခံစားချက်နဲ့ ရယ်တယ်ဆိုတာတော့ မှန်းလို့မရဘူး။

“ဒီစကားကတော့ ကျေနပ်ချင်စရာလေး”

“ကျေနပ်ပါ ရဲရာ”

ကျွန်တော်လေသံပျော့လေးနဲ့ ပြောမိတယ်။

“ပြီးတော့ သိလား ကိုမိုး”

စကားမဆုံးသေးဘဲ ဆက်ပြောပါတယ်။

“အင်း.. ပြောလေရဲ”

“ကိုမိုး မာတာမိခင်ကိုကြည့်ရတာ မှုန်ကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အလေးထားသလိုပဲ”

“အာ.. မဟုတ်တာ.. ရဲကလဲ”

“ရဲ ရင်ထဲခံစားရတာကို ပြောတာပါ”

“အဲလိုမှမဟုတ်တာ မခံစားနဲ့”

“ဒါဆိုမေးဦးမယ်”

အင်း။ မပြီးသေးပါလား။ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ စနေမိုးရယ်။ ဖြေရုံပေါ့လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသာပြန်အားပေးရတယ်။

“မေးလေ.. ရဲ”

“ကိုမိုးအမေက ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရဲတို့ကို”

“ရဲနဲ့ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတာ ပြောပြလိုက်တယ်”

ကျွန်တော် မညာချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တယ်။ အင်း ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေကိုတော့ ဆက်ညာရင် ညာရမှာပေါ့။ မုသားမပါ လက်မချောတဲ့။

“ဟယ်.. တကယ်လား”

ရဲရဲအသံက ရယ်သံလေးစွက်ပြီး ရှက်စနိုးလေး။

“တကယ်ပေါ့”

“ကိုမိုးအမေက ဘာတဲ့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး၊ မေမေက ကိုယ့်သဘောပါ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ရဲတွေ့နေတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့မယ်”

“ဟာ.. ကောင်းတာပေါ့ ရဲရယ်”

“တစ်ခုပဲသိလား”

“ဘာလဲ”

“မှုန်နဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကိုမိုး စဉ်းစားထားနော်”

ကျွတ်.. လာပြန်ပြီဒီကိစ္စ။

“ရဲကရော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ရဲက ဘာစဉ်းစားစရာလိုလဲ၊ ရဲဘက်က မတရားတောင်းဆိုနေတာမျိုးလို့ ကိုမိုးထင်လို့လား”

မတရားတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် လွန်တာတော့ အသေအချာပဲ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘူး။

“ကဲကဲ.. ဒါပဲ Goodnight”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားတယ်။ သူသာ ဖုန်းချသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်းမချနိုင်သေးဘူး။
ဘယ်လိုများ Goodnight ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ နီးနေလည်း စိတ်ညစ်ရ။ အိပ်ပျော်နေရင်တောင်
စိတ်ညစ်ရမယ့်ကိစ္စကြီးကို။

စိတ်ညစ်ရပါတယ်ဗျာ။

ကျောင်းဖွင့်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တဲ့အချိန်မှာ ရဲရဲကမိသားစုနဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ်။ ၄-၅ ရက်လောက် ကြာမယ်တဲ့။ အဲဒီရက်တွေမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မှုန် တွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ အိမ်ခေါ်လာပြီး မှုန်နဲ့မေမေ စကားပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်ရောပဲ။ မေမေနဲ့ မှုန် မုန့်လုပ်စားကြတယ်။ တကယ့်မိသားစုလေးလို ပျော်စရာလေး။ မှုန်ကတော့ သတိတရနဲ့။

“ရဲသာရှိရင်ကောင်းမှာ” လို့ပြောတယ်။

ရဲရဲသာရှိရင် ဒီလိုနေရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမှမသိဘဲ။ မေမေကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ မှုန်ကို မေးနေတယ်။

“အဲဒီကောင်မလေးက သားရည်းစားဆို”

“ဟုတ်တယ်.. အန်တီ”

“ဘယ်လိုများ ကြိုက်သွားကြတာလဲ”

မှုန်က ‘ခပ်’ ကနဲ ရယ်ပြီး ‘သမီးက အောင်သွယ်’ လို့ ပြောလိုက်လို့ အမေ တအံ့တသြနဲ့။ မှုန်က ဆက်ပြောတယ်။

“သူ အောင်သွယ်ခိုင်းတာပါ”

“သူ ခိုင်းတိုင်းလုပ်ရလား သမီးရဲ့”

“ဂျီကျတာကိုး အန်တီရဲ့”

“ကောင်မလေးကို သမီးက သဘောကျရဲ့လား”

“အာ.. သမီးသဘောကျရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ.. နေမိုး သဘောကျရမှာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. သမီးအနေနဲ့က”

“မဆိုးပါဘူး အန်တီရဲ့.. ရဲရဲက မဆိုးဘူး၊ လိမ္မာတယ်၊ စိတ်ဓာတ်လေးလည်း ကောင်းတယ်၊ နည်းနည်းနေတာထိုင်တာ ဆက်ဆံတာ ရင့်တာလေးတစ်ခုပဲ”

မှုန်ကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောရှာတာပါ။ သူမှ မေမေ ရဲရဲကို သဘောမကျတာကို မသိတာ။

“အဲဒါကို အန်တီက မကြိုက်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် သားကလဲ”

ကျွန်တော်မရှိဘူးအထင်နဲ့ သူတို့ ပြောနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်က သူတို့ဝယ်ခိုင်းလို့ City Mart မှာ လိုအပ်တာတွေသွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတာလေ။

ခဏနေကျမှ မှုန်နဲ့အတူ ထိုင်စကားပြောဖြစ်တယ်။

“ဟဲ့.. နေမိုး”

"ဘာလဲ"

"အန်တီကို နင် နင်နဲ့ ရဲရဲအကြောင်းတွေ ပြောပြထားပြီဆို"

"အင်းလေ"

"ကောင်းတာပဲ၊ ငါက သဘောကျတယ်"

"နင်သဘောကျပေမယ့် မေမေက သဘောမကျဘူးတဲ့"

အဲဒီတော့မှ မူနီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံတယ်။

"အေး.. ဟုတ်တယ်ဟ.. အန်တီကြည့်ရတာ ရဲရဲကို မကြိုက်ဘူး၊ ရဲရဲက မဆိုးပါဘူးဟာ"

ကျွန်တော် မူနီကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုလည်း နင်ထောက်ခံချက်ပေးခဲ့လေ"

"ငါပေးတော့ပေးထားပါတယ်၊ လိုရင်ထပ်ပေးရတာပေါ့"

"အင်းပါ"

ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျောင်းဖွင့်ရင်ဆိုတဲ့ အသိကြီး ပြန်လှည့်ဝင်လာလို့ စိတ်တွေ ပြန်ညစ်လာရတယ်။ ခုထိဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘူး။ သေချာတာက မူနီက ခွင့်ပြုသည့်တိုင် ကျွန်တော်မူနီကို မထားခဲ့ချင်ဘူး။ ရည်းစားရသွားတာနဲ့ သူငယ်ချင်းကို ထားခဲ့ရမှာမျိုးလည်း ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး။

"ဟဲ့.. နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမိုး"

"ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

"နင့်ကိုအန်တီခေါ်နေတာကြာပြီ၊ ငါက နင်ကြားတယ်မှတ်လို့"

"ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ငါ မကြားဘူး"

ရုတ်တရက် ထိုင်ရာကထပြီး မေမေ့ဆီ သွားမယ်အလုပ်မှာ မူနီက လှမ်းဆွဲတယ်။

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"မေမေ့ဆီ သွားမလို့လေ၊ ခေါ်တယ်ဆို"

"ကျွတ်၊ နင့်ကိုခေါ်တာ နင်မကြားလို့ ငါသွားပြီးလို့ ပြန်တောင်လာပြီ၊ နောက်မှာ ကျောက်ကျောဗန်းသွားသယ်ပေးတာ"

"ဟုတ်လား"

"သေတော့မှာပဲ နေမိုးရယ်"

မူနီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး မေးတယ်။

“နင်.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမိုး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါစဉ်းစားနေတာ”

“ငါတို့တိုင်းပြည်က Philosopher မထွက်သေးဘူးဆိုပြီး နင်ကြိုးစားနေတာလားဟင်”

မူနီက ရွဲ့ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မိုင် ၂၀ လောက် လွတ်သွားတာကိုး။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါစဉ်းစားနေတာပါဆို”

“ဘာစဉ်းစားတာလဲ”

“ကျွတ်.. နင့်ကိုပြောရမလား မပြောရဘူးလားကို စဉ်းစားနေတာ”

အဲဒီတော့မှ မူနီ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားတယ်။

“ငါ့ကိုပြောဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အင်း”

“ပြောသင့် မပြောသင့်လား”

“ဟင့်အင်း.. နင့်ကို နားဝင်အောင်ပြောပြီး နင်အယူမလွဲဖို့”

“ဖြစ်ရတယ်.. နေမိုးရယ်.. နင်ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ နင့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ငါကတိပေးပါတယ်”

နင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ၊ နင်စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

မူနီက ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တဲ့။ အဲဒီကတည်းကစလွဲနေပြီ။ ဒီကိစ္စကြီးက ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြေက တစ်ခုတည်းရှိပြီး အားလုံးအတွက်လည်း မမှန်နိုင်ဘူးလေ။

“အဲလို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလဲ”

“ငါပြောတာကို နင်က သေချာနားထောင်”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ရမှာက နင် မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါ”

မူန့် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တွေတွေလေး ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာကတော့ ဒုက္ခတွေ့နေပြီဆိုတာ သူရိပ်မိမှာပဲ။ ပြီးမှခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်တယ်။

“စိတ်ချ... ပြော”

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရဲရဲရဲ ကန့်သတ်တားမြစ်ချက်ကို မူန့်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီကျောင်းဖွင့်ချိန်ထိ စဉ်းစားချိန်ပေးထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ လက်မခံနိုင်လို့ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တယ်။

မူန့်က သေချာနားထောင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ စဉ်းစာနေသေးတယ်။ အတော်ကြာတယ်။ ပြီးမှ..

“နင်က ဘာလို့ စိတ်ညစ်ခံနေရတာလဲ နေမိုး”

“အမိပွယ်မှမရှိတာ”

“ရဲရဲအတွက်က အမိပွယ်ရှိတယ်”

“ငါ့အတွက် အမိပွယ်မရှိဘူး”

“ဒါဆို နင်က ရဲရဲအတွက် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ငါ့အတွက်ရော ငါ မစဉ်းစားရတော့ဘူးလား”

မူန့်က ကျွန်တော့်ဘေးနား အသာလာထိုင်တယ်။ ပြီးမှ လေသံအေးအေးလေးနဲ့ (သူ့ထုံးစံအတိုင်း) ပြောတယ်။

“နေမိုး.. နင်စဉ်းစားနေတာက နင့်ရဲ့အလျှော့ပေးလိုက်ရတဲ့ သိက္ခာအတွက်ဆိုရင်တော့ နင်ရဲရဲကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ဖြေလျှော့ပေးလိုက်ပါ။ အဲ နင်စဉ်းစားနေတာ ငါတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသွားနေရမှာစိုးလို့ ဆိုရင်တော့ ရဲရဲကို လိုက်လျောလိုက်ပါ။ ငါ့အစ်ကိုက ငါ့ကိုကားစီစဉ်ပေးထားတယ်”

မယုံနိုင်စရာစကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါကို မူန့်က ငြင်းပြီးသားလေ။

“နင်က မောင်းတတ်ပြီလား.. အာ မောင်းတတ်တောင် ချက်ချင်းလိုင်စင် မရပါဘူး။ လမ်းပေါ်တက်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး”

မူန့်က ပြုံးတယ်။ မူန့်အပြုံးမှာ မုသာဝါဒတွေ ပါလာတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေသလိုပဲ။ မူန့်အပြုံးက အမြဲတမ်း ကြည်လင်အေးမြနေတာ။ ခုအပြုံးက နည်းနည်းဆန်းတယ်။

“ငါ.. မမောင်းပါဘူး။ ဒရိုင်ဘာငှားမှာပါ”

“နင့်အတွက် သီးသန့်ဒရိုင်ဘာ ဟုတ်လား”

“အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ဆိုင်မှာ ကားမောင်းတဲ့လူတွေထဲက အလှည့်ကျလာမောင်းပေးမှာ”

“ငါမယုံဘူး”

“ဪ.. တကယ်ပါ”

“နင်ညာနေတာ ငါသိတယ်.. နင့်ကိုငါပြောပြီးပြီ၊ နင့်မှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့”

မူန့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ဖွရင်း စိတ်ရှုပ်လာပုံရတယ်။

“ဒါဆို နင်နဲ့ ရဲရဲက ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ငါတို့က ဘာလို့သုံးယောက်တွဲလို့မရတာလဲ၊ ခါတိုင်းနင်နဲ့ ငါ အတူသွားနေကျ၊ အတန်းတက်နေကျ၊ သူက သူ့လမ်းကသူလာတယ်၊ သူ့အတန်း သူတက်တယ်၊ နေ့လည်မှာတွေ့တယ်၊ မဟုတ်ရင် အတန်းလစ်မယ်၊ ဒါကို ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ”

ကျွန်တော်က ကရားရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ်ပြောနေပေမယ့် မူန့်ကတော့ လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းကိုအသာရမ်းရင်း အနားကထထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဒါလည်း အဖြေတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။

တကယ့်တကယ် ကျောင်းတက်တဲ့နေ့ကျတော့ ခါတိုင်းလို မှုန်လမ်းထိပ်မှာ စောင့်မနေပါဘူး။ အိမ်ထိလိုက်ခေါ်တော့ သွားပြီတဲ့။ ဘာနဲ့သွားမှန်း မသိဘူး။ အရင်နှစ်စကလို ဘတ်စ်ကား ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းကားများ တက်စီးသွားလားမသိဘူး။ စိတ်တိုတိုနဲ့ကျောင်းကို ဒိုင်းစိုင်းသလို မောင်းချလာခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်သိတာက ရဲရဲနဲ့ ရှင်းဖို့ထက် မှုန်နဲ့ရှင်းဖို့၊ မှုန်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော့်ကို လွန်ဆန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပဲနဲ့။ ခုကျကာမှ။

ကျောင်းရောက်တော့ ကင်တင်းမှာ ရဲရဲနဲ့အတူထိုင်ပြီး သူ့ မနက်စာကို စားနေတဲ့ မှုန်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကဲ.. ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်ရမှာ။ ဘယ်လိုမိန်းမတွေမှန်း မသိဘူး။ ဇယားကို ရှုပ်နေတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ရဲရဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မှုန်ကျ မတွဲရဘူးတဲ့။ သူ့ကျ တွဲထိုင်နေတယ်။

“လာ.. ကိုမိုး”

“ဟဲ့.. လာလေ နေမိုး”

စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက်လာတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ချာကနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နောက်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာမယ်ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့။ နှစ်ယောက်လုံးက ထိုင်နေမှာပဲ။ မှုန်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကိုသိလို့ လွှတ်ထားတာမျိုး။ ရဲရဲကတော့ ထလိုက်လာရင် မှုန်ရှေ့မှာ သိက္ခာကျမှာစိုးတာမျိုး။ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်မှန်းလို့ရနေတယ်။

အတန်းထဲလည်း မပြန်ဘဲ ကားနဲ့ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ပထမဆုံးနေ့မှာ ဘာစာမှ သင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ သူတို့နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ။ ခုလို Situation မျိုးနဲ့တော့ ဘာတွေ့ချင်စရာအကြောင်း ရှိတော့လို့လဲ။

တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားနေလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းမရှိတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အတော်လေးငေါင်သား။ တစ်ယောက်တည်း Shopping Centre တွေ လျှောက်ပတ်၊ စားချင်တာ ဝင်စားနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုမှ အပျံသင်တဲ့ငှက်လို သဘောထားကြည့်လိုက်တယ်။

အဆင်မပြေ တပြေပဲ။

အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားနေရခြင်းကို အဆင်မပြေမှုပဲ မဟုတ်လား။ ညကျတော့ မှုန်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။

“သားရေ.. မှုန်တဲ့.. ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါကွယ်”

မေမေက လှမ်းပြောလာတာမို့ အခန်းထဲက cordless ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ပြော..”

“နင်က ဒီနေ့ ဘာလို့ပြန်သွားတာလဲ”

“နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အမြင်ကတ်လို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှန်ကန်သောသောလေး ရယ်တယ်။ စိတ်ကပဲ မကြည်လင်လို့လား၊ စိတ်ကပဲ ထင်လို့လားမသိဘူး။ မှန်ရယ်သံက စိတ်ထဲက မပါဘဲ ရယ်နေတာလို့ ခံစားရတယ်။ ဟန်လုပ်နေတာ။ ဒီကောင်ဘယ်တုန်းက ဒီအတတ်ပညာတွေ တတ်သွားတာလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှန်ဟာ အရမ်းဖြူစင် အေးချမ်းပြီး မာယာမပါတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ခု ဘယ်သူတွေကများ အရောင်ဆိုးလိုက်တာလဲ မသိဘူး။

“နင် အဲလိုလုပ်တာ ကောင်းမလား၊ ဟိုမှာ ရဲရဲက တစ်နေကုန် မျက်နှာမကောင်းဘူး”

“နင်က သူ့မျက်နှာပဲ မြင်နေတာကိုး”

“အေးပါ.. ငါသိပါတယ်၊ နင်ပြန်သွားရခြင်းရဲ့ အကြောင်းအရင်းက ငါ နင့်ကိုမစောင့်လို့လား၊ ဒါဆို ငါတောင်းပန်တယ်၊ နင်ရဲရဲကို ပြန်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“နင်မစောင့်တာလောက်က နင့်နဲ့ မသကာချဲ့ရုံပဲ၊ ခုဟာက နင်တို့နှစ်ယောက်က စကားလက်ဆုံတွေကျပြီး ငါ့ကို နင်နဲ့မတွဲနဲ့ဆိုတဲ့လူက နင်နဲ့အတူ ရှိနေတာရယ်၊ ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ ထားပစ်ခဲ့တဲ့နင်က နင်နဲ့မတွဲရဘူးလို့ ပြောတဲ့လူနဲ့ အတူရှိနေတာရယ်၊ ဘယ်လောက်များ မုန်းစရာကောင်းလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“အင်းပါ.. စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်၊ ခုတော့ ရဲရဲကို နင်ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“မဆက်ဘူး”

“နင်ဆက်ချင်သွားမယ်အကြောင်းတော့ ပြောရဦးမှာ”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“တကယ်လား၊ ရဲရဲက နင်နဲ့ ငါနဲ့ကို ကျောင်းအတူလာတာ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကို နင် မကြားချင်ဘူးလား”

“ဘာ.. ဘာ”

“တိုးတိုးလုပ်ပါ နေမိုးရယ်.. ရဲရဲ သနားပါတယ်၊ သူက နင့်ကို သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ တွဲတာမလုပ်နဲ့လို့တားမိလို့ အဲလိုဖြစ်သွားတာထင်တယ်၊ ငါမတားတော့ပါဘူး၊ နင့်ကိုလည်း ငါယုံတာပဲလို့ ပြောသွားတယ်ဟ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ဒါပဲ၊ ငါ ရဲရဲဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

“ဟင်.. အပြောင်းအလဲက မြန်လိုက်တာ၊ နေဦး နေမိုး”

“ဘာလဲ”

“ကောင်မလေးက အလျော့ပေးတယ်ဆိုပြီး နင် အကန်းတော့မတက်နဲ့နော်၊ ငါ့ကြောင့် နင်တို့ကို ဘာမှအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဝဋ်လိုက်မှာကြောက်လွန်းလို့ပါ”

ပြောပုံက အမြင်ကတ်ချင်စရာ။ ဒါပေမယ့် မှုန်ရဲ့အချစ်ရေးကို သိထားတဲ့ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲ မခံစားနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

“အေးပါ.. စိတ်ချပါ.. နင့်အခြေအနေကရော”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“နင်ချစ်တဲ့သူ... နဲ့... နင်နဲ့ အခြေအနေ”

“ဒီတိုင်းပါပဲဟာ”

ဒီလေသံကတော့ တိုးဖျော့၊ အားလျော့နေတာ သေချာသည်။ ပြီးမှမှုန်က..

“ကဲပါ.. ထားပါ၊ ငါဖုန်းချတော့မယ်.. နင်ရဲရဲဆီ ဆက်လိုက်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရဲရဲဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်တယ်။ ရဲရဲက ကျွန်တော့်အသံကို ကြားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း control ပြန်လုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေပြေနဲ့ စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဆင်ကပြေချင်တော့လည်း ည 12 နာရီခွဲမှ ဖုန်းချဖြစ်တော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ချက်ချင်းအိပ်မပျော်ဘူး။ အတွေးနဲ့နှစ်နေမိတယ်။ အဲဒီလိုတွေးတော့မှ ရဲရဲနဲ့မှုန် တကယ်ပဲပြေလည်မှု နားလည်မှု ရသွားတာလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိယူလိုက်ကြတာလား။ သူတို့ရဲ့နားလည်မှုက ဘာလဲ။ တကယ်ကော စစ်မှန်ရဲ့လားဆိုတာတွေ တွေးမိလာတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ညက တအားနက်နေပြီမို့ ဖုန်းပြန်မဆက်ဖြစ်တော့ဘူး။ မိုးလင်းအောင်ပဲ စောင့်ရတော့တယ်။

မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှန်းမသိတဲ့ ရက်တစ်ရက်က အသင့်စောင့်နေလေရဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း မေမေပြင်ပေးတဲ့ မနက်စာကိုစားနေတုန်း မသင်္ကာတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လာတဲ့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မရဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း လစ်လျူရှုထားရသေးတယ်။

“မင်း.. အဆင်ပြေလား”

.....လို့ အစမရှိ အဆုံးမရှိမေးလာတဲ့ ‘ဖေဖေ’ ဆီက ပဋိသဇ္ဇာရဆန်လွန်းတဲ့ သံခင်းတမန်ခင်းမေးခွန်းကြီးကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြရသေးတယ်။

“အေး.. ပြေအောင်နေ.. ကြားလား”

ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းမသိဘူး။ ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်တော့မှ အဖေက ထိုင်ရာက ထွက်သွားတော့တယ်။ မေမေကတော့ ပုခုံးကို အသာသိုင်းဖက်လိုက်ရင်း..

“မေ့သားက လိမ္မာပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဒါကကော ချွေးသိပ်တာပဲလား မသိ။ မေမေမနှစ်သက်တဲ့ ရဲရဲကို ကျွန်တော်က တွဲနေမိတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရလို့ပဲ။ ဒီလို တွေးမိတာလားမသိ။

သေချာတာကတော့ နံနက်ခင်းဟာ မကြည်လင်မှုတွေနဲ့ အစပြုတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားက စက်နှိုးလို့မရပြန်ဘူး။ ကားပေါ်ကဆင်း... စက်ဖုံးကို ဖွင့်နေတုန်းမှာပဲ..

ကားပဲမောင်းတတ်တာ၊ ပြင်တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်မနေနဲ့.. ထားခဲ့။ နေ့လည်မှ ဒရိုင်ဘာကို ဝပ်ရှော့ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဆိုတဲ့ ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ အသာပဲ စက်ဖုံးကိုပြန်ပိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ တတ်နိုင်ဘူး၊ မှန်စောင်နေမယ့်ကားဂိတ်ထိ ကားငှားသွား။ ပြီးမှ အချိန်ရရင် ကျောင်းကားတက်စီး၊ ဒါမှမဟုတ် ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားကြမယ်လို့ စဉ်းစားပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ မေမေက နောက်ကနေလှမ်းပြီး ‘ကားခယူသွားလေ၊ ကားငှားသွား’ လို့ အော်နေပေမယ့် လက်ပဲခါပြခဲ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ‘မှန်စောင်နေလိမ့်မယ်’လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတွက်ကတော့ မေမေက ကျေနပ်နေလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။

ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ။

လောကကြီးက လွဲနေတာလား၊ ကျွန်တော်က လွဲနေတာလား၊ ကံကြမ္မာက လွဲနေတာလား။ သံသရာဆိုတာကြီးက လွဲနေတာလား၊ ဘာမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ မသိကိန်းတွေ သုံးလုံးလောက်ပါတဲ့ ပစ္စာတစ်ပုဒ်ကို ထပ်ကိန်းသုံးခုလောက်နဲ့ ရှင်းတွက်နေရတာထက်တောင် ခက်သေး။

အဖြေကရော ရှိတာသေချာလို့လား။

မှုန်နဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းတက်နေပြီ။ ဒါနဲ့ အတန်းထဲကို တန်းသွားလိုက်ရတယ်။ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ရဲရဲကိုတော့ လက်ပဲပြခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့ ရဲရဲအကြည့်ကို ကျွန်တော် သံသယတော့ဖြစ်မိသား။ ဒါပေမယ့် ပြေလည်မှုတွေ ရပြီးသားပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းထားလိုက်တာ။ နေ့လည်ကျတော့မှပဲ ပြဿနာက တက်တော့တာ။

“ရဲရဲရော”

ရဲရဲကို သူ့အတန်းထဲမှာ မတွေ့တာမို့ ကျွန်တော်က သူ့အတန်းဖော်တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တာပါ။

“ရဲရဲ ပြန်သွားပြီ”

“ဘာ”

“ပြန်သွားပြီ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်ပြောတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

“မသိဘူး”

ဇာတ်လမ်းက ဆုံးသွားပြီ၊ ဘာမှဆက်မေးလို့ မရတော့ဘူး။

လုပ်စရာကတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ သူပြန်ရောက်လောက်မယ့်အချိန်ထိ စောင့်ပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ပဲ။

“ဟဲ့.. ရဲရဲရော”

ကင်တင်းကို တစ်ယောက်တည်းရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မှုန်က ဆီးမေးတယ်။ မှုန်ဘေးစားပွဲမှာက နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်တို့ ညီအစ်ကို မထိုင်စဖူး အတူတစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေတာ တွေ့ရတာမို့ စိတ်ရှုပ်တဲ့ကြားက ရယ်ချင်သွားရသေးတယ်။

“ပြန်သွားပြီ”

“ဘယ်ပြန်တာလဲ”

“အိမ်တဲ့”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

“မသိဘူး”

“ဟဲ့.. ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦး”

“နောက်မှ..”

ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နတ်ကောင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

“နင်... ဘာစားမလဲ”

“နင် ဘာစားလဲ”

“ထမင်းကြော်”

“မရိုးတန်းစား.. သိလား၊ ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ပါ သောက်ဦး၊ ပြီးရင် ပိုက်အောင့် သိလား”

နဂိုကမှ စိတ်က မကြည်ချင်တာမို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောချလိုက်တာကို ‘မှုန်’ က ရယ်တယ်။

“ကဲပါ.. နင်ရော ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းပေါင်းစားမှာလား”

“စားတောင် မစားချင်ဘူး”

“မစားချင်ရင် မစားနဲ့လေ.. ရော့ ရေနွေးသောက်”

ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ရေနွေးပဲ သောက်နေလိုက်တယ်။ ဘာမှစားချင်စိတ်ရှိစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။

“နေမိုး”

“ဟင်”

“ရဲရဲက နင့်ကိုကောက်သွားတာလား မသိဘူး”

“အေး.. ထင်တာပဲ.. ဒါပေမယ့် ဘာမှန်းမသိဘူး.. ဒါနဲ့ နေပါဦး”

“နေပါတယ်.. ပြော”

“မနေ့က နင်တို့ဘယ်လိုပြေလည်မှုရသွားတာလဲ ပြောပါဦး”

မှုန်က မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဒီလိုပဲလေ”

“ဒီလိုပဲဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒီနေ့က ကောက်ပြီးထွက်သွားတာက နင်လေ.. အဲဒီမှာ သူက ငါ့ကိုမေးတယ်”

“အင်း.. ဘာမေးတာလဲ”

“နင်ဘာဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်လဲတဲ့.. ငါမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်.. သိရမှာက ငါမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒီတော့”

“သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေလားမသိဘူးလို့ ပြောတယ်.. ပြီးတော့ ငါ့ကိုမေးတယ်.. အစမရှိအဆုံးမရှိနဲ့.. ရည်းစားရှိလားတဲ့”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ရဲရဲက သူ့စိုးရိမ်မှုနဲ့သူ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် နားလည်မှုအတိုင်းအတာနဲ့ ကျွန်တော်။ ဒီလိုပဲ မှန်လည်း သူ့ခံစားမှုနဲ့ သူနေမှာပဲ။

“နင်က ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော့်အထင်ကို မေးလိုက်မိတယ်။

“ဟင့်အင်း.. ချစ်တဲ့သူတော့ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဒီတော့”

“ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်ကလဲပေါ့”

“နင်ကပြောလိုက်တယ်ပေါ့”

မှုန်က သက်ပြင်းချတယ်။

“ငါပြောလို့ရပါမလား နေမိုးရယ်.. ငါ့ဟာငါ လွှဲပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒီမှာမရှိဘူး.. လို့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သူကနင့်ကို ငါနဲ့အတူကျောင်းသွားဖို့ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး၊ တတွဲတွဲလုပ်ဖို့ မတားတော့ပါဘူးလို့ ပြောသွားတာလား”

“အဲဒီနည်းနင်နင်ပေါ့ဟာ”

“ကျွတ်..”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်သံက ကျယ်သွားတယ်ထင်တယ်။ နတ်မြတ်က လှည့်ကြည့်တယ်။ စိတ်က အလိုလိုနေရင်း အဆင်မပြေပါဘူးဆိုမှ သူတို့ကတစ်မျိုး။

“နင်လည်း ခုထိ သူတော်ကောင်းလုပ်နေတုန်းပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကို မှန်ကန် နားမလည်ဘူး။ ပြီးမှ နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ မျက်စောင်းထိုးပြီး ရယ်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလေးရဲ့ အပြုံးလှလှလေးကို မြင်ရမှပဲ ရင်က ပူလောင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းထန်နေတယ်ဆိုတာ သိတော့တယ်။ မှန်အပြုံးက လူကို အေးမြစေတယ်လေ။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပြန်လန်းလာသလိုဖြစ်လာတယ်။

“မှုန်”

“ဘာလဲ”

“နင့် One Sided Love affair ကရော ဘာထူးလဲ”

“ဘာထူးစေချင်လဲ.. ဘာမှထူးဘူး.. တစ်ဖက်သတ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ဘာမှမမျှော်လင့်တဲ့ အတွက် ငြိမ်းချမ်းပါတယ်၊ သူများတွေပြောသလို တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုမှတော့ တစ်ဖက်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်တဲ့ အချစ်မျိုး ဆိုတာမျိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ”

ကြံကြံဖန်ဖန်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ရသေးတယ်.. ဒါပေမယ့် သိပ်အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်၊ မှုန်လို စိတ်မထားတတ်သရွေ့ကတော့ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေနဲ့ပူလောင်ပြီး တစ်ဖက်ကို သတ်ပစ်ချင်သလို ဖြစ်လာကြမှာကတော့ သေချာပါတယ်။

“သူ.. နောက်တစ်ပတ်ဆို စင်ကာပူပြန်သွားတော့မှာ.. ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်တော့မယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား.. ဒါဆို”

“ဘာမှ... ဒါဆိုစရာမရှိဘူးလေ နေမိုးရဲ့၊ ကောင်းသောခွဲခွာခြင်းနဲ့ ငါတို့ခွဲကြတယ်၊ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြရင်တော့၊ ကောင်းသောပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းပေါ့။ ဒါက သူနဲ့ငါမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးတူတူပါပဲ။ နင်နဲ့ငါလည်း တစ်နေ့ခွဲရင်ခွဲရမှာပဲ၊ ပြီးရင် ပြန်တွေ့ကြဦးမှာပဲ၊ ခဏလောက်ကျောင်းမှာ အတူတက်ကြတာ၊ အတူတွဲသွားကြတာဟာ ဆုံဆည်းဖို့ကံပါလာလို့လေ၊ အဲဒီကံက ဘယ်လောက်ထိ ကြာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်လို့လဲ၊ ဒီနေ့လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မနက်ဖြန်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာမှအတိအကျပြောလို့မရဘူး နေမိုး၊ အရေးကြီးတာက ရတဲ့အခိုက်အတန့်လေးမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့အောင် နေတတ်ဖို့နဲ့ သူတစ်ပါးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းပဲညိတ်ပြီး နားထောင်နေမိတယ်။

“နေမိုး”

“ဟင်”

“ရဲရဲဆီ ဖုန်းသွားဆက်လေ”

“အင်းပါ.... ပြီးမှ”

“ခု သွားဆက်ပါ၊ ပြေလည်အောင် ပြောနော်”

“ဘာလဲ.. ဝဋ်လိုက်မှာစိုးလို့လား”

“အဲဒီစကားက အလကားနောက်တာပါ.. ငါက နင်တို့ကို ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်လို့လေ”

“အေးပါ”

ကျွန်တော် မှုန်မျက်နှာကို သေချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အေးချမ်းမှုတွေနဲ့ ကြည်စင်ငြိမ်းအေးတဲ့ မှုန်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရတာ တကယ် ကြည်လင် အေးချမ်းစေပါတယ်။ မှုန်ဟာ ကျွန်တော့် ညီမလေးတစ်ယောက်သာဆို ကောင်းမှာပဲလို့တော့ ကျွန်တော်မတွေးမိပါဘူး။ အဲလိုပဲ မှုန်ကိုလည်း ရဲရဲကိုချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်မိတာ အမှန်ပဲ။ သေချာတယ်။ မှုန်အပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်က အရမ်းကြည်လင်သန့်စင်တယ်။ အဲဒီသန့်စင်မှု ရာခိုင်နှုန်းကိုတော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မရနိုင်မှာ သေချာနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိပါတယ်။

ကျွန်တော် ကျန်တာအားလုံးကို နားလည်ပေးလို့ ရရင်ရမယ်။ ရဲရဲရဲ. 'နည်းနည်းလေး ယုံပေးလိုက်တာနဲ့ အခွင့်ကောင်းယူပြီး နှစ်ယောက်သား ကျောင်းနောက်ကျကြတယ်'

ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ခံစားလို့မရပါဘူး။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ကားပါမလာတာကို သူကား Park မှာ တွေ့သင့်တာပေါ့။ မတွေ့တဲ့တိုင် အကျိုးအကြောင်း မမေးသင့်ဘူးလား။ အကျိုးအကြောင်းမမေးတဲ့တိုင် ဒီလိုနှစ်ယောက်လုံးကို ထိခိုက်မယ့်စကားမျိုးတော့ မပြောသင့်ဘူးထင်တာပဲ။

စကားတွေ အများကြီး အပြန်အလှန်ပြောကြရင် အမှားတွေ အများကြီးပါနိုင်တာမို့ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တယ်။ ကင်တင်းကို ပြန်သွားနေရင် အဆင်ပြေပြေပြောခဲ့ရဲ့လားလို့ မေးနေဦးမှာမို့ မပြန်တော့ဘဲ တခြားကို လျှောက်ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ချင်လို့ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူးလို့တော့ မူန့်ကို စိတ်ထဲက ထုချေလွှာတင်နေမိသေးတယ်။

အဲလို ဖြေရှင်းချက်ထုတ်နေရတဲ့ ဘဝကြီးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ နဂိုကမှ သံသယတွေကို မုန်းရတဲ့ထဲ ကိုယ့်ကိုသံသယကြီးနဲ့ ကြည့်ပြောနေမယ့်သူတစ်ယောက် တိုးလာတာကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ လက်ခံရမှာလဲ။ ပြီးတော့ အားလုံးက တကယ့်တကယ် ကိုယ်ကချစ်နေတဲ့သူတွေ၊ ဖေဖေကစလို့ ရဲရဲအဆုံးပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရမယ့်အခြေအနေ တကယ်ပဲ ဆိုက်လာပြီလား။ ချစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ယှဉ်တွေးစရာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်က ယှဉ်မတွေးသလို တစ်ဘက်ကလည်း ယှဉ်မတွေးဘူး ဆိုရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းမှာပဲ။ ခုကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒွိဟတွေနဲ့ လေးလံလို့။

"နေမိုး"

"ဟာ.. မူန့်"

ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော်ထိတ်လန့်သွားတာ အမှန်ပဲ။ မူန့်က ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတာကိုး။ ဘယ်လိုသိသွားတာတဲ့လဲ။

"ဘာလဲ.. အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား"

"....."

ကျွန်တော်ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

မူန့် စိတ်ညစ်သွားပုံရတယ်။

"ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရဘူးမူန့်"

"ငါက သွားချော့လိုက်.. အဆင်ပြေလိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲ ပြန်ဖြစ်နေရင်ကော"

"နောက်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့"

“ကြိုးစားရမှာ.. နင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

ကျွန်တော် တမင်ပဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်တာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ။ မရွှေ့မှန်ရဲ့လိုရင်းက ဘယ်ထိလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်လေသံဆတ်ပြီး မာနေတာကိုလည်း မှုန်က သတိထားမိပုံရတယ်။

“ဪ.. နေမိုးကလဲ၊ ငါတို့ကျောင်းနောက်မကျအောင် ဒါမှမဟုတ် သုံးယောက်အတူ သွားလို့ရအောင် တစ်ခုခုလုပ်ရမှာပေါ့”

“သုံးယောက်အတူ.. ဟုတ်လား”

“အင်း....”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ နင်နဲ့ငါက တစ်မှတ်တိုင်လောက်ပဲ ဝေးတာလေ။ သူနဲ့ကျ တောင်နဲ့မြောက်လိုပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကို မှုန်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ သူသိပါတယ်ပေါ့။ ဘာလုပ်လို့ရလဲဆိုတော့ ရဲရဲကို အိမ်ပြောင်းလာခိုင်းလို့ ပြောရုံပဲ ရှိတော့တာ။ ဒါကလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီး။

မှုန်က နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ငြိမ်နေသေးတယ်။ ပြီးမှ..

“အမှန်က”

“အမှန်က ဘာလဲ”

“ငါမရှိရင် အဆင်ပြေပြီ”

“ဘာ”

ကျွန်တော် အော်ပစ်လိုက်တာ အတော်ကျယ်သွားတယ် ထင်တယ်။ မှုန် ဆတ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို တအံ့တကြည့်တယ်။

“အဲဒီလို ရူးရူးနမ်းနမ်း အတွေးအခေါ်တွေ နင့်ခေါင်းထဲ ဘယ်တုန်းက ဝင်လာတာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတဲ့အလုပ်က တစ်ယောက်ကလုပ်တယ်၊ နင်ကပါထပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောတယ်၊ တော်ပြီ၊ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့၊ အဓိက တရားခံက ငါပဲ၊ ငါကိုက ခွဲခြားနားလည်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွန့်နိုင်ဖြစ်နေတာ။ နင်တို့လို အူကြောင်ကြောင်အတွေးအခေါ် အနိမ့်စားနဲ့ တွေးရရင် မရှိသင့်တာက ငါပဲလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်က အတင်းဝင်ကာ ရောခေါင်းခါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး နေမိုးရယ်.. စိတ်မတိုပါနဲ့၊ ငါက သဘောပြောတာပါ”

“ဘာသဘောလဲ”

“ဪ.. နောက်တဲ့အနေနဲ့ပြောတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“တကယ်ပါ.. အမှန်က ပြေလည်အောင် ညှိရမှာလေ”

“ညိုလို့မှမရတာ”

“အချိန်ယူ ညှိမှာပေါ့ဟာ.. အေးအေးဆေးဆေးနေပါ.. စိတ်လျော့”

သူက ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြီး လေချိုလာသွေးနေသလိုပဲ။

“ကဲ.. ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါစိစဉ်ပါမယ်”

“နင်စိစဉ်မှာကို ငါသိရမှ လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် စဉ်းစားမှာ”

“အေးပါ.. အကြံရရင် ငါပြောပါမယ်”

“နင်ငဲ့အကြောင်းသိတယ်နော်.. မှန်”

“အင်းပါ.. လာ.. လောလောဆယ် ငါတို့အတန်းပြန်တက်ကြရအောင်”

“မတက်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်နေတယ်လေ။ အတန်းထဲဘာလို့ သွားထိုင်ပြီး စိတ်ပိုရှုပ်ခံတော့မလဲ။ တခြားလူတွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာလည်း ကျတယ်လေ။

“အေး.. ဒါဆိုငါလည်း မတက်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မှန်က ကျွန်တော့်ဘေးထိုင်ချလိုက်တယ်။

မှန်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော်ပဲ လောဘကြီးနေတာလားပေါ့။ ဒီအေးအေးချမ်းချမ်း သူငယ်ချင်းမလေးကိုလည်း မစွန့်နိုင်။ ချစ်တဲ့ရဲရဲကိုလည်း အဆုံးရှုံးမခံချင်နဲ့၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးပဲ စဉ်းစားပေးကြပါဦး၊ လောကမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ယှဉ်ရွေးရမယ့်အရာတွေမှ မဟုတ်တာ။ လမ်းတစ်ခုဆီမှာ သီးသန့်တည်ရှိနေကြတဲ့ အရာတွေလေ။ ဒါကို လူတွေ ဘာလို့ နားမလည်နိုင်ကြတာတဲ့လဲ။

နားလည်ဖို့ ခက်နေကြတာလား။ နားမလည်နိုင်တာလား၊ နားလည်ပေးဖို့ ဝန်လေးတုံ့ဆိုင်းနေတာလား၊ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ခု ကျွန်တော်သိတာက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလေးနဲ့အတူ ရှိနေချိန်ဟာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေတယ်ဆိုတာပဲ။

လောကကြီးက သိပ်တော့ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ထဲ မပါပါဘူး။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ဘာကိုမှလည်း ကြုံမြင်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကြည့်ဦး။ မကြာသေးခင်ကမှ ပြဿနာတွေဖြစ်လိုက်၊ ပြန်အဆင်ပြေမလိုဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့၊ ခုကျတော့လည်း။

မရွှေမှုန်က ဘယ်လို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်လဲမသိဘူး။ ရဲရဲတစ်ယောက် ၇ မိုင်မှာရှိတဲ့ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲအိမ်ကိုရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်တောင် တစ်ခါမှ မသိထားဘူး။ မနက်ဆို မှုန်နဲ့ရဲရဲက ကားဂိတ်က စောင့်တယ်။ ရဲရဲက ကျွန်တော့်ဘေးခုံမှာထိုင်ပြီး မှုန်က နောက်မှာထိုင်တယ်။ အရင်ကတော့ မှုန်က ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်တာပေါ့။

တစ်လမ်းလုံး ကျောင်းအတူသွား၊ စကားတပြောပြောနဲ့ ပျော်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ နေ့လည်ကျရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရဲရဲပဲကျန်တယ်။ မှုန်က တခြားသုဇယံချင်းတွေနဲ့၊ နတ်ကောင်းနဲ့ နတ်မြတ်တွေကလည်း မှုန်ကို တစ်ဖက်သတ်မေတ္တာနဲ့ မ,တုန်း။

“ငါတော့ ငါ့ကံဇာတာငါ စစ်ဆေးရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မှုန်က ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်မေးတယ်။

“ဪ.. ဒီရက်ထဲ အဆင်ပြေလွန်းတော့ မသင်္ကာလို့ပါ”

“ဘာကို မသင်္ကာတာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါဟာ ငါ ဟုတ်သေးရဲ့လားလို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မှုန်ကရယ်တယ်။

“ရဲရဲက နင့်ကိုတကယ်ချစ်ပြီး သည်းခံရှာပါတယ်ဟယ်”

“နင်လည်း ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးတာပဲ”

“နင်တို့အဆင်ပြေရင် ငါစိတ်ချမ်းသာတာပဲပေါ့”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်သူ့ကိုမေးဖို့ သတိရတယ်။

“ဟိုတစ်ယောက်က သွားပြီလား”

“သဘက်ခါသွားမှာ”

“နင်လွမ်းနေတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်က အဲလိုစတော့ မှုန်က မချီတချီလေး ရယ်တယ်။

“နဂိုတည်းက လွမ်းနေရတဲ့ဟာ.. ထူးတော့မထူးပါဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော် မှုန်ကို သနားသွားတယ်။

ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် သူ့အစစလုပ်ပေးနိုင်သလောက် သူ့အဆင်ပြေဖို့ကျတော့ ကျွန်တော်က ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်လေ...။ မှုန်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပျော်စေချင်ပါတယ်။ မှုန်ကြည့်ရတာ ငြိမ်းချမ်း အေးမြတာတော့ သေချာပေမယ့် မှုန်ကိုယ်တိုင် ပျော်နေမပျော်နေကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။

ပြီးမှ.. မှုန်က စကားတစ်ခွန်းကို ပြောတယ်။

“ငါ့ကိုလည်း အိမ်ကပြောနေတယ်..”

“ဘာတဲ့လဲ..”

“ဒီလောက်တောင် စာပဲသင်ချင်နေရင်လည်း နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ပါလား.. တဲ့”

“ကောင်းသားပဲ..”

“အင်း.. ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါ့ကိုဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့.. ခုဟာက..”

“ခုဟာက ဘာဖြစ်လဲ”

“မနော့က.. ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့အမေနဲ့ ငါ့အမေ လမ်းမှာတွေ့ပြီး ရပ်စကားပြောကြတာ ငါတွေ့တယ်၊ ညကျတော့ အမေဒီစကားပြောတော့တာပဲ..”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်။ တကယ်တော့ မှုန်က အကောင်းမြင်တတ်ပြီး တကယ် straight ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ဘာလို့များ သူ့မိသားစုနဲ့ကျမှ စိတ်အဆင်မပြေမှုတွေဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး။ အများနဲ့တစ်ယောက်မို့ မှုန်မှားတယ်လို့ပြောလို့ကလည်း မရပြန်ဘူး။

“အဲဒီတော့.. နင်က..”

“ငါလား.. သွားတော့သွားချင်တာပေါ့ဟာ.. ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း အရမ်းပိုက်ဆံကုန်မှာ..”

“အရေးထဲမှ.. နင်တို့လောက် မချမ်းသာတဲ့သူတောင် သွားတက်နေတဲ့ဟာကို.. ”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါပေမယ့် မတူတာရှိတယ်..”

မှုန်က တကယ့်ကို မျက်နှာထား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ ပြောနေတာပါ။ သူ့ဝံ့က ခါတိုင်းလို အေးချမ်းမနေပေမယ့် ငြိမ်သက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

“ဘာမတူတာလဲ..”

“တစ်အချက်က.. သူတို့ကဒီပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး ပညာရေးအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံချင်စိတ်ရှိတယ်၊ နှစ်အချက်က ဒီပညာနဲ့ပဲ လုပ်စားမှာ။ အဲဒီပညာနဲ့ လုပ်စားတဲ့ဝင်ငွေကလည်း သူတို့အတွက် ကျေနပ်မှုရစေတယ်၊ နောက်ဆုံးအချက်က.. သူကတော်လွန်းတဲ့အတွက် စကော်လာရတယ်၊ ငါကျတော့ ငါတို့မိသားစုက ဒီပညာရေးအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုအတွက်ပဲ၊ နောက်ဒီပညာနဲ့လုပ်စားလို့ရမယ့်

ဝင်ငွေကလည်း သူတို့ဝင်ငွေရဲ့ အပုံများစွာပုံတစ်ပုံစာပဲရှိမှာ၊ နောက်ပြီးတော့.. ငါက ဘာမှ prepaer လုပ်ထားခွင့်မရတဲ့အတွက် ဘာစကော်လာမှလည်းမရနိုင်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ကွာတယ်လေ”

သူပြောတာက ဟုတ်တော့ဟုတ်သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့်.. မဟုတ်သေးတာလည်းပါနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

“နင်ကနေရာ.. ပညာနဲ့ပဲလုပ်စားမယ်သူ မဟုတ်လို့လား”

“လုပ်ချင်တာပေါ့.. ငါက ဒါပဲစိတ်ဝင်စားတာ”

“ဒါဆို.. နင့်ဘဝအတွက် နင်ရွေးချယ်ရတော့မှာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်.. ငါ့အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရမှုတွေအတွက် ငါပြန်မပေးဆပ်နိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နင့်ကို ဘယ်သူကပေးဆပ်ခိုင်းမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးဟာ၊ ငါ့မိသားစုအကြောင်း ငါသိတယ်၊ ဒါကြီးကို တစ်သက်လုံးပြောနေကြမှာ”

အရာရာကို အကောင်းမြင်တတ် နားလည်တတ်တဲ့ မူန့်ကို ဘယ်လိုများ ဖျက်လုပ်လိုက်တာလဲလို့ ထင်ရလောက်အောင်ပါပဲ။ အမှန်က မူန့်တင် မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေတာမှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာက မေမေရှိသေးတယ်။ နားလည်အောင်ကြိုးစား နားချညှိယူပေးမယ့်သူရှိတယ်ပေါ့။ မူန့်မှာက အဲလို မရှိဘူး။ တကယ်တော့ လူဆိုတာ ကိုယ်ခံစားရတာကို ကိုယ်ပဲသိတာလေ။ အပြင်လူဆိုတာက ဘယ်လောက်နားလည်ခံစားနိုင်တယ်ပြောပြော ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်တာ။ မူန့်ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မူန့်မှပဲ သိမှာပဲ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ သိချင်တာပဲမေးလိုက်တယ်။

“ဒါဆို နင်က ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံမှာလား”

မူန့် မဖြေဘူး။ တွေ့ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ဘာဖြေရမှန်း မသိပုံပဲ။ မူန့်စိတ်ထဲမှာ လွန်ဆွဲနေမှာပေါ့။ ပြီး ဘာလို့မှန်းမသိ။ မူန့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

“ဟာ.. မူန့်”

“.....”

“မူန့်..... နင်ဘာလို့ငိုတာလဲ”

မူန့်က မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါတယ်။

“အလိုလိုကျလာတာပါဟာ” တဲ့။

“နင်ငါ့ကိုတစ်ခုခုပြောမလား မူန့်.. နင့်ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာတွေ”

“ဟင့်အင်း.. ငါဘာမှ မပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်တာလား၊ ဘာမှဖြစ်မနေတာလား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး.. မပြောနိုင်သေးတာပါ”

အရေးထဲ ဗမာဝေါဟာရကို ရှုပ်အောင်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ခါတိုင်းလိုဆိုရင်တော့ နောက်မိမှာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်လည်း မှုန်မျက်ရည်တွေရဲ့ ခံစားမှုတွေ ကူးစက်ခံလိုက်ရလို့ နာကျင်မှုတွေနဲ့ လေးလံသွားသလိုပဲ။ မှုန်ဆိုတာကလည်း တော်ရုံနဲ့ မျက်ရည်ကျမယ့်သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို ရောက်လာတာက ရဲရဲပါ။ မှုန်ရဲ့မျက်ရည်တချို့နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မှုန်မှိုင်းနေတဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲပုံစံက ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားတယ်။

ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးတွေလို မျက်နှာကို အလှမပျက်အောင် မွဲပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ..

“နင်တို့သူငယ်ချင်းအချစ်ကို ငါလည်း နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

လို့ပြောတယ်။

“ရဲရဲ”

အသံကထပ်တူ ထွက်ကျသွားပေမယ့် Key မတူဘူး။ မှုန်အသံက နာကျင်အားလျော့နေပြီး ကျွန်တော့်အသံက ခက်ထန်မာကောနေလိမ့်မယ်။ ရဲရဲကတော့ မထီတရီပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါမလွန်ဘူးထင်တာပဲ”

“လွန်တယ်”

ကျွန်တော် သံပြတ်နဲ့ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှုန်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ကနေ ထွက်သွားပါပြီ။

“မှန်”

“နင်နေခဲ့တော့. .ငါပြန်ပြီ”

အဲဒီစကား တစ်ခွန်းကိုတော့ သူရအောင်ပြောသွားသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှုန်နောက်ကို လိုက်ဖို့ထက် ရဲရဲကု ရှင်းချင်စိတ်က ပိုများနေတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်မာန၊ မှုန်သိက္ခာ အားလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လေ။

ရဲရဲနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာတင် အနာဂတ်ဟာ ပြာကျသွားခဲ့ပြီဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိခဲ့ကြပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ တချို့အရာတွေဟာ အရောက်နောက်ကျတတ်ကြတယ်။

ဘာတွေမှန်းမသိ ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် ညကျ ကျွန်တော်ဖျားပါတော့တယ်။ အကောင်းကြီးကနေ ထဖျားတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မသက်သာချင်ဘူး။ စနေမိုးဆိုတဲ့ကောင်က အဲလောက်ပျော့သလားပေါ့။ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်တာလည်း ပါမယ်ထင်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူး။ ရဲရဲနဲ့က ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတာမို့ ထားတော့။ မှုန့်ဆီကတော့ ကျွန်တော်ကျောင်းမတက်ရင် လှမ်းမေးနေကျအသံကို မကြားရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းမထူနိုင်တာနဲ့ မဆက်ဖြစ်ပါဘူး။ သုံးရက်လောက်နေမှ ကျွန်တော်အဖျားကျပြီး သက်သာလာတယ်။

“ဒီနေ့ကျောင်းတက်မယ် မေမေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မေမေက စိုးရိမ်ကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်သား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“သားအဖျားကျပြီဆိုပေမယ့် အားမှမရှိသေးတာ။ ပြီးတော့ အဝေးကြီးမောင်းရမှာ သားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ် မေမေရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး.. ဒါနဲ့မှုန့်ရော မှုန့်ဆီဖုန်းဆက်မေးဦး.. အရေးမကြီးရင် ကျောင်းသွားစရာမလိုဘူးပေါ့”

မေမေပြောမှ မှုန့်ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရတာမဟုတ်ပါဘူး။ နဂိုတည်းက သတိရတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်မှန်း သိရက်နဲ့ မမေးတဲ့ မှုန့်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မြက်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်က စဆက်ဖို့ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် သူပြောခံထားရတာမို့ အားနာနေမိတာပါမယ်ထင်တယ်။

“ဒီရက်ထဲမှာ မှုန့် ဖုန်းမဆက်ဘူးလား မေမေ”

“ဟင့်အင်း.. .ကဲ ဆက်ပါဦးသားရယ်”

မေမေက cordless လေးယူလာပြီး လက်ထဲလာထည့်တာမို့ ယူဆက်လိုက်ရတယ်။

“ဟဲလို.. ဝတ်မှုန်နဲ့ပြောချင်လို့ပါ”

“.....”

“ခင်ဗျာ.... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“.....”

“လွန်ခဲ့တဲ့..... သုံးရက်”

ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ မေမေ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းပါတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာက အံ့ဩနေသလို ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ မေမေကပဲ မေးတော့တယ်။

“ပြောပါဦး သား.. မှန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မှန်.... ဆေးရုံတင်ထားရတယ်တဲ့”

“ဟယ်.. ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကျွန်တော်ဖျားတဲ့ညကပဲ သူလည်းဖျားတာ.. လုံးဝမကျတာနဲ့ မနော့ကပဲ ဆေးရုံတင်လိုက်တာတဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပန်းလှိုင်မှာ”

မေမေက မှုန်ကိုချစ်တဲ့သူဆိုတော့ ချက်ချင်းလှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ရဲရဲသာဆိုရင်ကော မေမေ ဒီလိုဖြစ်မှာလားလို့တွေးရင်း ရဲရဲကိုပါ သတိရသွားတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို မဆက်သွယ်ဘူးလေ။

“မေမေတို့ သွားရအောင်သား”

“အင်း.. သားလည်းသွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား.. သား ကားမောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ်မေမေ”

ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ့ဆီက ‘မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားလုံးက ထပ်ထွက်ကျမလာဘူး။ အဝတ်လဲဖို့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီ။ ကားသော့ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ မေမေပြန်ရောက်လာတာ မြန်သလား မမေးနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီးကို မောင်းခဲ့ကြတယ်။

ဟိုရောက်တော့ မှုန်နာမည်ကို reception မှာ အရင်မေးပြီး ရှာရတယ်။ ‘နွေဝတ်မှုန်’ ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှာတွေ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မှုန်အခန်းထဲရောက်တော့..

အဲဒီတော့မှ ပြဿနာကစတာပါ။ မှုန်ဘေးမှာရှိနေတဲ့ မှုန်အစ်မလို့ထင်ရတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ အမေအရွယ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတယ်။ ခက်တာက သူတို့ကို ကျွန်တော်ကမှန်းလို့ရသလိုတောင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မှန်းလို့ရပါ့မလားဆိုတာပဲ။

“ကျွန်တော် စနေမိုးပါ.. မှုန်သူငယ်ချင်း.. ဒါ ကျွန်တော့်မေမေ”

ဘယ်သူမှမသင်ပေးရဘဲ ပြောချလိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်လျှာကိုယ်တောင် ပြန်ကိုက်မိတော့မလို့ပဲ။

“ဪ.. ဝတ်မှုန်နဲ့ ကျောင်းအတူသွားနေကျဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

ဒီလောက်သိလို့ သူ့အစ်မကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ကပျာကယာပဲ ခေါင်းကို အချက် ၂၀ လောက် ညှိတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်မ.. ဟို.. မှုန်.. မှုန်.. ”

“သူသတိမရသေးဘူး”

မူန့်အမေက အဲလိုလေးဝင်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်နေတယ်မှတ်တာ။ မူန့်က သတိကိုမရတာတဲ့လေ။

“သတိလစ်နေတာလား.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဖျားတာပဲ.. အဖျားမကျဘဲ သတိလစ်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်တာ၊ ခု ကိုမာ Coma ရချင်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဆရာဝန်တွေကတော့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ”

“ Coma သေချာလား.. သေချာလို့လား.. မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်အရမ်းကို ကြောက်လန့်တကြား ဆက်တိုက်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဘယ်သူမှ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

သူ့အစ်မက အဲလိုပြောတယ်။ သူမကြည့်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့အတူ အသံကိုက ကယောက်ကယက်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ဟန်တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ သူမက ဆက်ပြောတယ်။

“ခု ဆရာဝန်နဲ့ သွားဆွေးနွေးနေတယ်။ အခြေအနေက ဒီမှာ လက်လျှော့ရင်တောင် ကျွန်မတို့ စင်ကာပူမှာ သွားကုမှာပါ၊ မပူပါနဲ့”

သူ့အစ်မစကားကြောင့် ပူပန်နေတဲ့ကြားက ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ မူန့်တစ်ယောက် ဘာလို့များ သူတို့ကို နားလည်မပေးနိုင်တာလဲဆိုတာကိုပါ မှန်းဆလို့ရလာတယ်။ တကယ့်တကယ်က မရတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်ကိုပို့ပို့ပါ။ သိကြားမင်း ဆင်းကယ်တောင်မရပါဘူး။ ဒါကို တရားမရတာလား။ ချစ်လွန်းတာလား မသိဘူးလို့ပဲ တွေးပေးရတော့မှာပါ။

“မူန့်”

ကျွန်တော်ကုတင်နား အသာဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး မူန့်နား နားကပ်လို့ တိုးတိုးလေးခေါ်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စင်ဒရဲလားကို ကယ်တင်သွားမယ့် မင်းသားလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မင်းသမီးလေးကို နီးထစေမယ့် အနမ်းရှင်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေ တောင်ပုံယာပုံကြီးနဲ့ မူန့်ကိုခေါ်နေမိတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးကိုလည်း တောင့်တတယ်။ မီးခွက်စောင့်ဘီလူးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်ရှိရင် တွေ့ချင်လာတယ်။

နင်... ဘာလို့ ငါ့ကိုမထူးတော့တာလဲ.. မူန့်.....

ရင်ထဲက ကျယ်လောင်လွန်းတဲ့ မေးခွန်းကို ဘယ်သူကြားနိုင်မှာတဲ့လဲ မူန့်။ နင်ကလွဲရင်ပေါ့။ နင်က နင့်ဆန္ဒအတိုင်းများ ငါတို့ကို တမင် ထားခဲ့တာများလား။ ငါ့သူငယ်ချင်း ‘နွေဝတ်မူန့်’ ဆိုတာက အဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့အတွေးတွေ မတွေးတတ် မလုပ်တတ်ဘူးလို့ ငါယုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင်ငါနဲ့ရဲရဲအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာရဲ့အားကြောင့် နင့်ရဲ့အတွေးတွေ လွဲချော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့ထိ လွဲချော်ဖို့ နင်ကံကြမ္မာကို မီးစိမ်းပြလိုက်တာများလား။

လူတစ်ယောက်ဖျားတယ်ဆိုတာ အပရိကကိစ္စပါ။ ငါလည်းဖျားခဲ့တာပဲ။ တချို့ဆို ရက်များစွာအဖျားမကျဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ နင့်ကျမှ ဒီလို နှစ်ရက်လောက်ဖျားတာနဲ့ သတိလစ်ပြီး Coma ဝင်ရလောက်အောင် ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ ဘာမှဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဆရာဝန်တွေ မှားနေတာနေမှာပါနော်။

နင့်ကိုအဝေးကြီးပို့ပြီး ဆေးကုကြမှာပဲ။ နင်ပြန်ကောင်းလာမှာပါလို့ ငါယုံချင်တယ်။

“ဘာတဲ့လဲ... သားကြီး”

နောက်ဘက်ကခြေသံနဲ့အတူ မှုန်အမေ လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဖြေကိုတော့ မကြားရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုအကြည့်၊ ကျွန်တော်ကအကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်းအဆံမှာ မှုန်အစ်ကိုဆီက အသိအမှတ်ပြု မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိတဲ့အကြည့်ကို ရလိုက်တယ်။ ပြီး သူကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်တယ်။ သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို အပြေးအလွှား ရှာကြည့်မိတယ်။ မတွေ့ရဘူး။ ဗလာ။ သူ့အကြည့်တွေ အားလုံး ဗလာ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိတဲ့ အကြည့်မျိုးကို မြင်ဖူးကြလား မသိဘူး။ ခါတိုင်းလို မာန်မာန်မျိုးတောင်မှ မှုန်အစ်ကိုရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။

အားလုံး ဗလာအတိ။

အဲဒီဗလာတွေကို လိုက်ဖြည့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် သွေးရှူးသွေးတန်း ကြိုးစားချင်နေမိတယ်။

တစ်ခုခု...။

တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်လောကကြီး မှောင်အတိကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

တကယ်တော့

ဒါဟာ... မှားယွင်းစွာ ကြက်ခြေခတ်ခံလိုက်ရတဲ့

ဘဝရဲ့အခန့်ကဏ္ဍတစ်ခုပါ။

ထူးဆန်းတာက

အဲဒီကြက်ခြေခတ်ဟာ

ခရမ်းရောင်တွေ စွန်းထင်းပေကျနေခဲ့တယ်

The day I met you

I found a friend –

And a friendship that

I pray will never end

Your smile-so sweet

And so bright –

Kept me going

When day was as dark as night

You never ever judged me

You understand my sorrow

Then you told me it needn't be that way

And give me the hope of a better tomorrow

You were always there for me

I knew I could count on you

You gave me advice and encouragement

Whenever I didn't know what to do

You helped me learn to love myself

You made life seem so good

You said I can do anything I put my mind to

And suddenly I knew I could

There were times when we didn't see eye to eye

And there were days when both of us cried

But even so we made it through

Our friendship hasn't yet died

Circumstances have pulled us apart

We are separated by many miles

Truly, the only thing that keeps me going

Is my treasured memory of your smile

This friendship we share

Is so precious to me

I hope it grows and flourishes

And lasts unto infinity

You're so extra – special to me

And so this to you I really must tell:

You are my one true friend

My Guardian Angel

Our friendship is one – in – a million

So, Lets hold on to it and each other

We cannot let this chance of pure bliss fly away

For there will never be another

Ode to friend

By Elizabeth Pinard:

“သူငယ်ချင်းသို့တမ်းချင်း” တဲ့

ကဗျာတွေစာတွေကို တစ်သက်လုံးစိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးတဲ့ကောင်အတွက် ဒီကဗျာလေးကို ခုမှတွေ့မိတာ မဆန်းပါဘူး။ ဆန်းတာက ကျွန်တော့်ခံစားချက်နဲ့ ထပ်တူကျနေခဲ့တာပါပဲ။

ခုဆိုရင်.....

မူနဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာသတိမဲ့ပြီး အသက်ရှင်နေတာ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ရှင်လျက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တာ တစ်လကျော်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်နေ့နေ့တော့ အပြီးတိုင်ခွဲခွာသွားမယ်ဆိုတာ သိနေရက်နဲ့ အဲဒီနေ့ကို မရောက်ဖို့ သူ့မိသားစုက ငွေကြေးပုံအောပြီး နေ့ရက်တွေကို ဆွဲဆန့်ပေးနေတာပါ။ မူနဲ့ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ မနေချင်မှတော့

ပေးသွားလိုက်တာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကျော့ပြန်ပြီး မှန်ပြန်လာချင်ရင် ပြန်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်အတွေးမျိုးတော့ ကျွန်တော်တွေးနေမိတတ်တယ်။

ဘယ်တော့မှ နောက်တစ်ယောက်အစားမရနိုင်တဲ့သူဟာ မှန်ပါ။ တစ်သန်းမှာတစ်ယောက်ပဲရှိနိုင်တဲ့ ခင်မင်မှုမျိုးဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် သေချာတယ်။ တကယ်တော့ မှန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်သမီးလေးပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မှန်ဟာ အစွန်းရောက်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးလည်းဖြစ်တယ်။

မှန် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲလို့ ကျွန်တော် မမေးချင်ပါဘူး။ မှန် ဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာပဲ ကျွန်တော်သိချင်တယ်။ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်လိုက်သွားလို့ရအောင်လေ။ သေချာတာက မှန်သွားမယ့်နေရာဟာ အလင်းရောင်တွေ ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေတဲ့ ကမ္ဘာလေးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်သုဇယံချင်းမလေး ‘နွေဝတ်မှုန်’ ဟာ နွေရောင်ကောင်းကင်လေးလို နွေးထွေးကြည်စင်ရှင်းသန့်နေတဲ့ အပြုံးပိုင်ရှင်လေးမို့ပါပဲ။

မှန်မျက်တောင်လေးတွေ ငြိမ်သက်နေတယ်။

ဘယ်အရာမှ မလှုပ်တော့ပေမယ့် နှလုံးခုန်သံကိုတော့ ဖျော့တော့စွာ ကြားနေရသေးတယ်။

အဲဒီနှလုံးခုန်သံဟာ ငါ့အတွက်တော့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဂီတပါပဲ။ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ နံနက်ခင်းများစွာကို ရဲရဲနဲ့အတူ ပြန်ဖြတ်သန်းခွင့်ရပေမယ့် ငါမပျော်ဘူး။

နှင်သိလား မှန်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ‘ဖြူစင်မှု’ လောက် အားကောင်းတဲ့အရာ ဘာမှမရှိသေးဘူးဆိုတာလေ။ ငါတို့တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးကွာသွားသွား အဲဒီအားနဲ့ ငါတို့နီးနေကြဦးမှာပါ။

.....

.....

.....

ဖြူစင်စွာ သံယောဇဉ်ရစ်နှောင်ခဲ့ဖူးကြတယ်ဆိုတာကတော့.....

.....

.....

Till the day we meet again

In my heart is where I'll keep you, friend

Give anything to hear half your breath

I know you are still living your life

After death

On that morning

When this life is over

I know, I'll see your face.....

ဘဝတစ်ခုကုန်ဆုံးပြီး

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်း အသစ်စက်စက်မှာတော့

ကျွန်တော့်

'မူန့်' ကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရမှာ

သေချာပါတယ်။ ။

မနော်ဟရီ

၂၈၊ ၈၊ ၂၀၀၇